

Giới thiệu Y Phẩm Cuồng Phi

Kiếp trước trong truyện xuyên không nữ cường của tác giả Thập Cửu Nghị mang tên Y Phẩm Cuồng Phi, nàng là nhà bào chế thuốc mạnh nhất đặc khu, là quý y trong mắt người đời. Nhưng khi sống lại ở Long Lệ Quốc, lại phải chịu mọi lăng nhục, bị mọi người xem là phế vật.

Dược đan Bạch Liên Hoa nghìn vàng khó cầu? Hoa Kinh Ngôn cầm bình thuốc, lấy dược đan ném mấy trăm con phở.

Vị hôn phu cận bã xem đan dược lục phẩm là bảo vật? Hoa Kinh Ngôn đem hàng loạt đan dược cứu phẩm ném cho linh thú làm kẹo ăn.

Một đại gia tộc mắc bệnh nan y không có thuốc chữa? Hoa Kinh Ngôn châm một châm, cả gia tộc kia ngay lập tức sinh khí dồi dào.

Nguyên chủ không biết chừng mực cường bạo Thất vương gia bản hàn tức phụ? Khóe miệng Hoa Kinh Ngôn nhếch lên, không làm rõ tin đồn này thì không phải là phụ lòng 'nỗi khổ tâm' của đám tàn ác cận bã hay sao. Diễn biến kế tiếp ra sao, mời bạn đọc truyện sẽ rõ.

Bạn đang đọc truyện *Y Phẩm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Vừa Trùng Sinh Đã Phải Chết

Edit: Bé Linh

Beta: Lăng Nhục Y

Long Viêm Đại Lục

Pháp trường Long Lệ Quốc. Ngày thường lệ khí trùng điệp, âm lãnh đáng sợ, không một chút nhân khí. Hôm nay dân chúng lại vây kín ba tầng trong ba tầng ngoài xem náo nhiệt. Ở giữa pháp trường là một nữ tử cả người bao trọn trong chiếc áo thô nhuộm máu, té xỉu trên mặt đất.

"Thật đáng đời, thái tử điện hạ tốt như vậy, ả lại còn lén lút sau lưng điện hạ cầu thả cùng Thất vương gia."

"Hai chân của Thất Vương gia bại liệt, giờ đã thành phế nhân, phối cùng ả phế vật kia quả thật hợp vô cùng."

"Người sai rồi, trước kia Thất vương gia dù sao cũng là Long Lệ Quốc đệ nhất chiến thần. Cứ xem như hiện tại đã tàn phế, cũng không phải là người mà ả phế vật kia có thể xứng đôi. Nghe nói là ả quyến rũ Thất vương gia, nếu không Thất vương gia vì sao ngay cả nạp ả làm thiếp cũng không nguyện, để mặc cho An quốc công và thái tử điện hạ xử tử ả. Nhìn đi, trong tay ả còn cầm ngọc giới của Thất vương gia không chịu buông, thật không biết thẹn."

"Mau nhìn đi, Dược sư Hoa Nguyệt Nhu tự mình lau mặt cho phế vật kia. Không hổ danh là cô nương dịu dàng lương thiện, đúng là khác một trời một vực với phế vật Hoa Kinh Ngôn kia."

Mọi người mê luyến nhìn Hoa Nguyệt Nhu xinh đẹp kiều diễm, da thịt như ngọc, vận một bộ quần áo lam nhạt kéo dài trên pháp trường ôn nhu nhẹ lau sạch gương mặt bản đục vàng như nền của Hoa Kinh Ngôn. Nhưng lại không một ai phát hiện tia khinh miệt chột lóe trong mắt Hoa Nguyệt Nhu.

Mặt đau quá... Nàng không phải đã chết sao?

Vì sao lại còn cảm giác đau đớn?

Trên mặt truyền đến từng trận đau nhức bỏng rát khiến Hoa Kinh Ngôn chậm rãi mở hai mắt ra.

Đập vào mi mắt chính là một thiếu nữ dung mạo xinh đẹp ước chừng mười sáu mười bảy tuổi vận trang phục cổ trang, Hoa Kinh Ngôn bỗng dưng trừng lớn hai mắt...

"Ta không chết..." Hoa Kinh Ngôn kinh ngạc thì thào.

Hoa Nguyệt Nhu nghe nàng nói, nhẹ giọng xùy:

"Quả nhiên là người đang giả chết. Cho rằng giả chết sẽ được Thái Tử ca ca thương tiếc sao? Si tâm vọng tưởng."

Rõ ràng là âm thanh ôn nhu như nước nhưng lại mang theo nồng đậm ác ý. Gương mặt xinh đẹp của Hoa Nguyệt Nhu thoáng hiện lên âm lãnh. Trên tay dùng thêm sức chà lau mặt nàng, mỗi một cái lại khiến mặt của Hoa Kinh Ngôn như mài rách một lớp da.

Hoa Kinh Ngôn nhủ mảy, vừa muốn đẩy tay Hoa Nguyệt Nhu ra, trong đầu lại đột nhiên truyền đến kịch liệt đau nhức, đồng thời một lượng lớn kí ức không thuộc về nàng ủa về lấp đầy trong não.

Đồng tử Hoa Kinh Ngôn mảnh liệt co rút lại.

Hóa ra không phải nàng không chết, mà là mượn thân sống lại.

Nàng trùng sinh sống lại trên thân một thiếu nữ cũng gọi là Hoa Kinh Ngôn. Thiếu nữ này bị vu oan mất trinh, bị tộc nhân dùng hình phạt roi, bởi vì nguyên chủ không thể tu luyện nên nói nàng là phế vật, hiện giờ muốn đem nàng phạt chém ngang lưng.

Nhưng nguyên chủ bởi vì quanh năm ăn không đủ no thân thể suy yếu, khi bị phạt roi đã chết, nên Hoa Kinh Ngôn mới có thể trùng sinh tới nơi này.

Mà nguyên chủ lúc này bị phán tội chết, là bởi vì nàng cầm lấy một mảnh ngọc giới muốn mang đi đổi tiền, ai ngờ vì hình dáng ngọc giới này và mảnh ngọc tùy thân của Thất vương gia giống nhau mà bị nói là cùng Thất vương gia cấu kết, ngọc giới lại trở thành chứng cứ phạm tội.

Hoa Kinh Ngôn cảm giác tay bị người khác lôi kéo, ánh mắt mảnh liệt, theo bản năng dùng tay kia bắt lấy tay người nọ, toàn thân vì lôi kéo truyền đến kịch liệt đau nhức. Có điều đau đớn này cũng không thể làm Hoa Kinh Ngôn nhúm mày, nàng vẫn một mực cầm lấy tay Hoa Nguyệt Nhu.

Hoa Nguyệt Nhu không thể rút tay ra cũng không thêm để ý, ngược lại trầm thấp mở miệng nói:

"A, còn bảo vệ nhanh như vậy, quả nhiên là vật đính ước cùng Thất vương gia phế nhân kia. Như vậy xem ra ta và thái tử điện hạ cũng không có oan uổng muội muội đây."

Thanh âm lời nói vô cùng nhỏ nhẹ, ngoại trừ Hoa Nguyệt Nhu cùng Hoa Kinh Ngôn, người bên ngoài không hề nghe thấy gì.

Hoa Kinh Ngôn lúc này mới phát hiện trong tay mình vẫn còn nắm chặt hắc ngọc.

Đây là chấp niệm của nguyên chủ khối thân thể này. Nàng trước khi chết còn đang băn khoăn muốn dùng ngọc giới đổi tiền mua thuốc, bởi vậy nên khi đã chết cũng không chịu buông tay.

"Được rồi Nhu nhi, cho dù con không đành lòng thì cũng nên phải hiểu rõ, việc Hoa Kinh Ngôn thất trinh không chỉ ném đi mặt mũi của An quốc công phu, mà còn ném đi thể diện của thái tử điện hạ. Không nên tiếp tục kéo dài thời gian, trở về đi, đã đến thời điểm tiễn Hoa Kinh Ngôn lên đường."

Thanh âm uy nghiêm của một nam tử khoảng bốn mươi tuổi truyền đến. Hoa Kinh Ngôn ngẩng đầu liền nhìn thấy đám người của Hoa gia trên đài cao. Người lên tiếng vừa rồi chính là người kế thừa tước vị tộc trưởng Hoa Trấn Hạ. Mà ngồi ở vị trí bất mắt nhất chính là một nam tử ngũ quan tuấn tú đang khinh bỉ liếc nhìn nàng.

Nam tử này chính là Thái tử Quân Vô Khanh, cũng là vị hôn phu của nguyên chủ.

Hoa Nguyệt Nhu vận lực, Hoa Kinh Ngôn cảm giác cả tay tê rần, Hoa Nguyệt Nhu rút tay về thân nhiên đứng lên.

Hoa Trấn Hạ thấy vậy, chấp tay hướng về phía Quân Vô Khanh nói:

"Mời thái tử điện hạ tự mình xử phạt tội nữ."

Hoa Nguyệt Nhu hợp thời điểm đạm đáng yêu nhìn về phía Quân Vô Khanh, trên mặt mang đầy vẻ thương tâm và bất đắc dĩ, trong mắt hiện sóng thấp giọng cầu xin:

"Thái tử điện hạ, Ngôn nhi đã biết sai, Nhu nhi khẩn cầu thái tử điện hạ nghĩ lại mà cho muội ấy được toàn thân."

Hoa Nguyệt Nhu nghiêng nhiên mang bộ dáng ôn nhu động lòng người, mọi người lần nữa lại huyền não đứng lên, tán dương Hoa Nguyệt Nhu tâm địa thiện lương.

Quân Vô Khanh cùng Hoa Nguyệt Nhu từ xa tương đối, một loại ngọt ngào giữa hai người trong nháy mắt lan ra. Quân Vô Khanh nhìn Hoa Nguyệt Nhu, ánh mắt đều mang theo vô tận cưng chiều.

Nhưng lúc Quân Vô Khanh lần nữa nhìn về phía Hoa Kinh Ngôn, trong mắt tất cả lại đều là chán ghét, thanh âm cũng lạnh lùng:

"Hoa Kinh Ngôn, ngươi làm loại việc làm mất thể diện hoàng gia bậc này, đáng lẽ phải ứng với hình phạt chém ngang lưng. Nhưng nếu Nguyệt Nhu đã xin tha, vậy ta sẽ khai ân cho ngươi được toàn thân. Người đâu, mang rượu."

Hoa Kinh Ngôn nhìn Quân Vô Khanh, khóe miệng câu lên nụ cười lạnh, người cũng chậm chậm ngồi xuống.

Gian phu dâm phụ diễn trò thật là đặc sắc, đáng tiếc nàng không phải nguyên chủ dễ lừa gạt như vậy.

Nàng thân là Y sư quân dụng mạnh nhất thế kỷ hai mươi ba. Xuyên thẳng qua các đại mật trận tiền tuyến, thường xuyên dốc hết tất cả tinh lực để chế tác lượng lớn thuốc chữa thương. Bởi vậy tinh thần sớm đã đạt cấp độ S, lực nhạy cảm thực tế cực cao. Dựa theo trí nhớ của nguyên chủ cũng đã xác định được Hoa Nguyệt Nhu cùng tên Thái tử là vị hôn phu của nguyên chủ này đã thâm cấu kết từ lâu.

Mà lần này nguyên chủ gặp chuyện như vậy, căn bản chính là vì âm mưu của Hoa Nguyệt Nhu cùng Quân Vô Khanh.

Những nơi bị thương trên người Hoa Kinh Ngôn do bị roi đánh vẫn còn rướm máu, toàn thân không có lấy một nơi lành lặn, tất cả đều là bị Hoa Trần Hạ dụng tư hình. Nhưng nàng lại không cảm thấy đau chút nào, mà ngược lại còn vô cùng cao hứng vì bản thân vẫn còn sống.

"Hoa tiểu thư, đây là rượu mà Thái tử điện hạ ban cho, kính xin uống ngay."

Một thị vệ bưng ly rượu đến trước mặt Hoa Kinh Ngôn, lạnh lùng mở miệng.

Mùi rượu truyền đến, ánh mắt Hoa Kinh Ngôn liền trở nên lạnh lẽo. Nàng đã nhìn ra trong rượu là kịch độc, loại độc này nếu uống phải thì sẽ lập tức thối rữa mà chết, sau một khắc thì sẽ hóa thành một vũng máu loãng.

Đây mà là lưu lại toàn thân?

Có thể tiếp tục sống đã là điều không dễ dàng, nàng há có thể để âm mưu của họ thành công?!

"Mau uống đi! Nếu nữ nhi của ta làm ra loại chuyện này thì ta đã sớm bóp chết nó rồi."

"Đúng vậy, à vậy mà vẫn còn mặt mũi để sống, thật không biết thẹn."

"An quốc công và Thái tử điện hạ thật là đại nhân đại nghĩa, còn giữ cho ả toàn thân. Đáng lẽ phải mang phế vật kia đi chém mới phải. Nhận được đại ân như vậy, theo lí thì nên quý xuông tạ ơn mới đúng."

Tất cả mọi người đều lên tiếng giễu cợt để nàng tự cảm thấy thẹn mà nhanh uống ly rượu độc kia.

Hoa Kinh Ngôn sắc bén nhìn Quân Vô Khanh, từ từ đứng lên. Thân thể trước giờ gầy yếu chỉ cần một ngọn gió quét ngang thì sẽ ngã gục lúc này lại thẳng tắp, ánh mắt sắc bén kiên định, vô hình phát ra một loại khí thế khiến mọi người đều bị chấn động.

---Đại Gia Tộc Bánh Bánh---

Bạn đang đọc truyện *Y Phẩm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Mang Thai?

Thị vệ cảm thấy một luồng áp lực cực lớn kéo tới, tay bưng rượu run một cái.

Hoa Nguyệt Nhu cùng Quân Vô Khanh có chút giật mình nhìn Hoa Kinh Ngôn thần nhiên đứng dậy, chợt thoáng nghe giọng nói khàn khàn truyền đến:

"Thái tử điện hạ, ngài ban thưởng rượu nhâm người."

Giọng nói không lớn, lại làm cho đám dân chúng vây xem lập tức yên lặng, kinh ngạc nhìn Hoa Kinh Ngôn, cho rằng cô phải chăng là sợ choáng váng, bắt đầu ăn nói bậy bạ rồi.

"Hoa Kinh Ngôn, ngươi còn muốn nghĩ cái yêu cầu gì nữa, còn ngại bộ mặt An quốc công phủ bị ngươi làm mất mặt chưa đủ sao, nếu là ngươi còn có một chút lương tâm vì người thân ngươi mà suy nghĩ, thì nhanh chóng đem rượu uống."

Giọng nói mang theo tức giận cùng uy nghiêm, Hoa Trần Hạ biểu cảm không ngờ nhìn Hoa Kinh Ngôn, trong mắt chứa đựng cảnh cáo.

Hoa Kinh Ngôn trong lòng cười nhạt, đây là Hoa Trần Hạ đang uy hiếp nàng nếu không lập tức uống rượu, cũng không để cho mẫu thân cùng ca ca sống dễ chịu trong nhà?

Hoa Trần Hạ là Nhị thúc của chủ cũ, nhưng cũng là tên tiểu nhân hèn hạ cướp đi tước vị của ca ca chủ cũ.

Lúc đầu tước vị An quốc công vốn là phụ thân giữ sau khi người qua đời phải rơi vào trên đầu ca ca của chủ cũ, Hoa Trần Hạ lại sử dụng mưu kế cướp đi, hay bởi vì nữ nhi của Hoa Trần Hạ là Hoa Nguyệt Nhu thích Quân Vô Khanh, không muốn làm trắc phi, ngại vì hôn sự chủ cũ cùng Quân Vô Khanh, dứt khoát thiết kế làm cho chủ cũ mang trên lưng tội danh mất trinh, cố ý ở trước mặt mẫu thân bệnh nặng và ca ca tàn tật, đối với chủ cũ thực hiện hình phạt đòn roi, lại uy hiếp chủ cũ nếu không muốn mẫu thân và ca ca nàng gặp chuyện không may, hãy ngoan ngoãn không nên phản kháng.

Chủ cũ không thể làm gì khác hơn là im lặng, lại không ngờ thân thể mình quá yếu ớt, chịu đòn roi không lâu sau thì chết.

Hoa Nguyệt Nhu lại "tốt bụng" đi xuống thay chủ cũ lau mặt, thật ra chính là đến xem chủ cũ có chết thật hay không, nhìn thấy chủ cũ không chết thì lấy lời nói kích thích chủ cũ, thế phải làm cho chủ cũ không sống được.

Mà nguyên nhân một nhà chi thứ hai cùng Quân Vô Khanh muốn chủ cũ chết là...

"Nhị thúc, thúc có thể nào nhất bên trọng nhất bên khinh vậy, hài tử trong bụng Nguyệt Nhu tỷ tỷ cũng hai tháng, tỷ phu có thể là ai ta cũng còn không biết, không biết Nhị thúc biết không?"

Hoa Khinh Ngôn vẻ mặt vô tội mở miệng, giống như không biết lời mình nói ra làm người ta chấn động cỡ nào như vậy.

Vừa rồi lúc Hoa Khinh Ngôn nắm tay Hoa Nguyệt Nhu, không ngờ nhận thấy được mạch tương của Hoa Nguyệt Nhu là hỉ mạch, mà đã hai tháng, Hoa Nguyệt Nhu còn chưa có kết hôn, vẫn là được sư hiếm thấy, thân thể cũng đã mang thai.

Lập tức nàng liền hiểu nguyên nhân chủ cũ vì sao đột nhiên bị hãm hại.

Bởi vì hài tử trong bụng Hoa Nguyệt Nhu không chờ nổi.

Hoa Khinh Ngôn ung dung thản nhiên liếc nhìn sắc mặt tái nhợt của Hoa Nguyệt Nhu cùng Quân Vô Khanh, nhếch miệng lên lạnh lùng chế giễu.

Đám bách tính vây xem tất cả đều kinh hãi nhìn về phía Hoa Nguyệt Nhu.

Vô số luồng ánh mắt nóng rực rơi ở trên người mình, trong lòng Hoa Nguyệt Nhu đập bịch bịch, thái dương chảy ra lấm tấm mồ hôi.

Không thể, Hoa Khinh Ngôn làm sao có thể biết nàng mang thai, ngoại trừ Quân Vô Khanh biết là cha nàng biết việc nàng mang thai, nàng đều đã tính xong, chỉ cần Hoa Khinh Ngôn vừa chết, nàng để phụ thân lấy An quốc công Phủ xấu hổ với thái tử điện hạ làm lý do đưa nàng gả qua.

Nhưng bây giờ Hoa Khinh Ngôn cái phế vật này làm sao sẽ biết nàng mang thai?!

"Ngôn nhi muội muội, lẽ nào bệnh ngặt của muội lại tái phát sao?"

Hoa Nguyệt Nhu ép buộc chính mình bình tĩnh, mở miệng cười cứng ngắc.

Trong lòng lại dứt khoát không làm không được, cắn răng một cái cảm rượu lên, bắt đầu cố gắng muốn trực tiếp đem rượu nàng rót uống xong, đến lúc đó nói thẳng là Hoa Khinh Ngôn mắc phải bệnh ngặt đang nói bậy nói bạ lấp liếm cho qua.

Hoa Nguyệt Nhu là được sư, lợi hại nhất chính là dùng thuốc, trên người không chỉ có đan dược cứu người, thuốc bột hại người cũng không ít.

Đối phó một cái kinh mạch yếu đuối không có một chút lực ban đầu của Hoa Khinh Ngôn vô cùng dư dả.

Nhưng mà nàng lại không biết là thân thể Hoa Khinh Ngôn này đã đổi một cái tâm tư, căn bản không phải người kia có thể mặc nàng khi dễ lừa gạt xem thường nữa.

Lúc Hoa Nguyệt Nhu đem vung bột phấn hoa vỗ về phía Hoa Khinh Ngôn, Hoa Khinh Ngôn liền dễ dàng phát hiện, nàng nín một hơi, Hoa Nguyệt Nhu cũng đã nhào về phía nàng. Hoa Khinh Ngôn khéo léo nghiêng người sang, lại thò tay ở bên hông nàng ấn trên một huyệt vị nào đó.

Thân thể Hoa Nguyệt Nhu liền không tự chủ được rồi ngã xuống, nàng lập tức muốn vận hết sức né tránh, lại phát hiện vậy mà không còn cách nào dùng sức lực rồi.

Lúc Hoa Nguyệt Nhu quá sợ hãi lại thấy Hoa Khinh Ngôn vung tay lên, một luồng hơi thở đánh về phía mặt của nàng, trong nháy mắt hít mùi bột phấn hoa vào trong mũi.

"Ồi! Con của ta!!!"

Hoa Nguyệt Nhu toàn thân không có sức lực nặng nề tè ngã xuống đất, sắc mặt nàng thay đổi lớn kêu lên thảm thiết, ôm cái bụng cuộn rút thành một khối trên mặt đất, giữa hai chân còn có thể cảm thấy ẩm ướt chảy ra.

Bột phấn hoa trong đó có một vị thuốc, có thể khiến người hít vào sảy thai...

Bộ dạng Hoa Nguyệt Nhu lúc này làm cho đám dân chúng vây xem ngay lập tức sẽ hiểu rõ lời nói Hoa Khinh Ngôn là thật.

Quân Vô Khanh bất chấp mọi thứ, vội vã xông lên ôm lấy Hoa Nguyệt Nhu liền rời đi, mấy người Hoa Trần Hạ cũng đuổi sát theo sau.

Đám dân chúng vây xem ngay sau đó liền kích động lập tức giải tán, không biết muốn đi làm cái gì, chỉ để lại bóng Hoa Khinh Ngôn đứng lẻ loi trơ trọi trên đài.

Nhưng mà có thể khẳng định là rõ ràng ngày mai, Hoa Nguyệt Nhu sẽ khóc không ra tiếng việc chưa kết hôn thân thể đã mang thai đang truyền khắp thành.

Chương 4:

Cuộc nháo kịch này kết thúc như vậy, Hoa Khinh Ngôn cười lạnh một tiếng, chống vết thương đầy người rời đi.

Hoa Khinh Ngôn không biết là, trong Hồn Lâu bên cạnh pháp trường, một vị nam tử mang theo mặt nạ lạnh như băng đem chuyện mờ ám của nàng đều để vào đáy mắt, hần nhìn bóng lưng Hoa Khinh Ngôn nhỏ gầy lại thẳng tắp, đôi mắt thâm thúy chớp chớp, ở sau khi bóng dáng Hoa Khinh Ngôn hoàn toàn rời đi, bóng dáng kia cũng nhanh chóng đi theo không thấy tăm hơi.

Pháp trường xử tử qua vô số người từ tiếng động lớn lần nữa khôi phục âm u yên tĩnh hiện ra cảnh tượng, lạnh khiếp người.

Hoa khinh ngôn ra khỏi pháp trường cứ dựa theo trí nhớ trong đầu đi về phía An quốc công Phủ, trên đường tất cả ánh mắt mọi người kỳ lạ nhìn nàng lần rơi khắp người, lại không ai phản ứng.

Hoa Khinh Ngôn không thèm để ý chút nào, nàng cầm lấy nhẫn ngọc trong tay, vội vàng muốn phải đi về kiểm tra đối chứng cái này.

Chỉ vì nhẫn ngọc này mang đầu mối then chốt cùng nàng ở không gian thế kỷ hai mươi ba giống nhau như đúc.

Trong trí nhớ chủ cũ là ngẫu nhiên nhặt được cái nhẫn ngọc này, nhưng nó cũng không phải là của thất vương gia, chính là trong tay thất vương gia cũng có một viên tương tự, nếu không phải đồ đáng tiền trong nhà không phải là bị chi thứ hai lấy đi chính là toàn bộ cũng mua rồi thuốc chữa ca ca cùng mẫu thân, chủ cũ cũng sẽ không lấy ra cái nhẫn ngọc này.

Chủ cũ muốn dùng nhẫn ngọc cứu mạng mẫu thân và ca ca, lại thành nhẫn đó lấy mạng của nàng

Xuyên qua hai con phố chính, cuối cùng đã tới An quốc công Phủ.

Thương thế trên người Hoa khinh ngôn không nhẹ sớm đã đạt đến cực hạn, nhưng bản thân nàng kiếp trước làm bác sĩ quân y, bình thường ở tiền tuyến chiến đấu chữa bệnh mấy ngày vài đêm không nghỉ ngơi, hoàn toàn có thể dùng tinh thần thép nghị lực chống đỡ không được ngắt xiu.

An quốc công Phủ sừng sững trái phải hai bên cửa phủ cao ngất cùng thạch thú rất là đồ sộ, nàng lại không tâm tư quan tâm, thầm nghĩ nhanh lên một chút trở lại trong viện chỗ ở chủ cũ.

Nhưng hết lần này tới lần khác có người không cho nàng như ý.

Hai người hộ vệ giữ cửa thân thể cường tráng khí thế hung hăng ngăn Hoa Khinh Ngôn lại, không khách khí nói:

"Hoa nhị tiểu thư, cửa lớn này không phải cô có thể đi, lão gia phân phó một nhà Hoa nhị tiểu thư chỉ có thể đi lối tắt cửa hông."

Hộ vệ hung ác ăn mặc trang phục vàng đen, trước mặt đeo đai, khuôn mặt sạch sẽ, lúc này hoa khinh ngôn ăn mặc vài thô toàn thân quần áo rách nát vật đứng ở trước mặt bọn họ, thì giống như một tên ăn mày.

Trước đây lúc phụ thân chủ cũ vẫn còn ở đây, hạ nhân đối với chủ cũ sao mà cung kính, từ khi chi thứ hai kế thừa tước vị tới nay, một nhà chủ cũ đều bị ghê lạnh hết sức.

---Đại gia tộc Bánh Bánh---

Bạn đang đọc truyện *Y Phẩm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Thân Nhân Thê Thảm

Ed: Lyluta_Jy

Beta: Năm Cô

Long Lệ Quốc lấy võ làm điều quý giá nhất, phần lớn dân chúng cũng coi như là võ giả, thông qua tu luyện Nguyên Khí, người mang võ lực, đương nhiên là có một phần trăm người là không có chút thiên phú tu luyện nào đấy, thân thể hoàn toàn không có khả năng hấp thu Nguyên Khí để tu luyện, được gọi là phế vật.

Vừa đúng nguyên chủ chính là một người thuộc 1 phần trăm hoàn toàn vô năng tu luyện - phế vật, cộng thêm ca ca của nguyên chủ ba năm trước đây là một thiên tài nhưng đan điền bị vỡ tan hai chân tàn phế, mà mẫu thân nguyên chủ lại bị bệnh nằm ở trên giường không dậy nổi, bởi vì vậy một nhà nguyên chủ liền trở thành sự tồn tại mà hạ nhân đều xem thường

Mà Long Lệ Quốc trân quý nhất chính là Dược Sư, hầu như là một trong vạn người, có thể luyện chế các loại đan dược chữa thương và tăng tu vi, một khi được quyết định trở thành Dược Sư, thì chính là sự tồn tại được vô số người tôn kính và lôi kéo.

Vừa vặn trưởng nữ Hoa Nguyệt Nhu con của chi thứ hai năm trước được kiểm tra ra có thiên phú Dược Sư, toàn bộ phủ An quốc công danh vọng

vang rộng.

Bản thân Nguyên chủ tính cách nhát gan, không ít lần chịu sự ức hiếp của bọn thứ tử thứ nữ, làm nàng nhục nhã, không cho nàng đi cửa lớn, làm cho nguyên chủ đi xuống đi cửa hông của bọn hạ nhân, nguyên chủ vì người thân không dám phản kháng, bởi vậy càng ngày càng bị xem thường.

Nhưng Hoa Khinh Ngôn bây giờ là thời gian dài ở trên chiến trường chịu đựng tàn sát đẫm máu mà lớn lên, cô vốn là bởi vì thân thể đã đến cực hạn mà khó chịu, còn bị hạ nhân làm khó dễ, lập tức ánh mắt sắc bén nhìn về phía hộ vệ, thanh âm mang theo sương lạnh nói:

"Tránh ra."

Hộ vệ lập tức cảm thấy như đặt mình trong hầm băng, thân thể khẽ run rẩy, vừa kịp phản ứng thì sắc mặt đại biến, như là bị nhục nhã nặng nề mà tức giận vờn tay đẩy Hoa Khinh Ngôn ra:

"Người nói cái gì... A!"

Hộ vệ còn chưa kịp nói xong, cánh tay vừa vờn ra đã bị Hoa Khinh Ngôn nhẹ nhàng dùng sức vặn một cái, rồi rắc~ một tiếng trật khớp, hộ vệ đau đến lập tức kêu lên thảm thiết.

Hoa Khinh Ngôn hướng đầu gối hộ vệ mà đập, hộ vệ đau đến lăn lộn trên mặt đất, tên hộ vệ khác lại càng hoảng sợ đang muốn tiến lên, ánh mắt sắc bén của Hoa Khinh Ngôn nhìn qua, hộ vệ theo bản năng lùi lại hai bước.

Hoa Khinh Ngôn nhìn không chớp mắt bước vào cửa lớn, trực tiếp đi về phía sân nhỏ trong trí nhớ

Sau khi bong bóng của Hoa Khinh Ngôn biến mất cơ thể của Hộ vệ mới rung lên một cái thật mạnh, vừa rồi bị Nhị tiểu thư trừng một cái, hẳn lại có ảo giác vô cùng nguy hiểm giống như sau một khắc sẽ mất đi tính mạng, linh hồn hình như cũng đang run rẩy.

Hắn nhanh chóng đỡ đồng bọn đứng dậy đi tìm Hoa Trấn Hạ, đến bây giờ còn không thể tin được một người không có Nguyên lực - phế vật lại đem đồng bọn của hắn thân là võ giả cấp 3 dễ dàng đánh gục.

Hoa Khinh Ngôn qua bảy lần quẹo tám lần rẽ, xuyên qua vô số sân nhỏ tinh xảo, đi mất nửa canh giờ mới nhìn thấy được sân nhỏ heo lánh và âm u rách nát nhất trong phủ An Quốc Công.

Đây chính là chỗ ở của một nhà nguyên chủ.

Chung quanh đều là hoa cỏ cây cối xanh mơn mẫm, nếu là bình thường, cô tất nhiên sẽ dùng chân thương thức thật tốt. Những thứ này tại thế kỷ hai mươi ba hầu như không thấy được thực vật tự nhiên thuần túy như vậy.

Vậy mà lúc này Hoa Khinh Ngôn lại không quan tâm những thứ này, chỉ vì cửa sân truyền đến tiếng động âm ỉ lớn.

"Các người tránh ra, ta muốn đi gặp Nhị thúc, muội muội ta bị oan, Nhị thúc và Thái tử điện hạ sao có thể không phân tốt xấu liền vu oan cho muội muội ta!"

Một thiếu niên tuấn tú ngồi trên xe lăn trên mặt mang theo lo lắng và giận dữ, bị hai gã sai vặt chặn trong sân, muốn đi ra ngoài, lại bị gã sai vặt xô ngã.

Hắn chính là con trai trưởng của chi thứ nhất Hoa Hạo Nguyệt, thân ca ca của nguyên chủ.

"Đại Thiếu Gia, lão gia đã dặn dò, trước khi lão gia quay về Lạc Phượng Viện bất kỳ kẻ nào đều không thể đi ra ngoài, huống hồ việc của Nhị tiểu thư nhân chứng vật chứng đều có, Nhị tiểu thư tuy rằng lớn lên xấu xí, nhưng ngày thường thủy tính dương hoa (*lãng lo), thích nháy mắt đùa tình với các nô tài, huống chi tiểu thư còn dám cưỡng bạo Thất vương gia, lão gia cũng cứu không được nàng ấy."

"Đúng vậy đó, nghe nói Nhị tiểu thư ôm Thất vương gia cũng không chịu buông tay, có Nhị tiểu thư như vậy thật sự là mất mặt mà."

Về mặt của hai tên sai vặt cùng bộ dạng xấu hổ mất hết mặt mũi đi ra ngoài gặp người bị Hoa Khinh Ngôn nhìn thấy.

Hoa Hạo Nguyệt tức giận đến mức trên tay nổi gân xanh, phần nộ quát:

"Các người im ngay cho ta!"

Hoa Hạo Nguyệt tức giận chống đỡ thân thể muốn đứng lên, rồi lại bởi vì hai chân vô lực, ngược lại té ngã nằm rạp trên mặt đất, vô cùng chật vật, muốn đứng lên rồi lại bởi vì cả ngày đều chưa ăn cơm, không còn khí lực để đứng lên.

Trái lại hai cái gã sai vặt thấy vậy thì liếc nhau, khinh miệt nhìn bộ dáng Hoa Hạo Nguyệt gãy gập như xem kịch vui, thấy Hoa Hạo Nguyệt tay vịn chặt xe lăn muốn đứng lên, thậm chí còn cố ý đem xe lăn đá ra xa, Hoa Hạo Nguyệt mất đi điểm tựa lần nữa chật vật ngã trên mặt đất.

"Các người!"

Hoa Hạo Nguyệt tức giận đến sắc mặt xanh mét, hai tay hung hăng đập một cái xuống đất.

Nếu không phải bởi vì hấn biến thành phé nhân, thì làm sao ngay cả muối muối của mình cũng không bảo vệ được.

Hoa Hạo Nguyệt chưa từng giống như bây giờ cảm thấy mình là thứ vô dụng.

Hai gã sai vặt về mặt khinh bỉ nhìn thoáng qua Hoa Hạo Nguyệt ở trên mặt đất, khoanh tay đứng ở cửa ra vào xem náo nhiệt, hoàn toàn không nghĩ tới Hoa Hạo Nguyệt là chủ tử, phải đỡ hấn dậy.

"Cầu nô tài, cút ngay cho ta!"

Một tiếng hét mang theo khí thế ác liệt thanh âm thanh thúy như là tia chớp bổ về phía gã sai vặt.

"A a a! Đầu của ta đau quá!"

Gã sai vặt trong đầu như bị cái gì hung hăng đâm một cái, đau đến mức tựa ở trên tường ôm lấy đầu kêu thảm thiết.

Lúc này một bóng dáng gầy yếu đi qua bên cạnh bọn hấn, từ từ bước vào sân nhỏ, áo nàng tràn đầy máu đen, khuôn mặt nhỏ nhắn vàng như nến, duy chỉ có cặp mắt kia trong suốt mà tinh thần hai con ngươi mang theo khí thế bức người.

Gã sai vặt nhìn đau ngẩng đầu, liền chứng kiến Hoa Khinh Ngôn đỡ Hoa Hạo Nguyệt về chỗ xe lăn.

Nàng một mặt lệ khí, không có chút biểu cảm nhát gan nào của ngày xưa.

Hai gã sai vặt khiếp sợ nhìn nàng, nàng không phải chết rồi sao, làm sao sống sờ sờ đứng ở trước mặt mình đây!

Chẳng lẽ là quý? ! !

Nghĩ đến vừa rồi đầu không hiểu sao đau nhức kịch liệt, hai gã sai vặt sắc mặt trắng nhợt, lập tức cảm thấy toàn thân Hoa Khinh Ngôn đều tỏa ra hắc khí, giống như ác quỷ lấy mạng, bọn hấn run rẩy lại dốc sức liều mạng không để cho chân mình run, sắc mặt nghiêm trọng mở miệng nói:

"Nhị tiểu thư, người . . . Người là, không phải người? !"

Mẳng nàng không phải người à?

Hoa Khinh Ngôn ánh mắt dữ tợn quét về phía hai gã sai vặt.

Gã sai vặt chỉ cảm thấy trong đầu lần nữa truyền đến đau nhức kịch liệt, trong miệng kêu thảm một tiếng:

"A! Quý a!"

Sợ tới mức ôm đầu bỏ chạy.

Hoa Khinh Ngôn không nghĩ tới lực công kích tinh thần của mình vậy mà yếu đi nhiều như vậy, dường như chỉ còn lại một nửa, nếu là thời kỳ hưng thịnh, hai cái gã sai vặt kia cũng đã sớm bị công kích điên mà chết, đâu còn có thể lại chạy trốn.

"Muối muối, trên người của muối có đau hay không?"

Ở vào lúc đổi giọng còn có thanh âm mong mỏi có chút trầm của nam tử truyền đến, Hoa Khinh Ngôn quay đầu liền thấy khuôn mặt Hoa Hạo Nguyệt đang đau long nhìn nàng.

Trong đầu tự động hiện lên hình ảnh ngày xưa nguyên chủ được Hoa Hạo Nguyệt bảo hộ cưng chiều, ấm áp.

Hoa Khinh Ngôn lắc đầu, đang muốn nói chuyện, lại nghe trong một gian phòng truyền đến một tiếng trầm đục vật nặng rơi xuống đất.

Ngay sau đó là ho khan kịch liệt.

"Mẫu thân! Người làm sao vậy? !"

Hoa Hạo Nguyệt kêu một tiếng, Hoa Khinh Ngôn lập tức nghĩ đến là mẫu thân Tô thị của nguyên chủ đang bệnh nguy kịch, lập tức phụ giúp Hoa Hạo Nguyệt tiến lên.

Toàn bộ viện rất nhỏ, ngoại trừ sảnh chính chỉ có bên trái một gian phòng cùng bên phải hai gian phòng, ngay cả bếp lò đều là xây thêm vào đấy.

Mà Tô thị sẽ nằm ở gian phòng trong bên trái.

Hoa Khinh Ngôn đẩy cửa phòng ra, ở bên trong đập vào mũi chính là mùi thảo dược nồng đậm cùng một cỗ tử khí.

Bạn đang đọc truyện *Y Phẩm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Tiến Dần Từng Bước?

Ngay sau đó ở trước mắt nàng là phu nhân Tô thị khoảng bốn mươi tuổi, khuôn mặt gầy trơ xương cùng hốc mắt hoắm sâu màu đen hiện ra.

Làn da của bà ố vàng, lộ ra tay chân gầy gò trơ xương, nhìn bà so với người sống trong các xóm nghèo ở thế kỷ hai mươi ba lại càng thêm gầy gò.

Hơn nữa chỉ cần xem mặt đã biết rõ bệnh không nhẹ.

Trong lòng Hoa Khinh Ngôn chưa xót đau đớn không thôi, nàng biết rõ đây là tình cảm của nguyên chủ đang ảnh hưởng tới nàng.

Nhưng nàng đã tiếp nhận thân thể của nguyên chủ, nếu đối với thân nhân mà nguyên chủ để ý khắp nơi đều bỏ mặc thì ngay cả chính mình nàng đều phi nhỏ.

"Ngôn, khục khục, Ngôn nhi, con không sao chứ?"

Tô thị vẻ mặt lo lắng nhìn nàng, trong mắt tràn đầy thương yêu cùng khổ sở.

Lúc nữ nhi bị phạt roi, bà lại chỉ có thể vô dụng cầu xin các nàng đừng đánh, bắt lực trơ mắt nhìn bọn họ mang nữ nhi đi, nghĩ đến bộ dạng hấp hối của nữ nhi lúc đó, trong lòng liền đau nhức từng hồi một.

Hoa Khinh Ngôn tiến lên dìu Tô thị đến trên giường, lắc lắc đầu nói:

"Yên tâm đi mẫu thân, con rất khỏe."

Tô thị nâng đôi tay gầy còm lên, cẩn thận từng li từng tí sờ lên mặt Hoa Khinh Ngôn, giống như là vì xác nhận cô thật sự bình thường không có việc gì, không để ý chút nào vết bầm trên mặt Hoa Khinh Ngôn.

Không cần thận trọng phải miệng vết thương trên mặt do Hoa Nguyệt Nhu gây ra, Hoa Khinh Ngôn hơi hơi nhú mồm, Tô thị lập tức rút tay về, giọng nói nghẹn ngào nói:

"Có phải rất đau hay không? Nhị thúc của các người sao có thể đối với con như vậy, may mắn lòng của hắn còn không thay đổi hoàn toàn, chịu thả con trở về, nếu không ta nhất định sẽ liều mạng cùng hắn."

Tô thị đã thấy những vết thương chói mắt do bị roi đánh trên cơ thể nàng, tức giận đến rơi nước mắt, kêu Hoa Khinh Ngôn nhanh chóng đi rửa sạch sẽ, tới bôi thuốc, Hoa Hạo Nguyệt cũng thúc giục nàng nhanh đi rửa mặt xong rồi bôi thuốc và nghỉ ngơi đi.

Đáy mắt Hoa Khinh Ngôn hiện lên ám áp, nàng là cô nhi, chưa từng được cảm thụ qua sự quan tâm của người thân.

Chỉ là cô cũng không phải là do Hoa Trần Hạ nổi lòng từ bi thả trở về.

Thấy bộ dạng Tô thị kịch liệt ho khan lần nữa, mấp máy môi muốn nói lại thôi.

Nhìn Tô thị bị bệnh cũng không nhẹ, Hoa Khinh Ngôn mượn cớ giúp Tô thị chỉnh lại chấn động tay dò xét mạch tượng của Tô thị.

Dò xét mạch xong sắc mặt Hoa Khinh Ngôn có chút trầm trọng, tình hình Tô thị vô cùng không tốt, nếu không trị liệu, thì chịu không nổi một tháng.

Nếu như vẫn còn ở thời đại của nàng, nàng chắc chắn chế tạo ra được chữa tốt bệnh của Tô thị, nhưng nếu không ở thời của nàng, nguyên chủ cũng chưa quen thuộc được liệu, trong trí nhớ không có được liệu mà nàng cần, cũng không biết tiệm thuốc có hay không.

Hoa Khinh Ngôn nói một tiếng đi trước rửa mặt rồi rời đi.

Thân thể của nàng đã đến cực hạn, chờ nấu nước nóng xong liền tiến vào thùng tắm, toàn thân đều không có khí lực.

Nước ấm kích thích vết thương trên người nàng đau một chút, nhưng kèm theo chính là toàn thân được thả lỏng, cảm xúc sáng khoái, Hoa Khinh Ngôn ngâm mình trong thùng tắm, buông lỏng cả thể xác lẫn tinh thần, bất tri bất giác liền ngủ mất.

Chẳng biết từ lúc nào, một bóng đen mang mặt nạ màu bạc lặng yên không một tiếng động xuất hiện trong phòng Hoa Khinh Ngôn, vừa vịn rơi vào thùng tắm bên cạnh, cùng Hoa Khinh Ngôn mặt đối mặt nhìn nhau.

Hai mắt sâu thẳm của bóng đen ngừng lại.

Nữ tử trong thùng tắm sắc mặt vàng như nến, nhìn qua chính là quanh năm ăn không đủ no, thân thể dưới nước tuy không có gì đáng xem, nhưng da thịt

trên thân lại trắng nõn kỳ lạ, cùng một thân vết thương đỏ tươi hình thành đối lập rõ ràng.

Nhưng mà hắn chỉ nhìn lướt qua liền im hơi lặng tiếng dời ánh mắt đi, quét một vòng trong phòng, cất bước đi về phía trên cái bàn trang điểm cũ nát, dường như muốn tìm cái gì đó.

Nam tử đeo mặt nạ màu bạc không biết là hắn vừa dời mắt Hoa Khinh Ngôn liền mở ra đôi mắt sắc bén, giọng nói không chút gọn sóng nói:

"Các hạ lên lút đến thăm phòng ốc sơ sài, không biết muốn làm gì, không bằng nói thẳng ra đi."

Nam tử đeo mặt nạ màu bạc thấy mình bị bại lộ cũng không chột dạ, trấn định tự nhiên tiếp tục đi về hướng bàn trang điểm, cầm lấy cái nhẫn ngọc để phía trên, Hoa Khinh Ngôn cả kinh, chẳng lẽ hắn cũng muốn nhẫn ngọc?

Nhưng nàng còn chưa xác nhận đến cùng có phải hay không là đầu mối then chốt về thời đại của nàng.

Đang muốn nói cái gì, lại nghe một âm thanh trầm thấp mà từ tính vang lên ở dưới mặt nạ:

"Nhẫn ngọc này thiếu chút nữa đã lấy mạng của ngươi, không lẽ ngươi còn muốn nó, ta cũng sẽ không khách khí mà nhận lấy."

Nói xong thì liền đeo lên trên ngón tay, trong lòng Hoa Khinh Ngôn quynh lên, quên mất bản thân không mặc quần áo, chống vào thùng thuận thế nhảy ra, hai bước xông tới bắt lấy tay đang đeo nhẫn ngọc của nam tử đeo mặt nạ bạc.

"Không hỏi mà tự động cầm đi thì coi là trộm, trả lại cho ta."

Hoa Khinh Ngôn có chút phẫn nộ mở miệng.

Ánh mắt của nam tử đeo mặt nạ bạc có chút tối lại, nhìn giọt nước chảy dọc theo làn da trắng nõn bị các vết thương che kín chậm rãi chảy xuống, từng giọt rơi trên mặt đất.

Rõ ràng là cơ thể cứng nhắc, thậm chí bởi vì một thân vết thương kia mà lộ ra vẻ dữ tợn khó coi, nhưng lại làm cho thân thể của hắn có phản ứng, "cái đó" lại có cảm giác rục rịch.

Không thể nào! Hắn không thể nào nổi lên phản ứng với nữ nhân này.

Nữ nhân này...

Hoa Khinh Ngôn không biết vì sao nam tử đeo mặt nạ bạc đột nhiên cứng đờ, cô chặn ngang tay đoạt lại nhẫn ngọc đeo trên tay, lúc này mới phát giác hình như cơ thể lạnh lạnh, cúi đầu nhìn xuống, "A" một tiếng kêu thất thanh.

Vội vàng dùng chân móng bao lấy thân thể của mình, trên mặt bởi vì xấu hổ mà trở nên hồng nhuận, một đôi mắt cảnh giác trừng hắn.

Coi như là trước kia ăn ở ở tiền tuyến, cũng bởi vì cô có không gian đủ lớn, chưa bao giờ ở trần truồng trước mặt người khác, vừa mới xuyên qua, lại bị một tên ngay cả mặt mũi đều chưa thấy qua nhìn toàn bộ thân thể!

"Muội muội, đã xảy ra chuyện gì?"

Cửa đột nhiên bị gõ vang, giọng nói lo lắng của Hoa Hạo Nguyệt vang lên ở ngoài cửa.

Hoa Khinh Ngôn liếc qua nam tử đeo mặt nạ bạc, hắn chẳng những không lập tức rời đi, ngược lại còn tới gần Hoa Khinh Ngôn, trực tiếp ép Hoa Khinh Ngôn đến mép giường, ngón tay thon dài vươn tới bàn tay mảnh khảnh đang cầm nhẫn ngọc của Hoa Khinh Ngôn.

Hoa Khinh Ngôn lập tức rút tay vào trong chăn.

"Ngươi muốn làm gì?!"

Hoa Khinh Ngôn thấp giọng chất vấn, không dám đề cho Hoa Hạo Nguyệt phía ngoài nghe được tiếng nói, bởi vì nàng nhìn ra được nam tử trước mắt này tuy rằng thu liễm khí thế, lại làm cho cô mơ hồ cho dù là thời kỳ toàn thịnh cô cũng không cách nào chiến thắng được ảo giác.

Chỉ là cái nhẫn ngọc kia cô tuyệt đối sẽ không để cho hắn cầm đi.

Nam tử mặt nạ bạc thấy vậy, trong mắt hiện lên một tia ám muội, bởi vì tận lực đè thấp mà có vẻ giọng nói phát ra càng có sức quyến rũ gần như là vang lên ở bên tai Hoa Khinh Ngôn:

"Ngươi nhất định muốn nhẫn ngọc này?"

Hoa Khinh Ngôn dung trầm mặc nói rõ quyết tâm của nàng.

Dường như nam tử đeo mặt nạ màu bạc nhú mày, giọng nói cũng trở nên mập mờ:

"Nếu ngươi đã quyết định như thế, sau này cũng không thể hối hận."

Vừa dứt lời, bóng dáng của nam tử biến mất trong nháy mắt, nếu không phải Hoa Khinh Ngôn có thần lực cao, quét mắt đến cửa sổ mấy cũng không thể nhận ra một hành động, biết rõ là hắn rời đi từ cửa sổ, nàng cho rằng nam tử kia có phải yêu quái thời thượng cổ trong truyền thuyết hay không.

Chỉ là Hoa Khinh Ngôn càng xác định nam tử đeo mặt nạ bạc tu vi rất cao, tuy rằng không hiểu cuối cùng hắn không cứng rắn tranh đoạt nhân ngọc với nàng, nhưng vì đảm bảo để đạt được mục đích nàng vẫn là nhanh chóng biết rõ ràng về nhân ngọc mới được.

Về phần hai chữ hối hận, sẽ không thể nào xuất hiện ở trên người nàng.

"Muội muội??"

Ở ngoài cửa giọng nói của Hoa Hạo Nguyệt vang lên lần nữa, mang theo vội vàng, giống như muốn phá cửa mà vào rồi.

Hoa Khinh Ngôn nhanh chóng mở miệng nói:

"Đại ca, muội không sao, chỉ là không cẩn thận đụng phải miệng vết thương nên có chút đau nhức thôi."

Bạn đang đọc truyện *Y Phẩm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Không Cho Phép Ngồi?

Hoa Hạo Nguyệt ở bên ngoài cũng nhẹ thở ra:

"Không có việc gì là tốt rồi, muội nha vẫn ngây ngốc giống như hồi bé còn tự làm mình bị thương như vậy, mau đi tắm rồi ra để mẫu thân bôi thuốc cho."

"Ừ, đã biết."

Hoa Khinh Ngôn lên tiếng, nàng mặc xong xiêm y lam bằng vải bố đã bạc màu lấy trong tủ quần áo của nguyên chủ, liền ngồi ở trên giường, thử tập trung tinh thần lực tìm được ngọc giới.

Vừa rồi trong lúc đang tắm nàng không cẩn thận ngủ quên, nhưng cũng vì vậy mà lực tinh thần của nàng lại tăng lên, rất nhanh tinh thần lực của nàng sẽ bao trùm được cả ngọc giới.

Lập tức nàng cảm giác được mối liên hệ giữa nàng và không gian kiếp trước.

Hoa Khinh Ngôn vui vẻ ra mặt, nhưng sau đó lại nhăn mày lại, nàng có thể cảm giác được không gian của mình thật sự tồn tại, cũng còn có thể nhìn thấy vũ khí bên trong, cơ giáp và cả được tề, vân vân..., đã có vũ khí thì dù người đó có là cứu giai võ giả ở thế giới này cũng sẽ bị nàng bắn cho tan xác.

Hoa Khinh Ngôn lấy đan dược hay dược tề ra để chữa thương, thì lại phát hiện tinh thần lực không cách nào tiến vào được, đây là đang xảy ra chuyện gì?

Hoa Khinh Ngôn thử rất nhiều là nhưng vẫn chưa đưa được tinh thần lực vào trong không gian, lại thiếu chút nữa sử dụng tinh thần lực quá độ, đành phải tạm thời dừng lại, đến gian phòng của Tô thị.

Nhưng mà sau khi xác định được ngọc giới là đầu mối liên kết với không gian của nàng, rốt cuộc nàng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Kỳ thật lúc nam tử mang mặt nạ bạc đến đoạt, nàng thật sự rất sợ ngọc giới không phải của mình, nàng cảm thấy việc nàng không mở được ngọc giới có liên quan đến nam tử kia, nếu lần sau còn gặp lại nhất định cô sẽ hỏi rõ ràng.

Hoa Khinh Ngôn còn chưa vào phòng của Tô thị, thì lại nghe được tiếng ho khan kịch liệt của Tô thị.

Nàng hơi nhíu mày, bệnh của Tô thị đã rất nặng rồi, việc quan trọng trước mắt là tìm được loại dược liệu mà cô muốn, nếu tìm được thì nàng tin chắc với năng lực của mình có thể chữa khỏi.

Thân thể của Tô thị vốn rất suy yếu, Hoa Khinh Ngôn không để bà ấy bôi thuốc cho mình, nàng nhận thuốc bột muốn trở về phòng bôi dược.

Hoa Khinh Ngôn mở hộp thuốc màu xanh ra, nàng thấy được loại thuốc này có màu đỏ xạm lại còn bết dính lại đây là loại thuốc kém nhất, làm cô muốn quyết tâm kiếm tiền hơn.

Trong trí nhớ của nguyên chủ loại thuốc này có tác dụng cầm máu, nhưng thật ra đây chỉ là sản phẩm thất bại của luyện đan sư khi luyện Chi Huyết đan mà thôi, rất rẻ, năm tiền đồng có thể mua một hộp, tuy rằng có thể cầm máu nhưng tất nhiên sẽ lưu lại vết sẹo khó coi, nhưng đối với nguyên chủ mà nói,

dù cho tiêu năm cái tiền đồng mua cũng đau lòng, mà một lọ Chi Huyết đan ít nhất cũng phải một kim tệ.

Ở cái thế giới này, một kim tệ tương đương một trăm tiền bạc tương đương một vạn cái tiền đồng, từ nơi này có thể nhìn ra luyện dược sư cỡ nào nổi tiếng, bất quá như nguyên chủ trí nhớ không có phạm sai lầm, Hoa Khinh Ngôn có thể tự tin cam đoan, năng luyện chế ra đến dược tề hiệu quả muốn tốt hơn nhiều so với những đan dược kia.

Hoa Khinh Ngôn chưa bao giờ dùng qua loại thuốc bột thấp kém như thế này, nếu như không phải là thân thể của nàng thật sự suy yếu, nàng nhất định sẽ không đem nó bôi lên thân đâu.

Thoa xong dược, toàn thân nàng nóng rất đau đớn, tinh thần vừa được thả lỏng nên nàng cảm thấy rất mệt, ngã vào mấy khối tấm ván gỗ chấp vá chụp một cái gối chiếu trên giường đi ngủ.

Không biết qua bao lâu, mơ mơ màng màng, ngoài cửa truyền đến tiếng huyền ảo.

Hoa Khinh Ngôn mãnh liệt mở mắt ra, bụng nóng rực đau rát, giống như đã bị đốt bụng vài ngày.

Vừa xuống giường, âm thanh ngoài cửa ngày càng lớn hơn:

"Đại Thiếu Gia, hiện tại mặt trời cũng lên cao rồi, người nói Nhị tiểu thư còn đang ngủ, ai mà tin chứ, lão gia cho mời, làm cho Nhị tiểu thư lập tức đi phòng trước, Đại Thiếu Gia mau gọi Nhị tiểu thư xuất hiện đi, đừng để cho lão gia đợi lâu."

Nghe thanh âm là đại quân gia trong phủ.

"Ta nói muội muội ta còn chưa dậy, coi như đã dậy, muội muội ta không phải là hạ nhân, coi như là Nhị thúc cũng không có quyền lợi truyền đến!"

Hoa Khinh Ngôn mở cửa phòng, chợt nghe đến Hoa Hạo Nguyệt tức giận nói những lời này.

Khóe miệng nàng lộ ra nụ cười yếu ớt, trong nội tâm tràn đầy ảm áp, tuy rằng một nhà nguyên chủ rất nghèo, nhưng tình cảm dành cho người nhà lại làm cho người hâm mộ.

Lúc này quân gia dáng người hơi mập, mắt lộ tinh quang đã nhìn thấy Hoa Khinh Ngôn, giọng điệu mang theo giễu cợt nói:

"Nhị tiểu thư rốt cuộc ra rồi, nếu như đã ra, cũng nhanh theo ta đến đại sảnh đi."

Quân gia dùng giọng điệu khinh miệt hoàn toàn không có tự giác bản thân chỉ là một hạ nhân, Hoa Hạo Nguyệt tức giận không thôi, nghiến răng ken két, nếu là vào lúc hán còn chưa tàn phế, những thứ hạ nhân này nào dám trắng trợn khi nhục người nhà hán như vậy!

Hoa Khinh Ngôn nhìn bộ dạng ngang ngược của quân gia, lại đột nhiên nhếch miệng cười nói:

"Vừa vặn ta cũng có chuyện muốn tìm Nhị thúc, đi thôi."

Trong nội tâm Hoa Hạo Nguyệt quýnh lên, vội vàng lên tiếng nói: "Muội muội. . ."

"Yên tâm đi đại ca, ta không có việc gì."

Hoa Khinh Ngôn dùng ánh mắt trấn an ý bảo hán đừng lo lắng, sau đó đi ra khỏi sân nhỏ.

Hoa Hạo Nguyệt sao có thể không lo lắng, nhưng cái thân thể vô dụng này của hán mà muốn một mình đến đại sảnh là điều không thể, hán lại phi nhỏ bản thân vô dụng một lần nữa.

Quân gia nhìn bộ dáng thất bại của Hoa Hạo Nguyệt, có chút hả hê.

Lúc trước Hoa Hạo Nguyệt tuổi còn trẻ đã biểu hiện ra thiên phú bất phàm, tu vi càng ngày càng tăng, thiếu chút nữa dao động được địa vị của lão gia, bọn hạ nhân tự nhiên không dám đắc tội, hiện tại nhà, đã biến thành phế nhân, cái kia cũng không cần phải cố kỵ nhiều như vậy.

Mà Hoa Khinh Ngôn chỉ là một cái phế vật mặc cho người định đoạt, lão gia nói cái gì, nàng hoàn toàn không hề có nửa điểm phản kháng.

Quân gia đi theo sau lưng của Hoa Khinh Ngôn, nghĩ như thế.

Diện tích An quốc công phủ rất rộng lớn, hơn mười tòa viện chằng chịt hấp dẫn phân bố, chia làm tiền viện cùng hậu viện.

Tiền viện là nam đình hậu viện nữ quyền cư trú, sân nhỏ cũng có các loại kiến trúc hoa lệ tinh xảo khác nhau, duy chỉ có chỗ ở của nguyên chủ hẻo lánh nhất lại bại thiếu tu sửa, giống như gà trong bầy hạc vậy.

Nửa giờ sau mới đi đến đại sảnh rộng rãi sáng sủa, trong phòng có ba người đang ngồi.

Trên thủ vị là khuôn mặt nghiêm túc một thân hoa phục Hoa Trần Hạ cùng với bộ dạng thủy mị Hoa Nhị phu nhân Doãn thị, mà người ngồi bên trái đang chậm chậm uống trà, giờ tay nhắc chân đều có dáng vẻ cao quý là thái tử Quân Vô Khanh, cũng là vị hôn phu của nguyên chủ.

Hoa Khinh Ngôn vừa xuất hiện, sáu ánh mắt chăm chú nhìn nàng, nhìn một thân xiêm y cũ nát cùng với khuôn mặt vàng vọt của nàng, ai cũng lộ ra vẻ ghét bỏ, nhưng không ai chú ý đến đôi mắt có thần sáng ngời của Hoa Khinh Ngôn.

Hoa Khinh Ngôn nhân lúc không thấy được, qua loa ân cần thăm hỏi một tiếng liền ngồi lên một cái ghế có vẻ đất đỏ ở bên phải.

Ba người ở đây đều kinh ngạc không chớp mắt một cái, chỉ vì Hoa Khinh Ngôn hoàn toàn không còn bộ dáng khúm núm như trước nữa, ánh mắt khi nhìn Quân Vô Khanh cũng không còn si mê mà ngượng ngùng nữa.

Quân gia vừa tiến đến liền thấy một màn như vậy, lập tức không vui mở miệng nói:

"Nhị tiểu thư, sao cô có thể ngồi ở vị trí đó." Cả cái ghế đều bị vấy bẩn rồi!

Hoa Khinh Ngôn nghe thấy câu nói đó liền ngẩng đầu lên nhìn quân gia, nàng quét mắt nhìn mấy người Hoa Trần Hạ, bọn hắn đều không biểu lộ thái độ, đây là tán đồng lời nói của quân gia.

Nếu là nguyên chủ, đã sớm sợ tới mức nhanh chóng vâng vâng dạ dạ rồi đứng dậy, Hoa Khinh Ngôn lại nhướn mày, không giận mà lại cười quay đầu nhìn về phía Hoa Trần Hạ mở miệng nói:

"Nhị thúc, đúng là chất nữ không nên ngồi chỗ này. Đại ca đã đến tuổi cập quan, Nhị thúc đã nói chờ đại ca đủ mười sáu tuổi sẽ trả lại tước vị An quốc công cho đại ca sao, bây giờ đại ca cũng đã mười bảy tuổi rồi, chắc ý quân gia muốn nói nhị thúc sẽ trả lại tước vị cho đại ca. Nếu đã nói như vậy thì chất nữ nên ngồi ở chủ vị mới đúng."

Bạn đang đọc truyện *Y Phàm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Cùng Gả Một Phu

Lúc nguyên chủ sáu tuổi nhà mới xảy ra biến cố, khi đó phụ thân của nguyên chủ là An quốc công mất, dựa theo quy định, trưởng tử Hoa Hạo Nguyệt sẽ là người kế thừa tước vị, nhưng Hoa Trần Hạ lại lấy cớ Hoa Hạo Nguyệt còn nhỏ, Tô thị bị bệnh, hợp tác với đám người Doãn gia cướp lấy tước vị, lại công bố ra bên ngoài chờ Hoa Hạo Nguyệt đầy mười sáu tuổi sẽ trả lại tước vị cho hắn.

Nhưng đến ba năm trước khi đàn điền và hai chân của Hoa Hạo Nguyệt bị phế thì không còn ai nhớ chuyện này nữa.

Đám người Hoa Trần Hạ cả kinh, Hoa Khinh Ngôn dựa vào cái gì mà dám nói hắn trả lại tước vị.

Nhìn vẻ mặt ngây thơ của Hoa Kinh Ngôn, trong lòng Hoa Trần Hạ xem thường, trên mặt làm như hiền lành tươi cười nói:

"Kinh Ngôn sao con giống tiểu hài tử vậy, so đo với một hạ nhân làm cái gì, Kinh Ngôn còn không hiểu nhị thúc sao nếu không phải cơ thể của Hạo Nguyệt. . . , không thể kế thừa tước vị được nếu không ta đã sớm trả lại rồi."

Đối trá đến cực điểm!

Hoa Khinh Ngôn cười lạnh, với cái thủ đoạn của Hoa Trần Hạ trong trí nhớ của nguyên chủ thì việc Hoa Hạo Nguyệt biến thành như vậy chắc chắn có liên quan đến hắn.

Hoa Khinh Ngôn cũng không nói ra, mà nghiêng đầu rồi làm như lơ đãng hỏi:

"Ý của nhị thúc là chỉ cần thân thể đại ca tốt hơn, nhị thúc sẽ trả lại tước vị cho ca ca sao?"

Tuy rằng nàng chưa chẩn đoán qua thương thế của Hoa Nguyệt Hạo, nhưng nếu là kiếp trước coi như bị gãy chân, nàng có thể thông qua nghiên cứu chế tạo ra thuốc làm cho tế bào tái sinh làm cho chân người bệnh dài ra một lần nữa, hơn nữa dựa theo trí nhớ của nguyên chủ, nguyên chủ vẫn muốn kiếm tiền mua một viên cừ phẩm tục cốt sinh cơ đan làm cho Hoa Nguyệt Hạo khôi phục, còn đối với Hoa Khinh Ngôn chỉ cần cho nàng được liệu cần thiết thì việc chữa khôi phục chân cho Hoa Nguyệt Hạo không nói chơi.

Nhưng Hoa Trần Hạ cảm thấy việc Hoa Khinh Ngôn muốn chữa cho khôi phục cho Hoa Nguyệt Hạo là si tâm vọng tưởng, trong mắt hiện lên một tia khinh thường.

Đan điền của Hoa Hạo Nguyệt là do chính tay hắn phế, chân cũng tự mình đập gãy, nếu muốn khôi phục thì phải có một viên cừ phẩm tục cốt sinh cơ đan, nếu không đại la thần tiên đến cũng vô dụng.

Cừ phẩm đan được sao lại có thể dễ dàng đạt được như vậy chứ, toàn bộ Long Viêm đại lục chỉ có một vị có thể luyện chế cừ phẩm đan được Được Thánh Bách Thảo Tử, tính tình của hắn vô cùng cổ quái hành tung lại khó lường, muốn tìm được hắn, cầu hắn luyện chế một viên cừ phẩm đan được

còn khó hơn lên trời, vì vậy, cả đời này Hoa Nguyệt Hạo chỉ có thể làm phế vật giống như Tô thị và Hoa Khinh Ngôn.

Cả nhà toàn phế vật, cũng rất tốt.

Hoa Trần Hạ nghĩ như vậy, nhưng trên mặt nhưng hiền lành như cũ nói:

"Nếu Nguyệt Hạo có thể khỏi hẳn, ta vui còn không kịp, Khinh Ngôn cũng không biết rằng nhị thúc ta đã sớm muốn bỏ xuống trọng trách ở phủ An quốc công rồi."

Càng ngày càng vô sỉ!

Hoa Khinh Ngôn thật sự không nghĩ tới Hoa Trần Hạ con buồn nôn hơn cái người trong trí nhớ của nguyên chủ nữa.

Mà Quân Vô Khanh từ khi nàng đi vào vẫn không thèm liếc mắt nhìn nàng một cái, Hoa Khinh Ngôn rất muốn nói nàng ngồi cùng họ ở đây rất buồn nôn được không.

Từ khi cô trùng sinh đến trên thân nguyên chủ, đã trọn vẹn một ngày không ăn cái gì, nếu như bọn hắn không cho nàng sống dễ chịu, nàng cũng sẽ không khiến bọn hắn sống dễ chịu, Hoa Khinh Ngôn làm như tùy ý nói:

"Như thế ta đây liền đa tạ nhị thúc rồi, không biết nhị thúc tới tìm ta có chuyện gì, đúng rồi, hài tử của Nguyệt Nhu tỷ tỷ không có sao chứ, ngày hôm qua giống như đều thấy máu."

Hoa Khinh Ngôn nhẹ nhàng mà nói thành công làm cho Hoa Trần Hạ và Quân Vô Khanh thay đổi sắc mặt, nhìn Hoa Khinh Ngôn càng tức giận hơn.

Hôm qua nếu không phải Nguyệt Nhu kịp thời tìm được sư phụ Ngũ giai được sư của nàng cầu cứu thì hài tử cũng đừng mong giữ.

Nhưng mà bây giờ giữ được hài tử thôi không đủ, bởi vì toàn bộ Lệ thành đô đang lưu truyền chuyện luyện được sư Nguyệt Nhu chưa thành thân đã mất trinh tiết, trừ phi lập tức cưới Hoa Nguyệt Nhu, mà đây cũng là nguyên nhân Hoa Trần Hạ và Quân Vô Khanh gọi Hoa Khinh Ngôn tới.

Hoa Trần Hạ về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười giải thích:

Khinh Ngôn cháu nhìn lầm rồi, Nguyệt Nhu tỷ tỷ của ngươi hôm qua chỉ đột nhiên đau bụng, hôm nay cũng là thái tử điện hạ có chuyện muốn nói với ngươi, ta mới gọi ngươi đến đây, đúng không thái tử điện hạ."

Hoa Trần Hạ ám chỉ Quân Vô Khanh.

Quân Vô Khanh quét mắt nhìn Hoa Khinh Ngôn thấy cô đang mặc một bộ y phục rách nát tóc sơ rối như rom rã, nhìn không được cau mày lại, nhưng chợt nghĩ đến cái gì đó, đành phải tạm thời nhẫn nại.

Thấy Hoa Khinh Ngôn đang nhìn hắn, thì hắn càng là cảm thấy khó chịu, giọng điệu đông cứng nói:

"Năm ngày sau, cũng chính là mừng chín tháng chín, cô sẽ lấy Nguyệt Nhu và ngươi về phủ, ngươi làm ra chuyện bất trinh, còn hại Nguyệt Nhu thiếu chút nữa mất đi hài. . . Mất đi tính mạng, cô quyết định đem Nguyệt Nhu nâng lên Thái Tử Phi, đến lúc đó ngươi từ nhập phủ từ cửa hồng, làm quý thiếp, ngươi chuẩn bị sớm một chút."

Nói xong liền quay đầu, giống như nhìn nhiều một chút đều tổn thương mắt của hắn, toàn thân đều tản ra khí tức không vui.

Hoa Khinh Ngôn vẫn tươi cười, nhưng nghe Quân Vô Khanh nói lập tức giận tái mặt.

Quân Vô Khanh đúng là đủ mặt mũi, thấy không hãm hại nguyên chủ được, liền định có được tề nhân chi phúc? Còn đem nguyên chủ đáng lẽ là thái tử phi đi làm quý thiếp?

Ha. . .

Nếu là nguyên chủ, có thể vì chữa bệnh cho Tô thị và Hoa Hạo Nguyệt thỏa hiệp gả cho thái tử, nhưng nàng lại là Hoa Khinh Ngôn của thế kỉ hai mươi ba từng chém giết vô số Trùng tộc!

Nàng cười như không cười mở miệng nói:

"Thái tử điện hạ có phải hiểu lầm cái gì hay không, ta không có ý định gả cho ngươi."

Ngữ khí càng hơi hệt, nếu không phải ý tứ trong lời nói quá mức rung động, còn có thể cho rằng Hoa Khinh Ngôn chỉ là tùy ý thăm hỏi một câu mà thôi.

Nhưng sau khi nghe được Quân Vô Khanh trừng mắt nhìn Hoa Khinh Ngôn, trên mặt một bộ hoàn toàn không thể tin được, ánh mắt hắn nhìn Hoa Khinh Ngôn đầy chất vấn, giống như đang nói: "Ta cũng không có chịu không nổi ngươi, ngươi cũng dám nói không có ý định gả cho ta!"

Hoa Trần Hạ và Doãn Thị đang yên lặng xem kịch thì sững sờ.

Bọn hần căn bản không nghĩ tới Hoa Khinh Ngôn sẽ nói ra loại lời này, đêm qua bọn hần liền thảo luận qua, làm cho Hoa Nguyệt Nhu uỷ khuất chút... Cùng hải tử trong bụng và Hoa Khinh Ngôn đồng thời gả qua, sau đó lại để Quân Vô Khanh dùng một cái cớ để bỏ nàng ta.

Nhưng bây giờ là chuyện gì xảy ra?

Doãn thị thấy vậy dịu dàng mở miệng nói:

"Ngôn nhi, Nguyệt Nhu tỷ tỷ của ngươi không ngại cùng ngươi gả cho thái tử điện hạ."

"Nàng không ngại, ta ngại"

Giọng nói thanh thúy của Hoa Khinh Ngôn cắt đứt lời nói tự cho là đúng của Doãn thị.

Trước kia Hoa Nguyệt Nhu từng uy hiếp nguyên chủ, nói cô không xứng với thái tử điện hạ, làm cho nguyên chủ cách xa thái tử điện hạ một chút, tính cách của nguyên chủ vừa hướng nội lại tự ti, không dám ngỗ nghịch Hoa Nguyệt Nhu, đây là chuyện mà tất cả mọi người trong An quốc công phủ đều biết.

Doãn thị mới có thể nói những lời này, nhưng bọn họ cũng không biết bây giờ Hoa Khinh Ngôn thấy Quân Vô Khanh rất chướng mắt, huống chi còn muốn làm cho nàng gả thấp làm thiếp chia sẻ phu quân, quả thực vọng tưởng!

"Ngươi có ý gì? Chẳng lẽ ngươi còn muốn độc chiếm ta!"

Quân Vô Khanh đứng lên, dùng ánh mắt sắc bén trừng Hoa Khinh Ngôn, vẻ chán ghét trên mặt không chút dấu giếm, ác liệt nói:

"Nếu không phải Nguyệt Nhu làm nói bản thái tử lấy ngươi, bản thái tử liền nhìn ngươi một cái thôi đều cảm thấy ngán, đã vậy người lại còn không biết xấu hổ bài xích Nguyệt Nhu!"

Bạn đang đọc truyện *Y Phẩm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Lê

Hoa Khinh Ngôn cười lạnh nhìn đáng vẻ tự cho mình hơn người của Quân Vô Khanh, lạnh lùng mở miệng:

“Thái Tử điện hạ ngươi có phải hay không quá nôn nóng, ta vẫn còn chưa nói xong đâu.”

Quân Vô Khanh luôn nhận định Hoa Khinh Ngôn chỉ là một kẻ thích trào cao nên phiên chán chất vấn:

“Ngươi còn nghĩ muốn nói cái gì?!”

“tất nhiên là nói về việc từ hôn,Thái Tử điện hạ thật ngại quá, ta chẳng những không nghĩ tới muốn độc chiếm ngươi, chuyện gả cho ngươi cũng chưa từng nghĩ tới, rốt cuộc ta cùng Hoa Nguyệt Nhu không giống nhau mất bị mù.”

Hoa Khinh Ngôn rất có khí phách mở miệng.

Nàng lời này không đơn thuần chỉ là biểu đạt chính mình ý tứ,mà còn là ý của nguyên chủ , rốt cuộc trước kia nguyên chủ quá tự ti nên cảm thấy không xứng với Quân Vô Khanh nên cũng không nghĩ tới việc gả cho Quân Vô Khanh, mà nàng liếc mắt một cái liền nhìn ra bản tính của Quân Vô Khanh, loại nam nhân như hần, nàng liền nhìn nhiều thêm một cái cũng đều khinh thường làm sao còn có chuyện muốn gả cho hần.

Quân Vô Khanh tức giận đến sắc mặt đỏ lên, trên trán nổi đầy gân xanh , Hoa Khinh Ngôn lời nói rõ ràng là châm chọc Hoa Nguyệt Nhu mất mù mới có thể coi trọng hần!

Hoa Trấn Hạ bị lời nói của Hoa Khinh Ngôn chấn kinh rồi, bất quá trên mặt hần nhanh chóng trở nên vui vẻ, đứng dậy đi đến trước mặt Quân Vô Khanh giả bộ người hoà giải, giả nhân giả nghĩa trấn an:

“Thái Tử điện hạ đừng vội nóng giận, Khinh Ngôn nếu chính mình nói muốn từ hôn, nhất định là bởi vì con bé đã nhận ra được thân phận của bản thân cùng Nguyệt Nhu là không thể so sánh, một khi đã như vậy, Thái Tử điện hạ sao lại không đồng ý.”

Quân Vô Khanh nghe xong lời này, đột nhiên nhớ tới hôn ước này của hần vì thanh danh không thể tùy ý lui, nhưng nếu là Hoa Khinh Ngôn chủ động lui hôn lại bất đồng, hần chẳng những sẽ không chịu công kích, còn có thể danh chính ngôn thuận cưới được được sư hiếm có Hoa Nguyệt Nhu, đối với con đường bước lên ngôi vị cửu ngũ chí tôn của hần là một trợ lực rất lớn.

Nghĩ đến đây trong lòng liền dễ chịu một ít, bình tĩnh nâng cằm nhìn xuống Hoa Khinh Ngôn nói:

“biết người cái này thân phận trèo

cao không được cô, chúng ta cọc hôn sự liền trở thành phế thải, sau này người nếu có hối hận cũng vô dụng, Thiên kim nan mãi bắt hồi đầu*, đây là một ngàn kim phiếu, nhận lấy, từ đây chúng ta hoàn toàn không còn có quan hệ.”

* Thiên kim nan mãi bắt hồi đầu: nghĩa là thời khắc qua rồi không lấy lại được, do đó nên quý trọng những gì trước mắt, không chỉ những gì trước mắt mà còn những người trước mắt, nếu không đến lúc mất đi thấy hối hận cũng đã muộn rồi

Quân Vô Khanh từ tay áo lấy ra một trương kim phiếu, trong lòng thế nhưng đột nhiên dâng lên một loại ảo giác không muốn Hoa Khinh Ngôn lấy kim phiếu, hắn không khỏi tâm thần chấn động, cảm thấy chính mình là điên rồi mới có thể không muốn cùng Hoa Khinh Ngôn từ hôn. Hoa Khinh Ngôn thân nhiên đối mặt với ánh mắt có chút lảng tránh của Quân Vô Khanh, cái gì cũng không nói, trực tiếp lấy kim phiếu liền rời đi.

Đây là tập tục của thế giới này, chỉ cần giao kim phiếu, đại biểu không thể hối hận. Nàng nhận lấy phí từ hôn không hề áp lực,

liền tính cho nàng thêm nhiều tiền nàng đều có thể yên tâm thoải mái nhận,

nguyên chủ chính là bởi do những người này ban tặng mà mất mạng, có nhiều tiền

cũng không đem tính mạng của nàng mua lại được.

Nếu nàng đã tiếp nhận nguyên chủ thân

thể, đây coi như là thù của nàng cùng nàng thân nhân, từ đây nàng chính là Hoa

Khinh Ngôn.

Hoa Khinh Ngôn dứt khoát lưu loát rời

đi, làm cả người Hoa Trần Hạ có chút ngẩn ra, Doãn thị nói:

“Thái Tử điện hạ, Nguyệt Nhu hẳn là

đã tỉnh lại, ngài muốn hay không đi xem nàng?”

Quân Vô Khanh xem nhẹ đây lòng kia

một tia khác thường, nghĩ đến ôn nhu như nước Hoa Nguyệt Nhu, trên mặt lộ ra vẻ cung chiều gật gật đầu, đi đến tiểu viện xinh đẹp của Hoa Nguyệt Nhu.

Hoa Khinh Ngôn trở lại tiểu viện rách nát của nàng, liền thấy Hoa Hạo Nguyệt vẫn luôn chờ ở cửa, nhìn thấy mặt nàng

lập tức nhẹ nhàng thở ra, nhưng vẫn là lo lắng hỏi:

“Muội muội, nhị thúc tìm người đi làm

cái gì? Chẳng lẽ hắn còn nghĩ muốn oan uổng người?”

Hoa Khinh Ngôn lắc đầu nói:

“Không a, nhưng thật ra có cái tin tức tốt, ta cùng Quân Vô Khanh từ hôn.”

Có thể cùng cái kẻ luôn tự cho mình là đúng Quân Vô Khanh như vậy thuận lợi từ hôn, không cần treo trên đầu nàng danh xưng vị hôn thê của tên ghê tởm kia, thật sự là kinh hi. Ngoài ý muốn.

Hoa Khinh Ngôn nói rất nhẹ nhàng, Hoa Hạo Nguyệt lại hơi hơi nhú mồm, tuy rằng muội muội chưa nói tới, nhưng hắn lại

biết chính mình muội muội vẫn luôn thích Quân Vô Khanh, nghĩ đến muội muội là vì không muốn hắn lo lắng mới ra vẻ không sao cả liền Hoa Hạo Nguyệt thêm đau lòng không thôi, nhưng hắn cũng biết nhà mình tình huống lúc này, Quân Vô Khanh

khẳng định chương mất muội muội, lui hôn cũng tốt:

“muội muội trưởng thành, chính mình có thể làm chủ liền tốt.”

Ừng ục ừng ục!

Đột nhiên, bụng truyền đến tiếng

kháng nghị, Hoa Khinh Ngôn khoe miệng có chút run rẩy, Hoa Hạo Nguyệt lại buồn cười từ tay áo lấy ra một quả lê khô đưa cho Hoa Khinh Ngôn nói:

“Đói bụng đi, mau đem lê cầm ăn.”

“Cám ơn đại ca.”

Hoa Khinh Ngôn cũng không khách khí,

tiếp nhận lê ở trên quần áo lau hai cái, tuy rằng thoạt nhìn không quá mới mẻ,

nhưng một ngụm cắn xuống, vị ngọt của nước lê tràn đầy khoang miệng, Hoa Khinh

Ngôn không khỏi phát ra một tiếng than nhẹ, thời cổ đại chính là tốt, hoa quả

cũng là tự nhiên, thật ngọt.

Hoa Khinh Ngôn vừa ăn vừa hỏi:

“Đại ca, người cùng mẫu thân đã dùng

com chưa, nếu chưa thì để muội đi nấu.”

Nàng còn chưa nói xong, dư quang lại nhìn đến Hoa Hạo Nguyệt đang nhìn chăm chăm vào trái lê nàng cầm trên tay lặng lẽ nuốt nước miếng, bụng Hoa Hạo Nguyệt cũng lặng lẽ kêu lên. Hoa Hạo Nguyệt tức khắc dời mắt, có chút xấu hổ. Hoa Khinh Ngôn sùng sốt, ngay sau đó

trong đầu liền hiện lên nguyên chủ ký ức, vì mua thuốc, trong nhà vẫn luôn là

ăn mặc tiết kiệm, từ hôm qua người một nhà cũng chưa ăn com,

mẫu thân được cũng ngừng, nếu không nguyên chủ cũng sẽ không đem Ngọc Giới nhật

được đem đi cầm, lại bị đánh ngất, tỉnh lại thì phát hiện nằm cùng Vương gia

ngủ ở hoa lâu, bị đương trường bắt gian.

Nguyên chủ hẳn, rất nhiều người đều nhìn thấy này liền thành chứng cứ tốt nhất.

Hoa Khinh Ngôn nhớ lại, người một nhà đã suốt hai ngày cũng chưa ăn com, khó trách bụng đều đói, dạ dày liền đau.

Nhưng Hoa Hạo Nguyệt lại đem quả lê duy nhất cho nàng ăn.

Hoa Khinh Ngôn cảm giác ngực có chút đau, hốc mắt cũng có chút chua xót, nàng nhanh chóng đem nửa quả lê nhét vào

tay Hoa Hạo Nguyệt, ngẩng đầu lên hướng ngoài viện mà đi, lưu lại một câu:

“Đại ca ta ăn no rồi, ta đi ra ngoài chơi một lát.”

Hoa Hạo Nguyệt vội dặn dò nói:

“Đừng trở về quá trễ.”

Trước kia nguyên chủ liền thường xuyên một mình đi ra ngoài tìm thức ăn, Hoa Hạo Nguyệt nhìn nửa quả lê, quyết định

trước giữ lại chờ muội muội buổi tối trở về lại cho nàng ăn, Hoa Hạo Nguyệt

nhìn quả lê, yết hầu nước một cái, vội vàng bỏ vào trong tay áo, hẳn sợ chính

mình sẽ đói nhịn không được ăn luôn.

Hoa Khinh Ngôn thẳng đến lúc đem nước

mắt ghen trở về mới thở phào nhẹ nhõm, nàng cũng không biết chính mình lại là

như vậy dễ xúc động, bất quá cảm giác được thân nhân để ý thật sự rất ấm áp

thực khiến người lưu luyến.

Nàng nguyên bản liền tính toán hôm

nay muốn đi ra ngoài đi dạo, xem một chút có thể hay không tìm được được liệu

mà nàng cần, đúng lúc có Quân Vô Khanh cấp một ngàn kim phiếu, chẳng những có thể mua đồ ăn, có lẽ còn có thể nhân tiện mua chút được liệu trở về.

Hôm nay Hoa Khinh Ngôn vẫn là từ cửa

chính đi ra, hộ vệ canh cửa đã thay đổi hai người khác, bắt quả lại rất thức

thời không có cân nặng.

Lệ thành là Long Lệ Quốc kinh đô, xa

hoa phồn thịnh, trên đường người đến người đi, phần đông dân chúng đều ăn mặc sang trọng, đương nhiên cũng có một số người ăn mặc bình thường nhưng lại có chút lực lưỡng, nhìn tu vi võ tu không tầm thường, ở thế giới dùng võ vi tôn, hoàng thất muốn ngồi vững, nhất định phải không ngừng chiêu mộ đủ cường đại võ giả cùng được sự.

Bạn đang đọc truyện *Y Phẩm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Giá Cả Không Rẻ

Bá tính bình dân cơ bản đều giống nhau có thiên phù để tu luyện thông qua hấp thụ nguyên lực tản ra trong không khí.

Tuy nhiên phần lớn thiên phù đều rất thấp, tu luyện cả đời nhưng tu vi cũng chỉ dừng lại ở ngưỡng Tam giai, Tứ giai đủ để có cơ thể khỏe mạnh, một quyền xuất ra có thể khiến đá vỡ vụn nhưng nếu muốn có kinh công thì cần thiết phải lục giai trở lên mới có thể làm được.

Giống như nguyên chủ là kiểu người không có một chút thiên phù tu luyện, đi trên đường đều sẽ nhận mọi sự chán ghét của mọi người.

Hoa Khinh Ngôn lờ đi mọi ánh mắt khác thường xung quanh, tò mò tham quan khắp nơi, đối với một người kiếp trước ở thời đại tinh tế cơ giáp mà lớn lên như nàng thì hết thấy mọi thứ ở cổ đại vẫn có sức hấp dẫn.

Dựa theo trí nhớ của nguyên chủ chậm rãi đi đến sân đấu giá nổi tiếng nhất kinh thành lúc này đang bị một lượng lớn người vây quanh, Mấy tiểu nhị trong sân đấu giá thì đang la lớn:

“Các đại gia tạm thời đừng nôn nóng, vương được sự Vương Phong đang trong thời khắc mấu chốt để luyện chế thành công Trúc Nguyên Đan, chỉ có năm viên, những ai muốn mua thì đều phải đề tên lên đây, chờ lát nữa sẽ quyết định dựa vào cách rút thăm.”

Vương Phong? Đây là vị sư phụ Ngũ giai luyện được sự kia của Hoa Nguyệt Như?

Hoa Khinh Ngôn nhướng mày, Trúc Nguyên Đan trong trí nhớ của nguyên chủ là một loại đan dược, ăn vào có thể giúp tu vi tăng lên một giai, ví dụ như Tam giai ăn vào Trúc Nguyên Đan có thể tấn chức Tứ giai, tuy nhiên nó lại có một nhược điểm là chỉ có thể ăn một viên, nếu lần sau ăn vào một lần nữa đều sẽ không có hiệu quả.

Nhưng điều này lại không làm giảm bớt sự truy lùng của những người muốn tăng tu vi, từ Nhất giai đến Tam giai đều giống nhau là tu vi cấp thấp, Tứ giai đến Lục giai mới là tu vi trung cấp, Thất giai đến Cửu giai là tu vi cao cấp, tuy nhiên ở giai đoạn từ Lục giai đến Thất giai có một đường ranh giới mà cần phải nỗ lực mới có thể Bước vào ngưỡng cửa của cao giai, lúc này tầm quan trọng của Trúc Nguyên Đan liền trở nên vô cùng lớn.

Hoa Khinh Ngôn nàng cũng không cần cái gọi là Trúc Nguyên Đan kia, nàng vòng qua đám người đang tiến vào sân đấu giá, cuối cùng thì chen vào được một góc rộng rãi của sân đấu giá.

“Này, không phải là phế vật của An Quốc Công phủ đây sao?”

Hoa Khinh Ngôn vừa mới bước vào liền nghe được giọng nói ác ý truyền ra.

Ngẩn đầu lên liền thấy một nam nhân mặc thanh y đứng cạnh lan can, khí chất tùy tiện giống của một tên y lại cha mẹ, ăn chơi trác táng đang khinh miệt nhìn nàng.

“Như thế nào mà một tên phế vật như nàng cũng muốn mua Trúc Nguyên Đan, chẳng lẽ nàng cho rằng Trúc Nguyên đan có thể làm nàng từ phế vật biến thành Nhất giai võ giả đi?”

“Ha ha, Nhất giai võ giả thì thế nào, không phải vẫn là phế vật sao, huống chi còn cái bộ dạng giống như ăn mày kia của nàng, có thể có đủ tiền mua nổi một viên Trúc Nguyên Đan giá một vạn kim phiếu?”

Hai tên quý công tử đứng bên cạnh thanh y nam tử cũng hòa theo cười nói.

Hoa Khinh Ngôn ánh mắt phát lạnh, tên thanh y nam tử này hẳn là nhị biểu ca của Hoa Nguyệt Nhu kêu Doãn Tử Bạch, khi còn nhỏ thường xuyên khi dễ nguyên chủ, bị Hoa Họa Nguyệt giáo huấn một lần liền ghi hận trong lòng, sau khi Hoa Họa nguyệt bị phế đen đàn điền liền càng bỏ đá xuống giếng mang theo đám bạn xấu của hắn ngang nhiên cười nhạo Hoa Họa Nguyệt khiến Hoa Họa Nguyệt càng ngày càng không muốn ra khỏi cửa.

Còn hai tên bên cạnh Doãn Tử Bạch hẳn là bọn công tử quý tộc muốn dựa hơi Doãn phủ.

Hoa Khinh Ngôn lạnh lùng cười ra tiếng: “Cũng không biết tên nào ăn Trúc Nguyên Đan, một chút tu vi cũng không tăng lên, ngược lại chỉ dừng mãi ở Nhất giai, đây mới thực sự là phế vật.”

“Người cái đồ phế vật, người có gan dám nhắc lại lần nữa xem!”

Doãn Tử Bạch tức đến xanh cả mặt, tay dùng lực nắm chặt quạt giấy, không cẩn thận đem quạt bóp nát.

Đó là vết nhor lớn nhất cuộc đời của Doãn Tử Bạch, lúc trước hắn vì được ăn Trúc Nguyên Đan thì quá vui sướng, nên hắn liền chạy đến thanh lâu ăn mừng, nhưng ai ngờ được hắn bởi vì chơi quá hăng liền làm cho Trúc Nguyên Đan phản phệ, không những không tấn chức được mà còn khiến tu vi của hắn từ đó cho tới nay mãi chỉ dừng lại ở Nhất giai.

Nhưng bởi vì thế lực của Doãn gia, tất cả mọi người đều không dám trước mặt hắn nói cái gì, thế nhưng một Hoa Khinh Ngôn trước nay giống như một con kiến bị mọi người chà đạp lại dám cười nhạo hắn!”

Doãn Tử Bạch oán độc nhìn Hoa Khinh Ngôn, giống như muốn dùng ánh mắt cắt nàng thành tám khối, Hoa Khinh Ngôn nghiêm túc, không sợ hãi đối diện trực tiếp ánh mắt của hắn, đang muốn mở miệng thì xung quanh liền ầm ĩ lên.

“Ra rồi, vương được sư rốt cuộc cũng ra rồi!”

“Vương được sư, chọn ta, chọn ta, nhất định ngài phải chọn ta, ta đã đình trệ ở Tứ giai 5 năm rồi”

“Ngài phải lựa chọn ta mới đúng, ta ở Lục giai đã 10 năm nay, vất vả lắm trong 10 năm mới tích góp đủ một vạn kim phiếu.”

Hoa Khinh Ngôn nhìn về phía bậc thanh lâu hai thì thấy một người mặc trường bào cẩm bạch, khuôn mặt tuấn đạt, mắt phượng hẹp dài mang theo thái độ ưu việt tự nhiên, hắn chính là Lê Thành đệ nhất Ngũ giai luyện được sư Vương Phong, tuy rằng lúc này mặt hắn hoàn toàn vô cảm, phảng phất tất cả mọi thứ ở đây đều giống nhau khiến hắn chóng mặt nhưng vẫn có sự hoan nghênh của mọi người.

Tên tiểu nhị theo Vương Phong tản bộ từ biệt viện đi xuống cầu thang cầm một hộp thăm nịnh nọt đưa tới trước mặt Vương Phong.

Vương Phong nhân nhạ nhìn lướt qua rồi đem một bình sứ ném cho tên tiểu nhị, lại tùy tiện rút 3 lá thăm ném cho tiểu nhị.

Trên lá thăm chính là tên của những người vây quanh ở cửa đăng kí, mà bình ngọc chính là Trúc Nguyên Đan. Mọi người đều nín thở nhìn tiểu nhị, chờ đợi hắn công bố tên.

Mà Vương Phong thì trực tiếp lên lầu hai, đi đến bên cạnh Doãn Tử Bạch, mặt vô cảm đem một bình sứ màu trắng đưa cho Doãn Tử Bạch, Hoa Khinh Ngôn thoảng nghe được giọng nói lạnh lạnh của Vương Ngôn vang lên:

“Đây là hai viên Trúc Nguyên Đan, đồ đâu?”

Doãn Tử Bạch mở nắp bình nhìn thoảng qua, cười tủm tỉm lấy từ trong ngực ra một hộp nhỏ, cùng Vương Phong nói cảm tạ.

Mà lúc này tiểu nhị đã đem ba cái tên báo nói xong, ba người được kêu tên hưng phấn chen vào khu đấu giá:

“ta Là Thảm Song, ta là Thảm Song, đây là một vạn kim phiếu. ”

"Ha ha, ta rốt cuộc cũng được chọn trúng, Hoa Nguyệt Nhu tiểu thư quả thật chính là nữ thần may mắn của ta. "

"Đan được đâu, ta đã muốn tấn chức đến chờ không nổi rồi. "

Những người không được chọn trúng đều ghen ghét xen lẫn hâm mộ nhìn ba người được chọn, ánh mắt trông mong chờ nhìn tiểu nhị tiếp tục gọi tên.

Tiểu nhị thu tiền, phân phát xong Trúc Nguyên Đan thì phát hiện trong bình ngọc không còn Trúc Nguyên Đan liền nghi hoặc chạy lên lầu hai hỏi Vương Phong :

"Vương được sư, còn thiếu hai viên Trúc Nguyên Đan. "

Vương Phong hồ hững nói :

“Đã không còn, năm nay chỉ có ba viên.”

Mọi người tức khắc ồn lên, bọn họ cực khổ chờ đợi suốt một năm chỉ vì có thể có được một viên Trúc Nguyên Đan, nhưng năm nay lại thiếu mất hai viên, bọn họ làm sao có thể chấp nhận, liền đều đứng trước của không chịu đi, mà ba người sau khi nhận được Trúc Nguyên Đan thấy vậy liền trực tiếp rời đi, người thì trực tiếp nuốt vào luôn, bọn họ chỉ sợ nếu chậm một bước sẽ bị người khác cướp mất.

Riêng Hoa Khinh Ngôn thì biết hai viên Trúc Nguyên Đan còn lại đang ở trong tay Doãn Tử Bạch.

Nhưng nàng lại không muốn nói bất cứ điều gì, trực tiếp hướng quỳ , hòa ái hướng chương quỳ mở miệng:

“Ta muốn mua dược liệu, Bách Diệp Trọng, Phục Dịch Đài, Bạch Đổ, ... Bán Hạ, Bạc Nhân Thảo, những loại dược liệu đó ở đây có bán không?”

Hoa Khinh Ngôn một lần nói lên tên của hơn trăm loại dược liệu, đây đều là những dược liệu cơ bản cần thiết dùng để điều trị cho Tô thị cùng Hoa Họa Nguyệt.

Theo từng lời nói của Họa Khinh Ngôn mà số tên dược liệu càng lúc càng nhiều, miệng chương quỳ càng lúc càng mở to, hẳn sống hơn 60 năm, đây là lần đầu tiên từ miệng của một tiểu nữ hài còn chưa đến mười lăm tuổi có thể nghe ra được tên của nhiều loại dược liệu đến như vậy, chương quỳ cứng đờ gật đầu nói:

“có, chỉ là giá cả không rẻ.....”

Bạn đang đọc truyện *Y Phẩm Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Đặt Cước

"Tránh ra, tất cả tránh ra cho ta!"

Tiếng nói vừa dứt, chợt nghe một tiếng âm thanh mãnh liệt kèm chấn động từ ngoài cửa truyền vào.

Mọi người không hiểu có chuyện gì, đều theo bản năng tránh ra một bên, Hoa Khinh Ngôn giật mình nhưng liền nhìn thấy một người vóc dáng cường tráng.

Người mặc y phục thị vệ trên người đều là vết thương diu người đàn ông trung niên bước nhanh tiến đến, lo lắng nhìn chung quanh, miệng quát hỏi:

"Vương dược sư đâu, Vương dược sư ở đâu!"

Mà phía sau hắn là hai người thị vệ khiêng cáng cứu thương một người cũng toàn thân đều vết thương như vậy, thảm hại vô cùng nam tử chừng hai mươi tuổi.

Nam tử đi vào, quan trọng nhất là đùi phải của nam tử kia vậy mà gãy mất chỉ còn dính lại có một lớp da.

"Trời ạ, chân của hắn bị chặt đứt!"

"A! Đây không phải là tứ Hoàng Tử rèn luyện ở bên ngoài sao? ! Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Mọi người nghị luận âm ỉ, nhìn tứ Hoàng Tử bị khiêng vào trong phòng đấu giá để dưới đất.

Trưởng thị vệ lúc này thấy Vương Phong ở lầu hai, bay thẳng trên lầu hai cầm lấy bả vai Vương Phong rồi cùng xuống dưới.

Đến, vội vàng nói:

"Vương dược sư, nơi mau đi xem chân của tứ Hoàng Tử một chút!"

Vương phong bị xách xuống lầu, sắc mặt có chút khó coi, nhưng đối với hoàng thất, không thể làm gì khác hơn là nhịn, ngồi xổm xuống kiểm tra, chân của tứ Hoàng Tử hầu như gãy hết.

Hoa Khinh Ngôn tùy ý nhìn lướt qua tứ Hoàng Tử, mặt hắn như ngọc đôi mắt có thần, tuy là bị gãy chân sắc mặt tái nhợt,

Mấy lọn tóc xoắn xé rách dính vào bên mặt, có vẻ hơi chật vật, lại không rên một tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn Vương Phong.

Trong mắt luôn luôn hiện lên tia sáng khao khát, cực kỳ giống những chiến sĩ nòng trệ kiếp trước kia.

Nhưng mà Vương Phong nhìn trong chớp lát liền nói chắc chắn:

"Chân tứ Hoàng Tử là bị yêu thú cắn đứt, vết thương nham nhở, trừ phi có cửu phẩm cùng với cốt sinh cơ đan, nếu không thì không chữa được."

Tứ Hoàng Tử nghe thế làm tan vỡ một tia hy vọng cuối cùng của hắn, hào quang trong mắt nháy mắt ảm đạm xuống, tuy là hắn cũng hiểu được hy vọng không lớn, nhưng thực sự nghe được câu này, vẫn càng đặc biệt thấy mất mát và thống khổ

Mọi người khóc thút thít không ngớt, tứ Hoàng Tử chính là thiên tài luyện võ hạng nhất hạng nhì, gần như ngang hàng cùng thái tử, nhưng bây giờ lại gãy chân, ngay cả Vương được sư cũng trị không được, thật sự là thế sự vô thường, giống như thiên tài Hoa Hạo Nguyệt của An Quốc Công phủ năm đó.

Trương thị vệ cường tráng lại đột nhiên xoắn cổ áo của Vương phong lên, đôi mắt màu đồng hung hăng nhìn hắn chằm chằm, phần nộ quát:

"Không được, ngươi nhất định phải chữa chân của tứ Hoàng Tử cho tốt!"

Viên mắt thị vệ trừng mắt đã có chút ảm ướt, nếu không phải tứ Hoàng Tử vì cứu hắn làm sao lại bị yêu thú cắn đứt chân, đều do hắn làm tàng làm hại tứ Hoàng Tử biến thành như vậy, nếu như chân tứ Hoàng Tử trị không được, dù cho hắn chết mười lần cũng không hết tội.

Vương Phong khóc không ra tiếng thân làm luyện được sư lợi hại nhất thành, chưa từng bị đối đãi vô lễ như vậy, lập tức quát lên:

"Buông ra, chân tứ Hoàng Tử hiện tại chỉ có long viêm đại lục cửu giai luyện đan sư bách thảo tử có thể cứu, thứ cho ta bắt lục."

"Nói láo! Ngươi cho rằng ta không biết ngươi ở bên phe thái tử, ngươi chính là cố ý không trị cho tứ Hoàng Tử đúng không!"

"Diệp Thanh, không nên làm khó Vương được sư."

Tứ Hoàng Tử cho dù biết chân mình không chữa được, vẫn lý trí như cũ, Hoa Khinh Ngôn nghĩ đến Tứ Hoàng Tử này giống như chiến sĩ kiên cường bất khuất kiếp trước, trong lòng có chút cảm xúc.

Diệp Thanh lại nắm thật chặt lấy cổ áo của Vương phong không thả, hắn là cửu giai võ giả, Vương phong mặc dù là được sư, lại chỉ có thất giai, tránh không thoát, chỉ có thể không khách khí nói:

"Buông! Ta nói rồi hiện tại chỉ có cửu giai thuốc Thánh có thể trị được chân của tứ Hoàng Tử, nếu ngươi không tin, đi tìm người khác đến chữa, ta có thể không chút khách khí mà nói, nếu ngươi có thể tìm tới người không cần thêm cốt sinh cơ đan liền chữa chân của tứ Hoàng Tử thật tốt, ta liền tự chặt hai chân cho ngươi xem!"

"Oa, Vương được sư cũng đã nói như vậy, xem ra chân tứ Hoàng Tử thực sự không cứu được."

"Đúng vậy, thêm cốt sinh cơ đan chỉ có long viêm đại lục đệ nhất thuốc Thánh bách thảo tử mới có thể luyện chế, không ai có thể có khả năng tìm được một trăm loại cây lá."

Lúc mọi người ở đây khóc thút thít, một giọng nói của cô gái thanh thủy mà tự tin vang lên

"Ta có thể trị hết cho tứ Hoàng Tử!"

Mọi người quay đầu, liền thấy sắc mặt vàng như nền vóc người gầy nhom ăn mặc váy vải thô sự tồn tại như vô hình Hoa Khinh Ngôn, cả căn phòng đầu giường trong nháy mắt yên tĩnh không tiếng động. . .

"A ha ha ha hắc, ngay cả Vương được sư cũng trị không được, chỉ ngươi phế vật này cũng muốn chữa tứ Hoàng Tử cho tốt, kiếp sau đi!"

Vẫn luôn yên lặng âm thầm xem náo nhiệt bỗng Đỗan Tử Bạch cười to lên.

"Đúng là, một cái phế vật nói khoác vậy mà không biết ngượng, cũng không biết người nào cho cho nàng lá gan nói lời này, nếu nàng có thể chữa tốt cho tứ Hoàng Tử, ta đây liền thưởng cho nàng đủ một vạn kim phiếu mỗi năm!"

"Xuy! Phế vật kia có thể trị hết chân của tứ Hoàng Tử, ta cũng đem hai vạn kim phiếu cho không nàng nhé."

Tất cả mọi người đi theo ồn ào cười to.

Diệp Thanh lại xách Vương phong ném một cái, mang theo khí thế bén nhọn vội vàng hai ba bước đi tới phía trước Hoa Khinh Ngôn, dùng sức nắm ở hai vai của nàng, biểu tình bởi vì kích động sắc mặt đỏ lên có vẻ hơi hung tàn, tục tằng lớn tiếng nói:

"Tiểu nữ oa, ngươi thật có thể cứu chân của tứ Hoàng Tử ! !"

Nếu như thiếu nữ khác sớm bị hắn dọa sợ đến chân run lên, Hoa Khinh Ngôn lại không biểu hiện gì.

Vừa rồi nàng và tiểu nhị xác nhận, thế giới này chẳng những có dược liệu cơ bản nàng cần, dược liệu đã tuyệt chủng tại thế kỷ hai mươi ba có thể đều sẽ có, chỉ cần nghĩ đến điểm này, nàng không khỏi có chút kích động, có dược liệu, lấy kỹ thuật, chữa cho tốt chân của tứ Hoàng Tử căn bản không phải vấn đề.

"Tứ Hoàng Tử, người đừng bị nàng lừa, nàng chính là phế vật An quốc công phủ Hoa Kinh Ngôn, nàng ngay cả thiên phú tu luyện chưa từng có, không có khả năng chữa cho tốt chân của người."

Doãn Tử Bạch nhắc nhở tứ Hoàng Tử.

Bị Diệp Thanh ném ở một bên Vương Phong cũng chăm chọc khiêu khích nói:

"Tứ Hoàng Tử, chỉ bằng nàng nếu là có thể chữa cho tốt chân của người, ta không nói hai lời tự phế hai chân!"

Hoa Kinh Ngôn về mặt bình tĩnh nhìn về phía tứ Hoàng Tử, đã thấy trong mắt tứ Hoàng Tử một lần nữa hiện lên ước ao, nhìn nàng chăm chăm, về mặt kiên định mở miệng nói:

"Ta tin tưởng nàng."

Ánh mắt Hoa Kinh Ngôn có chút âm áp, cười yếu ớt nói:

"Tứ Hoàng Tử sẽ không thất vọng."

Doãn tử bạch cũng là ở phe thái tử kia, ước gì tứ Hoàng Tử trị không hết, dĩ nhiên lập tức không ngừng ồn ào lên nói:

"Ha ha ha, tứ Hoàng Tử vậy mà tin tưởng một cái phế vật, đến đây, không phải mới vừa có người muốn tặng kim phiếu sao, đúng lúc hôm nay buồn chán, không bằng mở đánh cuộc, liền đồ phế vật kia có thể chữa khỏi hay không chân của tứ Hoàng Tử, ta đặt mười vạn kim tiền, phế vật tuyệt đối trị không hết chân của tứ Hoàng Tử."

"Ta cũng tới ta cũng tới, ta đặt ba chục ngàn! Chân Tứ Hoàng Tử trị không hết."

"Ta đặt một vạn! Chân Tứ Hoàng Tử trị không hết."

"Này này này, các người muốn ta lỗ vốn chết à, tốt xấu đóng góp một cái đặt tứ Hoàng Tử có thể trị hết bên kia chứ."

Nhóm người Doãn Tử Bạch kia lại ngông cuồng như thế ngay trước tứ Hoàng Tử, giống như tứ Hoàng Tử đã thất thế rồi vậy.

Diệp Thanh tức giận đến mức nắm chặt tay thành hai quả đấm, tứ Hoàng Tử nhẹ nhàng nói:

"Diệp Thanh, không nên vọng động"

Hoa Kinh Ngôn gặp mặt tứ Hoàng Tử lại còn có thể mặt không đổi sắc, ánh mắt lóe lên một tia tán thưởng, nàng cũng tự tin lớn tiếng nói:

"Ta đặt một nghìn kim phiếu, chân tứ Hoàng Tử có thể trị hết!"

Bạn đang đọc truyện *Y Phẩm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tiền Mất Tật Mang

edit: Nấm Cô

Về mặt mọi người khiếp sợ nhìn Hoa Kinh Ngôn, đến bây giờ nàng chẳng những không có một tia tình ngộ, lại vẫn dám đặt tiền cược!

Lúc này Tứ Hoàng Tử nhìn đôi mắt trong suốt kia của Hoa Kinh Ngôn, cảm thấy là ánh mắt của nàng rất đẹp.

Doãn Tử Bạch thậm chí muốn tươi cười, cảm thấy Hoa Kinh Ngôn nàng quá ngu xuẩn, lập tức cười ha ha nhận lấy tiền cược của Hoa Kinh Ngôn .

"Ta đặt mười vạn kim phiếu, chân của ta có thể trị hết! "

Giọng nói âm áp mà mạnh mẽ truyền đến, lại là tứ Hoàng Tử tự mình đặt!

Đây là Tứ Hoàng Tử bị điên rồi?

Tất cả mọi người cảm thấy tứ Hoàng Tử nhất định là chịu đủ kích quá lớn nên đầu óc không tỉnh táo.

Hoa Khinh Ngôn lại cho Tứ Hoàng Tử một ánh mắt nguoi gấp may mắn, ngay sau đó thay đổi khí thế trong nháy mắt, nghiêm túc phân phó Diệp Thanh:

"Khiêng tứ Hoàng Tử đến lầu trên, chuẩn bị rượu mạnh, địa hỏa, phái người khác đi mua ngân nhuyễn tì, tú hoa châm, ba cái chén kiêu."

Nói xong quay đầu bàn bạc với quỳ chương quỹ:

"Chương quỹ, ta cần nơi bào chế, thêm tuy thảo. . . Dã ngải, bói nhi thảo, trong một nén nhang có thể chuẩn bị cho tốt hơn nữa không?"

Hoa Khinh Ngôn phân phó có trật tự, rõ ràng là thân thể gầy yếu không chịu nổi một kích, đã có loại khí thế làm người ta tin phục.

Diệp Thanh lập tức để cho bọn thị vệ đi làm dựa theo lời nói của Hoa Khinh Ngôn, khiêng tứ Hoàng Tử đến lầu trên trong đó có một gian phòng trống.

Hoa Khinh Ngôn cùng đám người tứ Hoàng Tử đi lên lầu hai, lầu một tất cả mọi người vội vàng đặt tiền cược, Doãn Tử Bạch không biết vì sao trong lòng có loại dự cảm bất tường, vừa rồi hấn suất chút nữa cho rằng Hoa Khinh Ngôn thật có thể chữa khỏi cho tứ Hoàng Tử rồi, nhanh chóng lác đầu bỏ qua cái suy nghĩ hoang đường trong đầu này, kêu mọi người nhanh chóng đặt tiền cược.

Mà lúc này trong một căn phòng trang nhã tại lầu ba, khói trắng lượn lờ, khe vọng ra tiếng đàn du dương dễ nghe, hai nam tử ngồi phòng gian thưởng thức trà, một nam tử đào hoa có một đôi mắt mê người ngũ quan yêu nghiệt mặc áo hồng tà mị cười với nam tử một thân huyền y mặt đeo mặt nạ màu bạc lạnh như băng, mở miệng nói:

"Thất ca, nhân tình của ca tự tin có thể trị hết cho Tử tiểu tử như vậy, ca không ra chút máu ủng hộ nhân tình của ca một chút, chỉ một câu nói thôi mà."

"Không phải nhân tình. "

Dưới mặt nạ màu bạc truyền đến giọng nói trầm thấp từ tính bình tĩnh.

Đôi mắt của nam tử đào hoa lại cười đến càng sáng lạn hơn:

"Ngay cả ngọc giới đính ước cũng tặng, thất ca lại nói dối cũng vô dụng."

Nam tử mặt nạ màu bạc không để ý tới nữa hấn, mở miệng phân phó nói với cô gái đánh đàn duyên dáng:

"Vũ Diệp, 50 vạn lượng, đi làm. "

Đôi mắt nam tử đào hoa về mặt hải hước nhìn về phía Vũ Diệp.

Nữ tử tên là Vũ Diệp một thân lụa trắng, sắc mặt trong suốt như ngọc, bộ dạng khoan thai dịu dàng, nàng dừng lại tiếng đàn, nhẹ nhàng đứng bắt đầu phúc thân, giọng nói du dương mở miệng:

"Vâng, Thất Vương Gia. "

Vũ Diệp rũ mi bước liên tục rời đi, lúc mở cửa trong mắt lại mang theo một tia ủy khuất và đồ kị.

Nàng biết Thất Vương gia có ý là đặt Hoa Khinh Ngôn có khả năng chữa khỏi chân của tứ Hoàng Tử nhưng Hoa Khinh Ngôn không phải chỉ là một phế vật, nàng không nghĩ ra tại sao thất vương gia lại đối với nàng bằng con mắt khác đối lập nhau.

Lúc Vũ Diệp đang phân phó nha hoàn đi đặt tiền cược, lầu hai gây nên một hồi huyền ảo, chỉ là Hoa Khinh Ngôn hoàn toàn không biết chuyện phát sinh bên ngoài, nàng đang chọn dược thảo chương quỹ đưa tới.

Những dược thảo này đều là tinh khiết thiên nhiên, Hoa Khinh Ngôn sờ cũng thoải mái, nàng rất nhanh chọn xong dược liệu, Diệp Thanh đưa nàng đi tới phòng chế thuốc.

Địa hỏa cũng chính là chế thuốc cần nhiệt độ cao ngọn lửa nóng, và thang thuốc Hoa Khinh Ngôn luyện chế cần nhiệt độ chênh lệch không phải lớn, hơn nữa còn có thể điều tiết.

Diệp Thanh không biết Hoa Khinh Ngôn tại sao muốn mang chén kiêu đi phòng chế thuốc, khi Hoa Khinh Ngôn đem nước thuốc màu đỏ màu vàng bung ra tới nơi càng là về mặt khó hiểu, nhưng hấn không lên tiếng hỏi, chỉ là lặng lặng theo Hoa Khinh Ngôn về đến phòng.

Toàn bộ hành trình nhìn Hoa Khinh Ngôn đều đầu vào đáy nồi lên vài loại nước thuốc ở chỗ chân gãy của tứ Hoàng Tử, lại đem chân gãy một lần nữa khép lại ở trên, sau đó vậy mà dùng châm và sợi chỉ bạc đem chân gãy thuần thực khâu lại.

Chờ Hoa Khinh Ngôn xoa xoa mồ hôi rịn ra bên trán xoay người, liền phát hiện con mắt Diệp Thanh tròn thật lớn, một bộ dáng bị hết sức kinh hãi.

Nàng không để ý biểu tình ngu si của Diệp Thanh bùng lên thang thuốc màu vàng trong suốt, nói với tứ Hoàng Tử:

"Uống xong thang thuốc mới bào chế này, một lúc lâu sau ngươi liền có thể cảm giác được chân."

Toàn bộ quá trình Tứ Hoàng Tử đều trầm mặc nhìn, tứ Hoàng Tử ngay cả do dự cũng không có trực tiếp đem thang thuốc uống xong hẳn lúc này mới thêm thiếp ngủ mất.

Trong lòng Diệp Thanh căng thẳng, còn chưa mở miệng hỏi cái gì, Hoa Khinh Ngôn đã hẳn đi chuẩn bị tắm ván gỗ.

Thế giới này không có miếng cổ định hợp kim, chỉ có thể dùng tắm ván gỗ kẹp chân.

Thấm thoát một canh giờ trôi qua, người bên ngoài từ huyền não đến các loại sốt ruột, Doãn Tử Bạch vòng tới tới lui rất nhiều lần, nhưng không thấy cánh cửa kia mở ra, trong lúc mấy lần hẳn đều rất muốn trực tiếp đá tung cửa đem Hoa Khinh Ngôn bắt ra ngoài, cánh cửa nặng trĩu không hết thì thừa nhận nhanh lên đỡ phải lãng phí thời gian của hắn, cũng được mọi người khuyên nhủ rồi.

Lại một chén trà sau, Doãn Tử Bạch tức giận đứng lên, hờ hững liếc nhìn Vương phong, táo bạo nói:

"Phế vật kia nhất định là biết trị không hết, cố ý kéo dài thời gian, bây giờ ta bắt nàng ra ngoài này."

Vương phong bình tĩnh uống trà một bên kỳ thực trong lòng cũng có chút bồn chồn, chỉ vì biểu tình kia của Hoa Khinh Ngôn quá mức tự tin.

Hắn không khỏi hoài nghi Hoa Khinh Ngôn biết đâu gặp may mắn có được một viên cừu phẩm thêm cốt sinh cơ đan, cho nên mới có tự tin như vậy, có thể nếu nàng có khẳng định sớm đưa Hoa Hạo Nguyệt dùng, hẳn an ủi mình Hoa Khinh Ngôn chỉ là nói khoác mà không biết ngượng mà thôi.

Doãn Tử Bạch không muốn chờ, dứt khoát đi lên trước mặc cho Cổ thị vệ ngăn cản nhắc chân bắt đầu đập cửa, cửa lại bị Diệp Thanh mở ra trước một bước Doãn Tử Bạch đập cái không không nói còn bởi vì không đứng vững trực tiếp tè ngã xuống đất.

"Hỗn đản! Ai cho ngươi mở cửa!"

Doãn Tử Bạch hùng hùng hổ hổ đứng lên, đã thấy Diệp Thanh đang trầm mặt theo dõi hắn, hắn bị nhìn chăm chăm có chút chột dạ, nhìn vào trong một cái, tứ Hoàng Tử mặt không thay đổi ngồi trên băng ca, Hoa Khinh Ngôn cũng trầm mặc đứng ở một bên.

Doãn Tử Bạch cho rằng vDiệp Thanh xấu xí là bởi vì phế vật không chữa khỏi cho tứ Hoàng Tử, nhìn thẳng có chút hả hê nói:

"Thế nào, phế vật kia phải chăng không chữa khỏi chân của tứ Hoàng Tử, ha ha, ta đã sớm nói nàng là một phế vật, làm sao có thể chữa tốt cho tứ Hoàng Tử."

Biểu tình Doãn tử bạch ước gì tứ Hoàng Tử không chữa khỏi kia, làm cho Diệp Thanh rất tức giận, trực tiếp một chưởng đem hắn đẩy ra, để cửa co thị vệ tiến đến khiêng tứ Hoàng Tử.

Mọi người ngẩng đầu ngóng trông tứ Hoàng Tử được đưa ra tới, Vương phong vẫn giả vờ thanh cao, lúc này lại liên tiếp nhìn về phía Tứ Hoàng Tử chờ đợi.

Hoa Khinh Ngôn, Diệp Thanh và tứ Hoàng Tử trên mặt đều không có biểu tình gì, duy nhất bộ dạng Diệp Thanh rõ ràng là tức giận, mọi người không khỏi suy đoán phải chăng không chữa khỏi.

Và lại trên đùi tứ Hoàng Tử dùng tắm ván gỗ khó coi kẹp ngay chính giữa lấy vải cổ định, dường như tùy tiện vậy! Chân bên cạnh đi bình thường.

Tất cả mọi người có loại cảm giác trong dự liệu, chân tứ Hoàng Tử vậy mà ngay cả ngũ giai luyện dược sư Vương phong đều chắc chắn chỉ có thêm cốt sinh cơ đan có thể trị, một tiểu cô nương nhìn vẫn chưa tới 15 tuổi, làm sao có thể chữa thật tốt.

Doãn Tử Bạch cũng kết luận Hoa Khinh Ngôn không chữa khỏi cho tứ Hoàng Tử, tâm tình vui thích không so đo việc Diệp Thanh đánh hắn một chưởng.

Giữa cột nói:

"Tứ Hoàng Tử, ngươi đây là tiền mất tật mang mà, chẳng những chân không chữa khỏi, còn mất trắng mười vạn lượng kim tiền rồi, ta cũng thấy đau lòng thay ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Y Phẩm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Muốn Nhìn Người Khỏe Mạnh

Vương Phong cũng thờ phào nhẹ nhõm, nói lạnh lẽo:

"Tứ hoàng tử, bây giờ người tin tưởng lời của ta nói chứ, Tứ hoàng tử, cho dù nếu người không chịu tiếp nhận hiện thực cũng không nên tin tưởng một phé vật."

Tứ hoàng tử lớn lên dịu dàng như ngọc, cũng không tức giận, còn có tâm tình hỏi:

"Đề chân của ta có thể chữa trị tốt đại khái bồi thường là bao nhiêu?"

Doãn Tử kỳ lạ xem thường, quái dị liếc nhìn Tứ hoàng tử, nghĩ thâm chẳng lẽ là Tứ hoàng tử đã hoàn toàn cam chịu, hần trả lời trực tiếp:

"Một bồi thường mười."

Tứ hoàng tử thờ dài: "Chỉ mới bồi gấp mười lần sao? Khinh cô nương, Doãn Tử Bạch bồi thường một trăm vạn tiền vàng coi như tiền đặt cọc, hi vọng Khinh cô nương không ghét bỏ."

Về mặt Hoa Khinh lại lạnh nhạt lắc đầu nói:

"Tứ hoàng tử, ta chữa trị chân của người là vì tự ta, Tứ hoàng tử không cần chi thù lao."

Nếu bên cạnh không có đáng về hai người kia d d l q d bàn bạc đánh cuộc tiền làm cho Doãn Tử Bạch không phải xem nhẹ, hần lớn tiếng nói giễu cợt:

"Tứ hoàng tử, có phải người nghĩ sai rồi hay không, chân của người tốt không chỗ chê, không cần bồi thường ngân lượng cho ta."

Cả nhà mọi người cũng cười ầm, bàn bạc âm i (ngấm ngầm, không dữ dội, nhưng kéo dài.), cũng nói Tứ hoàng tử có phải ngu hay không.

Nhưng giọng nói Tứ hoàng tử dịu dàng lại không lớn không nhỏ truyền đến:

"Ai nói chân của ta tốt không chỗ chê."

Hần lạnh lạnh nhìn lướt qua bốn phía, nhìn những thứ kia - mọi người có chút hả hê đều một mực nhớ kỹ, những người này cũng cảm thấy mình gây chân cho nên dễ bắt nạt sao?

Về mặt Doãn Tử Bạch kỳ lạ nhìn về phía Tứ hoàng tử, trong miệng mang theo giọng điệu kỳ lạ nói :

"Tứ hoàng tử, người, người sẽ không phải là thích nữ nhân xấu xí này chứ? Cho nên mới bao che nàng? Người cũng coi chúng ta nhỏ quá chứ, chân của người kia chẳng qua là dùng dây gỗ buộc lại một chút, cái này là được rồi, làm như chúng ta đều là người mù sao?"

"Đúng, Tứ hoàng tử, cho dù người mất mù thích nữ nhân xấu xí kia không việc gì, nhưng đừng tưởng rằng chúng ta mất cũng mù."

Hai nam nhân trẻ tuổi cùng đi với Doãn Tử Bạch cũng lập tức giọng than thở giễu cợt.

Sự chú ý của mọi người đều ở trên người Hoa Khinh và Tứ hoàng tử, không chú ý tới bóng dáng hai dáng người Lâu Nhất tối sầm cao ngất đứng ở đó, lặng lẽ nhìn trò khôi hài kia.

Hoa Khinh cảm giác có một tầm mắt sắc bén lơ là dừng ở trên người mình không tha, nàng lướt qua một vòng, lại không phát hiện là ai.

Hơi nhíu mi lên, tạm thời không để ý đến, mà là nói với Tứ hoàng tử:

"Tứ hoàng tử, nếu bọn họ cũng không tin, xin ngài hãy hơi cử động đầu ngón chân, cũng tốt, để cho đám người chưa từng thấy qua sự đời này khai mở nhãn giới(mở mang tâm mắt)."

"Người là phé vật! Nói người nào chưa từng thấy qua sự đời?!"

Doãn Tử Bạch bị tức không phải nhẹ, nhưng ngay sau đó nói giễu cợt:

"Tứ hoàng tử, người đã nói chân của người tốt lắm, vậy thì làm di chuyển một, để cho chúng ta nhìn một chút."

Những người khác không tin rõ ràng, bọn họ cũng chính mắt thấy cái chân của Tứ hoàng tử kia, đứt chỉ còn lại một lớp gắn với da, sao vậy có thể chữa trị tốt được.

Mọi người mắt giắt cũng không nhìn nhầm một đầu ngón chân trắng nõn của Tứ hoàng tử.

Bao gồm tiệm thuốc chương quỹ, thật ra thì hần cũng không tin Hoa Khinh có thể chữa trị tốt cho Tứ hoàng tử.

Nhưng mọi người ở đây hai mắt tròn to nháy mắt không chớp mắt nhìn soi mói, bọn họ thấy ngón chân Tứ hoàng tử nhẹ nhàng vênh vênh lên.

Rõ ràng là động tác rất nhỏ nhẹ, nhưng dễ trong nháy mắt làm cho cả phòng đan dược hàng lối trở nên yên tĩnh không tiếng động.

Sao vậy có thể!!

Bọn họ thấy cái gì? Vậy mà ngón chân Tứ hoàng từ động thật!

Thậm chí có vài người vuốt vuốt mắt giấy của mình, lại cứ trợn trừng mắt, kết quả, đầu ngón chân lại cử động!

Động thật! !

"Trời ạ! Chân Tứ hoàng từ được thực sự rồi?!"

"Không thể nào, nhất định là phương thức ta mở mắt không đúng!"

Ngay sau đó, cả phòng đàn được hàng lối trong phút chốc ầm ầm tiếng động lớn ầm ỉ đứng lên, tất cả mặt đều không dám tin nhìn chằm chằm đầu ngón chân Tứ hoàng từ, chợt có chút là nhìn về phía mặt Hoa Khinh lạnh nhạt, trên mặt rất khiếp sợ.

"Doãn Từ Bạch, như thế nào, lần này ngươi còn có cái phản đối gì?"

Hoa Khinh lạnh giọng mở miệng, vuốt vuốt bụng đói đốt cháy, liếc nhìn sắc trời bên ngoài, không muốn lãng phí thời gian nữa, nàng vội vàng mua lại được liệu đi ăn một bữa, bây giờ bụng đói hoảng sợ:

"Nguyên thua cuộc, Doãn Từ Bạch, có phải ngươi cũng thế chấp tiền cuộc bồi thường cho ta hay không?"

Lúc này Doãn Từ Bạch mới giống như từ kinh ngạc trở lại bình thường, sắc mặt hần có chút trắng bệch mở miệng nói:

"Không! Không thể nào! Chẳng qua ngươi là một phế vật, sao có thể chữa trị được chân Tứ hoàng từ tốt vậy, ngươi nói, có phải ngươi có đan nối cốt sinh cơ hay không?!"

Hoa Khinh xuy cười một tiếng nói :

"Doãn Từ Bạch, đầu óc ngươi có cái hồ sao? Nếu ta là có đan nối cốt sinh cơ, ta còn đặt cửa kia một ngàn lượng làm cái gì, bán đan nối cốt sinh cơ đi là có thể kiếm tăng gấp bội, chẳng lẽ ta sẽ ngu dùng đan được cứu phẩm(đần cấp) vì đổi một vạn tiền vàng như vậy?"

Vốn là đại gia cũng hoài nghi Hoa Khinh có phải có đan nối cốt sinh cơ hay không, nhưng nghe được lời của nàng cũng không phản ứng kịp, đan được cứu phẩm dùng quốc khố đi đổi cũng nhất định không thể đổi được, sao Hoa Khinh có thể vì một vạn tiền vàng mà làm như vậy.

Nhưng cũng bởi vì nghĩ thông suốt điểm này, bọn họ nhìn ánh mắt Hoa Khinh giống như cũng không quá quan tâm, tâm hoài nghi rồi rít, chẳng lẽ thật sự chân Tứ hoàng từ chân là Hoa Khinh chữa khỏi?! Nghe vậy thì thật là quá rợn cả người, ở đại lục Long Viêm, chưa từng nghe nói qua có ai có thể không dựa vào đan cứu phẩm nối cốt sinh cơ chữa khỏi chân gãy một người.

"Hoa Khinh ngươi!" Doãn Từ Bạch tức giận đến xanh mặt, tâm cũng mơ hồ có chút sợ, mới vừa rồi nhưng là có người dè ép năm mươi vạn lượng tiền vàng, nếu là thật sự phải bồi thường, thì tương đương với muốn dọn sạch không gia sản Doãn gia, hần tuyệt đối không thể thừa nhận.

Doãn Từ Bạch thử chuyển mắt một, tức giận nói :

"Hoa Khinh, người nào nói chân Tứ hoàng từ chữa trị được rồi? Chẳng qua là hần giật giật ngón chân, lại không nhất định thật là có thể đi bộ! Ai biết các ngươi không phải là thông d d l q d đồng cái gì? Mọi người đều biết ngươi là một phế vật này không phải là luyện được sư, chớ nói chi là chữa trị chân, ngươi có năng lực này sao? Bốn thiếu gia sẽ không bị ngươi lừa gạt."

"Đúng vậy! Chẳng nhưng tu luyện Hoa Khinh là phế vật, ngay cả cũng sẽ không tu luyện, nhất định là nàng dùng cái phương pháp gì mới để cho chân Tứ hoàng từ tạm thời có thể nhúc nhích."

"Đúng vậy, chúng ta không tin chân Tứ hoàng từ được thật sự rồi."

Mngười kia cùng một phái với Doãn Từ Bạch lớn tiếng hét lên, Doãn Từ Bạch khinh miệt nhìn Hoa Khinh.

Ánh mắt Hoa Khinh lan tràn ánh sáng lạnh bình tĩnh nhìn mấy người Doãn Từ Bạch, đột nhiên nở nụ cười, từ từ mở miệng nói :

"Doãn Từ Bạch, ngươi mới mười hai tuổi thì bắt đầu lưu luyến sắp đẹp nơi thanh lâu, bị tửu sắc(rượu và sắc đẹp) vét sạch thân thể, cho nên cho dù ngươi dùng trúc nguyên đan, nhưng vẫn là như cũ không cách nào lên cấp, ngay cả như vậy, ngươi cũng vẫn như cũ lưu luyến hương dụ dàng, ngươi khẳng định thật lâu không có tu luyện sao? Nếu ngươi là một người tu luyện, thì sẽ phát hiện tu vi trong thân thể chạy mất nhanh hơn, nghiêm trọng hơn sẽ trực tiếp học mấu hôn mê."

Sắc mặt Doãn Từ Bạch chợt sáng tỏ, trước đây không lâu thì hần phát hiện, mỗi khi hần tu luyện, d d l q d phát hiện tu vi chẳng những không tăng, ngược lại đang trôi qua, căn bản dọa cho hần sợ đến không dám tu luyện nữa, nhưng là ai hần cũng chưa nói, sao Hoa Khinh sẽ biết vậy? ! !

Cảm nhận được những ánh mắt người khác tò mò, Doãn Từ Bạch bên trong mãnh liệt nói truy:

"Người dám vụ tội bổn thiếu gia, bổn thiếu gia muốn nhìn người khỏe mạnh!"

Bạn đang đọc truyện *Y Phảm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Mua Được Liệu

Doãn từ Bạch nói xong, liền lập tức ra tay, muốn thừa dịp không người chú ý một chưởng đập chết Hoa Khinh Ngôn.

Nhưng mà hần từ lâu đã không tập võ, cũng không tu luyện đã sớm yếu dần cước bộ không vững, ra chiêu vô lực, Hoa Khinh Ngôn một cước đã đập bay hần.

Doãn Từ Bạch chỉ cảm thấy bụng đau đón một trận, bên trong đan điền nguyên lực đều bị cuốn trôi mất, nguyên lực ở trong kinh mạch đầu đá lung tung, đau đến mức Doãn Từ Bạch chợt phun ra một ngụm máu, hoàn toàn ngất đi.

"Doãn thiếu gia! "

Một người thanh niên trong số người đi cùng Doãn Từ Bạch sợ đến lập tức hô to lên tiếng, một người khác lớn tiếng chất vấn:

"Hoa Khinh Ngôn, người lại dám làm hại Doãn thiếu gia! ! "

Hoa Khinh Ngôn cười lạnh nói:

"Ánh mắt người mù rồi sao? Rõ ràng là Doãn Từ Bạch động thủ với ta trước, việc này ta chỉ có thể coi là tự vệ, hơn nữa Doãn Từ Bạch có thể xảy ra chuyện là bởi vì hần điều động quá nhiều nguyên lực trong thân thể, dẫn tới không khống chế được nguyên lực làm kinh mạch nứt ra, căn bản chuyện này không liên quan đến ta, không tin các người kiểm tra một chút là biết hiện tại trong cơ thể hần khẳng định hoàn toàn không còn tu vi. "

Thanh niên có chút hoài nghi, nhưng vẫn nhìn về phía chương quỹ, chương quỹ cũng là một trong các dược sư, nhưng bởi vì không nhiều tư chất, là nhị cấp dược sư, nhưng kiểm tra thân thể của người khác có tu vi hay không cũng dư sức.

Thân phận Doãn Từ Bạch không tầm thường, chương quỹ không dám có chút chậm trễ, lập tức tiến lên chẩn đoán bệnh, khi hần thận trọng dò xét thử xem mạch đập của Doãn Từ Bạch, trong nháy mắt sắc mặt liền trắng bệch, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Hoa Khinh Ngôn.

Thanh niên vội vàng thúc giục:

"Chương quỹ, người nói mau, Doãn thiếu gia thế nào rồi? !"

Chương quỹ lau mồ hôi, vẻ mặt muốn nói lại thôi:

"Cái này, Doãn thiếu gia hần. . . Hần. . . "

Trong miệng bắt đầu lắp bắp một lúc, làm sao cũng không nói ra được, Vương Phong thấy vậy không khách khí đẩy chương quỹ ra, tự mình kiểm tra thể nhưng rất nhanh trong nháy mắt sắc mặt hần cũng lại trắng bệch.

Vậy mà thật không có một tia tu vi tồn tại, kinh mạch cũng đứt lìa:

"Hoa Khinh Ngôn, người đã làm gì với Doãn Từ Bạch? "

Vương Phong tức giận chất vấn.

Thấy bậc thầy Vương Phong nói như vậy, cũng rất nhanh rõ ràng điều Hoa Khinh Ngôn nói là sự thật, cho nên Doãn Từ Bạch hiện tại thật không có một chút tu vi rồi? Nhưng Hoa Khinh Ngôn vì sao lại biết? Tất cả bọn họ đều tập trung nhìn về phía Hoa Khinh Ngôn.

Hoa Khinh Ngôn như là xem kẻ ngu si liếc mắt nhìn về phía đám người Vương Phong:

"Các người chẳng những mất mù, ngay cả lỗ tai cũng bị điếc sao? Không phải ta đã nói rồi, hần bị như vậy là do tự mình tạo thành, thân thể hần quá yếu, căn bản không cách nào tu luyện nữa hoặc là sử dụng nguyên lực, một ngày dùng sẽ phá hủy thân thể hần mới vừa rồi còn muốn dùng nguyên lực mạnh mẽ đánh lên ta, không bởi vì nguyên lực nổ tung mà chết đã là may mắn cho hần rồi song nếu các người lại bỏ mặc không quan tâm chết chỉ là vấn đề thời gian. "

Sắc mặt Vương Phong khó coi, lúc này mới phân phó nói:

"Đưa Doãn thiếu gia vào trong phủ của ta. "

Thanh niên cùng một phe với Doãn Từ Bạch nghe thấy vậy, không dám nói gì nữa, lập tức chán nản đỡ Doãn Từ Bạch lên liền bay ra ngoài cửa sổ rồi đi.

Động tác tốc hành làm cho Hoa Kinh Ngôn cũng không kịp mở miệng.

Vương Phong cũng rồi đi trong nháy mắt, Hoa Kinh Ngôn giật giật khóe miệng nói:

"Vẫn còn chưa trả tiền vàng đâu! ! "

Tứ Hoàng Tử thấy Hoa Kinh Ngôn tức giận đến hai má gầy gò kia cũng phồng lên đáng điệu tức giận, cảm thấy có chút đáng yêu, hần ôn hòa cười đứng lên nói:

"Kinh Ngôn cô nương yên tâm, Doãn Từ Bạch thiếu tiền của ngươi, bốn hoàng tử sẽ không để cho hắn trả thiếu một đồng nào. "

Hoa Kinh Ngôn nhìn về phía tứ Hoàng Tử, hơi nhíu mày, bày ra một cái biểu cảm "Coi như ngươi có lương tâm ", từ trong tiền đặt cược cảm ra một nghìn kim phiếu cho mình, nói với tứ Hoàng Tử:

"Tứ Hoàng Tử, chân của ngươi trong một tháng không thể cử động lung tung, như lời ta nói lúc này đúng giờ thay thuốc một tháng sau là có thể đi lại bình thường, nếu như Tứ hoàng tử khỏi bệnh Kinh Ngôn sẽ không phạt bồi nữa."

Hoa Kinh Ngôn nói xong, cũng không đợi tứ Hoàng Tử phản ứng kịp, trực tiếp nói với chương quỹ đứng ở một bên:

"Chương quỹ, được liệu ta mới vừa nói đều chuẩn bị xong chưa? "

Chương quỹ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt còn vàng như nền kia của Hoa Kinh Ngôn, đến bây giờ còn không thể tin được chuyện phát sinh vừa xong, nhưng hắn vẫn không dám có chút gì là coi thường Hoa Kinh Ngôn, khách khí gật đầu nói:

"Đã chuẩn bị xong rồi, Hoa tiểu thư mời đi cùng Lâm mã ."

Hoa Kinh Ngôn được chương quỹ dẫn theo rồi đi, tứ Hoàng Tử nhìn bóng lưng Hoa Kinh Ngôn nhỏ gầy lại thẳng tắp, ánh mắt lóe lên một tia ám áp chính hắn cũng không phát hiện ra, nói với Diệp Thanh vẫn canh giữ ở bên cạnh :

"Đi thôi, hồi cung. "

Tứ Hoàng Tử đi, từ trong khiếp sợ hoàn hồn thỉnh thoảng những người khác còn len lén liếc hai mắt về chân tứ Hoàng Tử vô cùng tò mò, đối với Hoa Kinh Ngôn chủ trương không tin thế nhưng cũng không còn dám trào phúng. Bọn họ đều đang đợi một tháng sau tứ Hoàng Tử có thể thực sự đứng lên hay không.

Hai nam tử đứng ở cửa cầu thang lầu hai đưa mắt nhìn mọi người rồi đi, nam tử hồng y cặp mắt đào hoa híp lại cười tà mị, thanh âm cũng mang theo ý cười

Mở miệng nói:

"Thất ca, huynh nói chân Tứ tiểu tử có phải được Thất tẩu trị thật hay không? Nếu là như vậy, thất ca chân của huynh. . . "

Lời nói ý vị thâm trường nhìn thoáng qua nam tử đeo mặt nạ trường bào màu đen hai chân trắng thon dài.

Ánh mắt thâm thúy của huyền bào nam tử nhìn hướng Hoa Kinh Ngôn rồi đi, thanh âm trầm thấp để nghe truyền đến:

"Nàng trị không hết. "

Nói xong, thân hình lóe lên lại biến mất trong nháy mắt nam tử mặc áo hồng lại cười nói:

"Ta có loại trực giác, nàng thật sự có thể chữa tốt cho thất ca, đúng không Vũ Diệp."

Ở phía sau nam tử mặc áo hồng Vũ Diệp yên lặng cúi đầu cung kính ôn nhu mở miệng:

"Cửu vương gia, nô tỳ cũng hy vọng chân chủ tử có thể trị khỏi. "

Nghe nói như thế, nam tử mặc áo hồng, cũng chính là Cửu vương gia cười tà mở miệng nói:

"Doãn gia tiểu tử kia thiếu thất ca năm triệu lượng kim tệ, nhớ kỹ tới đòi hắn."

Cửu vương gia nói xong, nhàn nhã theo cầu thang đi xuống dưới.

"Vâng. "

Vũ điệp hơi cúi đầu để đáp lại, trong mắt đã có chút đồ kị Hoa Khinh Ngôn làm cho chủ tử để ý.

Chủ tử nhất định rất để ý Hoa Khinh Ngôn đến cùng có năng lực chữa chân không, nếu không chủ tử sẽ không đặc biệt xuống đó quan sát, về sau chủ tử nhất định sẽ lại đi tìm Hoa Khinh Ngôn.

Hoa Khinh Ngôn không biết nàng được người ta nhớ nhưng, nàng lúc này đối diện với dược liệu mua được có chút thất vọng.

Bởi vì nàng phát hiện dược liệu nàng yêu cầu, cũng không phải là tất cả đều là dược liệu trong trí nhớ kiếp trước của nàng, có hơn phân nửa đều là cách gọi giống nhau, thế nhưng dược tính đã có khác biệt rất lớn.

Cái này có nghĩa là một lần nữa nàng phải có nhận thức mới về dược liệu long viêm đại lục.

Quan trọng nhất là, hơn một trăm vị thuốc dĩ nhiên cần phải gần năm ngàn kim tệ, mà hiện tại nàng chỉ có một nghìn, nàng hiểu rõ chỉ có thể tạm thời chăm sóc cho mẫu thân và ca ca dược liệu mua lúc trước, vừa lúc dùng hết chín trăm chín mươi chín đồng kim tệ.

Có người nói tính ra đây là lỗ rồi. .

Hoa Khinh Ngôn ôm một bao lớn dược liệu trong tay nắm một đồng kim tệ nhất thời cảm thấy nàng hiện tại phải nhanh kiếm tiền, chỉ những dược liệu này mà thôi vậy mà tốn tiền.

Như thế thái quá, thảo nào trong trí nhớ nguyên chủ, luyện dược sư thì tương đương với một tòa đại kim khố, giấu lại trúc nguyên đan gì đó của Vương phong một viên là một vạn kim tiền, đây còn là bởi vì hoàng thất can dự bởi vì hoàng thất cũng hy vọng dân chúng tu vì có thể càng cao nếu không một viên ngũ phẩm trúc nguyên đan không phải nói cũng phải năm chục ngàn lượng.

Còn như đan dược khác, coi như là thuốc viên nhất phẩm, ít nhất cũng phải một ngàn lượng, mà theo trong ấn tượng Hoa Khinh Ngôn biết, một viên thuốc viên nhất phẩm cần dược liệu không cao hơn trăm lượng kim tệ việc này lợi nhuận cao lắm cho nàng cũng động tâm rồi.

Hoa Khinh Ngôn không biết luyện đan, thế nhưng nàng đã hoàn toàn hiểu rõ nàng luyện chế thuốc so với những đan dược kia không kém chút nào nàng hoàn toàn có thể thông qua luyện chế dược để kiếm tiền.

Bạn đang đọc truyện *Y Phẩm Cường Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Nha Hoàn Hạ Trúc

editor: Năm Cô

Muốn luyện chế thuốc, đương nhiên phải có dụng cụ, những cái bát sứ ban nãy kia đều kém cỏi đấy, tới khi luyện chế ra thuốc nàng cũng không hài lòng.

Bởi vậy hiện tại việc đầu tiên nàng cần phải làm là đi mua dụng cụ, tốt nhất sẽ mua một quyển dược liệu bách khoa toàn thư, nàng đối với dược liệu của long viêm Đại Lục phải tìm hiểu toàn bộ một lần nữa.

Tìm hiểu, nếu không đối với việc điều trị bệnh của mẫu thân và chân của ca ca ảnh hưởng rất lớn.

Hoa Khinh Ngôn ôm dược liệu đi vào khu chợ bán hàng.

Khu chợ bán hàng đồ vật rất hỗn tạp, dòng người rất đông, nhưng lại càng dễ tìm được đồ vật nàng muốn.

Nhìn từng quầy một trong khu chợ bán hàng bán Pháp Khí áo cà sa đồ trang sức đan dược vân...vân, Hoa Khinh Ngôn lập tức liền chạy về phía quầy hàng bán lò đan, chủ quán hết sức trẻ tuổi, mới mười bảy mười tám tuổi lười biếng ngồi ở đó, mặt môi trực tiếp gục đầu ngủ, ngáy.

Hoa Khinh Ngôn thấy cái quầy hàng này trên đại đa số là lò đan có chất liệu bằng đồng, đối với nàng mà nói thực sự là có thể dùng, ít nhất tốt hơn so với gốm sứ, nàng một hơi chỉ nắm cái tương đối nhỏ giống nhau không để ý mà tiến gần tới hỏi giá chủ quán nhỏ:

"Mấy cái lò đan này bán như thế nào đây? "

Giọng nói thanh thúy êm tai, chủ quán nhỏ lập tức mở mắt ra, hai mắt sáng trong nhìn về phía Hoa Khinh Ngôn lúc thấy rõ dung mạo Hoa Khinh Ngôn, trên mặt hiện lên một tia mắt mắ

Nhìn qua, nhưng vẫn là đắp lên dáng vẻ tươi cười nói:

"Tiểu muội muội, người muốn mua lò đan sao? Lò đan của ta đây đều là tự mình luyện chế ra đấy, bảo đảm chất lượng dùng mười năm đều sẽ không hư."

Trong nội tâm cảm khái, giọng nói dễ nghe như vậy, còn tưởng rằng nhất định là một đại mỹ nhân, nhưng lại là một tiểu cô nương trông giống như cây giá đỗ, ài!

Có lẽ là tâm tư của chủ quán nhỏ quá rõ ràng, Hoa Khinh Ngôn không khỏi nhếch khóe miệng, cái đứa nhỏ này cũng quá thành thực rồi, thoát nhìn mới mười bảy mười tám tuổi, tại chỗ đó các nàng còn chưa trưởng thành đâu đấy, cũng đã nhớ nhung nữ nhân, hơn nữa vậy mà gọi nàng tiểu muội muội?

Nhưng mà nàng tuy rằng bề ngoài mới mười bốn mười lăm tuổi, nhưng mà kỳ thật tâm lý tuổi đã hai mươi mấy rồi, tự nhiên sẽ không so đo cùng tiểu hài tử, chỉ mấy cái lò đan lần nữa nói:

"Cái này, cái này cái này mấy cái lò đan, ta đều muốn mua, tổng cộng bao nhiêu tiền?"

Chủ quán nhỏ mắt sáng lên, không nghĩ tới lại muốn mua nhiều lò đan như vậy, hẳn hiểu kỳ nói:

"Tiểu muội muội, ngươi mua nhiều lò đan như vậy làm cái gì? Chẳng lẽ ngươi là luyện dược sư? Hay là giúp đỡ sư phụ của ngươi mua à? Hoặc là giúp đỡ người nhà ngươi? Tiểu muội muội không phải là trong nhà thậm chí có luyện dược sư."

Hoa Khinh Ngôn chống lại một đôi mắt trắng đen rõ ràng chứa đầy tò mò, thiếu chút nữa nâng trán, vị chủ quán nhỏ này dường như hơi nhiều chuyện:

"Như thế nào, không bán sao? Không bán ta đây đi tiệm khác."

Nói xong, quay người liền muốn rời đi.

"Ài ài ài! Tiểu muội muội, ngươi tính tình thế nào vội vã như vậy, bán bán bán! Đương nhiên bán! Năm cái này, một cái tính ngươi hai mươi tiền bạc, tổng cộng một trăm ngân tệ, cũng chính là một kim tệ."

Hoa Khinh Ngôn: "... "

Vị chủ quán nhỏ này không phải là biết rõ trên người nàng chỉ có một kim tệ, cho nên mới nói vậy đi.

Hoa Khinh Ngôn chớp mấy môi, giọng nói hơi khô cứng rần rở miệng nói: "Rẻ hơn một chút."

Sắc mặt cũng có một chút phiếm hồng, như là xấu hổ, nhớ năm đó nàng thân là Nhà bào chế thuốc, muốn cái gì có cái đó, chưa từng có mặc cả qua ném một cái nghìn vàng là chuyện rất bình thường. Nhưng bây giờ, nghĩ đến bản thân tình nguyện đổi bụng cũng đem trái lê khô để lại cho ca ca của mình, để bụng đói vì mẫu thân của nàng lần đầu tiên mặc cả.

Chủ quán nhỏ nhìn sắc mặt Hoa Khinh Ngôn như là tùy thời một lời không hợp liền muốn động thủ, cẩn thận từng li từng tí mở miệng nói:

"Nếu không, bớt một ngân tệ? Tiểu muội muội, ngươi phải biết rằng, ca ca ta luyện chế những lò luyện đan này bị hỏng rất nhiều vật liệu, hơn nữa ca ca ta thật sự rất nghèo, muốn tích lũy tiền mua nhất phẩm Phục Nguyên Đan, trong nhà muội muội bị thương, nếu không có Phục Nguyên Đan trị liệu, về sau khả năng sẽ không thể tu luyện"

Quán nhỏ chủ nói xong, sắc mặt biểu lộ có chút buồn bã màu, đôi mắt đen trắng rõ ràng cũng không còn tinh thần nữa, hơn nữa Hoa Khinh Ngôn nhìn thoáng qua sắc mặt chủ quán nhỏ hoàn toàn chính xác nét mặt có xanh xao hơn nữa sử dụng nguyên lực quá độ, hẳn là luyện chế lò đan quá mức nhiều lần tạo thành, hẳn không phải là đang nói láo.

"Tốt, liền chín mươi chín tiền bạc." Hoa Khinh Ngôn gật gật đầu, cầm kim tệ trong tay đưa tới.

Một ngân tệ tương đương với một trăm tiền đồng, một cái màn thầu bình thường nhất một tiền đồng, một ngân tệ có thể mua một trăm màn thầu rồi.

"Ôi, là kim tệ! Ta lập tức giúp ngươi đem lò đan cột chắc."

Chủ quán nhỏ kinh ngạc nhìn thoáng qua kim tệ, nhận lấy cất kỹ, sau đó tay chân lanh lẹ dùng dây cỏ dây thừng đem xâu lên tai lò đan, sau đó đưa cho hoa khinh ngôn,

Lại tìm thêm một ngân tệ:

"Tiểu muội muội lần sau lò đan chưa đủ dùng lại đến nhé, ta cam đoan, cùng một chất liệu lò đan thì chỗ ca ca ta đây chất lượng tốt nhất."

Hoa khinh ngôn nhìn chủ quán nhỏ kia đáng tuổi cười thật lòng, gật gật đầu, trước khi đi lưu lại một câu:

"Thân thể ngươi bây giờ quá yếu, nếu tiếp tục cưỡng ép sử dụng nguyên lực luyện chế lò đan, không tới mười ngày, thân thể sẽ không chịu nổi, đến lúc đó kinh mạch sẽ phế mất."

Chủ quán nhỏ sắc mặt trắng nhợt, lập tức cười đến rất sáng lạn nói:

"Cảm ơn tiểu muội muội nhắc nhở, ca ca đã biết."

Nhưng Hoa Khinh Ngôn lại nhìn ra trong tươi cười kiên quyết của chủ quán nhỏ, đó là một loại dù cho biết hậu quả cũng sẽ không thay đổi hẳn tiếp tục luyện chế lò đan đúng là đáng cười.

Hoa khinh ngôn không nói gì nữa, một tay ôm được liệu một tay nhắc lấy lò đan, trong tay cầm một ngân tệ, đi về hướng bán các loại thịt, dùng năm mươi đồng tệ mua nửa cân lợn thịt, lại dùng năm mươi tiền đồng còn dư lại mua một cân gạo tằm cùng hai mớ rau đồng, lúc này mới thẳng lợi trở về.

Hoa Khinh Ngôn trở lại An quốc công phủ, ở dưới ánh mắt kinh ngạc của hạ nhân, đem bao lớn bao nhỏ đồ vật đi hướng sân nhỏ rách nát nơi các nàng ở.

"Nhị, Nhị tiểu thư, hay là nô tài giúp người cầm nhé? "

Trên nửa đường, một người mặc quần áo thô sử một đứa nha hoàn nhất gan mở miệng.

Hoa Khinh Ngôn nhìn kỹ một người nha hoàn dung mạo bình thường, trong đầu hiện ra một cái tên, Hạ Trúc, là nha hoàn thiếp thân trước kia của nguyên chủ, nhưng mà bị vợ lẽ hoa Nguyệt Nhu lấy lí do nha hoàn sai khiến bên người chưa đủ bởi thế cưỡng ép lấy đi, cùng nguyên chủ một nhà vốn là nha hoàn và gã sai vặt cũng vậy, đều bị vợ lẽ lấy các loại lấy cớ lấy đi.

Bất quá Hạ Trúc bởi vì từ rất nhỏ đã theo nguyên chủ, cùng nguyên chủ cảm tình tốt hơn, Hoa Nguyệt Nhu đem người lấy đi sau khi đi qua lại cho Hạ Trúc làm một đứa nha hoàn đôi dạ hương. Hoa khinh ngôn nhìn trong tay nàng còn cầm thùng tắm dạ hương, nhớ tới lúc trước nhiều lần nguyên chủ vô cùng đối, là Hạ Trúc vụng trộm giữ nàng lại cho nàng thức ăn của mình.

Ánh mắt Hoa khinh ngôn có thêm chút nhu hòa, nhìn ánh mắt nàng chờ đợi, nhẹ gật đầu đem được lò đan đưa cho Hạ Trúc nói:

"Người giúp ta cầm cái này đi. "

Hạ Trúc cao hứng liền vội vàng gật đầu, một tay cầm thùng dạ hương, một tay cầm được lò, đi theo đằng sau Hoa Khinh Ngôn, thỉnh thoảng còn cẩn thận từng li từng tí nhìn xem chung quanh có người hay không, không gặp người nào trong lòng tinh thần có chút thả lỏng, nếu là bị người khác gặp nàng vừa giúp Nhị tiểu thư, sẽ phải chịu phạt rồi, may mắn không ai nhìn thấy, trước kia nàng là Nhị tiểu thư cứu về, ân cứu mạng nàng tuyệt đối sẽ không quên đâu.

Mới đến cửa sân, Hoa Khinh Ngôn liền nhìn thấy được xa xa tại cửa ra vào người nào đó cùng đối với Hoa Hạo Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Y Phẩm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Thất Phẩm Phục Nguyên Đan

Hoa Hạo nguyệt vừa nhìn thấy Hoa Khinh Ngôn trở về, lập tức nhẹ nhàng thờ ra, lúc này mới nhìn thấy Hoa Khinh Ngôn cầm lấy bao lớn bao nhỏ trở về, trong nội tâm rất kinh ngạc, ở trước khi hoa khinh ngôn đi vào lập tức thờ tay đem bao lớn nhất trên người Hoa Khinh Ngôn ôm lấy thả trên đùi, nhìn về phía Hạ Trúc trong tay cầm lò đan, lo lắng nói:

"Muội muội, muội làm sao lại mang về nhiều đồ vật quá vậy, lò luyện đan là sao? Là nhặt ở trên chợ người khác không dùng đấy sao? "

Hoa Hạo Nguyệt mắt nhìn bao trên đùi, không bản mà, sao có thể nhặt được bao sạch như vậy, sẽ không là. . . Trộm đi, sắc mặt Hoa Hạo Nguyệt nghiêm nghị, về mặt cứng rắn nói:

"Muội muội! Muội không làm chuyện gì không tốt chứ? Muội phải nhớ kỹ mẫu thân dạy bảo đấy, chúng ta phải đoan chính, tuyệt đối không thể làm chuyện vượt qua giới hạn cuối cùng biết không! "

Lúc này thần sắc Hoa Hạo Nguyệt nghiêm nghị, Hoa Khinh Ngôn lập tức liền nghĩ đến hẳn hiểu lầm chuyện gì, lại nói tiếp, trong trí nhớ nguyên chủ tuy rằng Hoa Hạo Nguyệt rất cưng chiều nguyên chủ, nhưng mà nếu là nguyên chủ làm chuyện sai lầm Hoa Hạo Nguyệt cũng sẽ không dung túng nên giáo huấn vẫn là phải giáo huấn, Hoa Khinh Ngôn trấn an nói:

"Ca ca, yên tâm đi, đây là muội quang minh chính đại dùng tiền mua đấy, tiền cũng không phải là không minh bạch đến đâu, hiện tại đi vào trước đi, chờ muội một chút sẽ cùng ca ca nói chuyện. "

Hoa Hạo Nguyệt thấy vậy nhẹ nhàng thờ ra, đối với Hạ Trúc cười cười nói cảm ơn, tiếp nhận lò đan trong tay nàng.

Hạ Trúc sắc mặt ửng đỏ, ngập ngừng ừ một câu "Nô tài cáo lui " liền nhanh chóng cúi đầu cầm lấy thùng dạ hương đi ra.

Hoa Khinh Ngôn suy nghĩ trong lòng, Hạ Trúc phẩm tính không tệ, chiếu cố mẫu thân cùng ca ca nàng cũng yên tâm, lúc nào đòi lại với Hoa Nguyệt Nhu một lần nữa. Nguyên chủ lúc trước rất muốn Hạ Trúc trở về, nhưng mà nguyên chủ ở đâu là Hoa Nguyệt Nhu là đối thủ, mấy lần đều bị Hoa Nguyệt Nhu chen ép, chỉ là nếu để cho nàng ra tay, Hoa Nguyệt Nhu chỉ có móm.

"Đi thôi, mẩu thân thấy muối một ngày cũng không trở về, chờ sốt ruột rồi."

"Ừ, gặp qua mẩu thân, muối với ca ca cùng mẩu thân nấu com đi."

Hoa Khinh Ngôn cùng Hoa Hạo Nguyệt cùng nhau tiến vào sân nhỏ, không chú ý tới một nha hoàn ngũ quan cay nghiệt chứng kiến hết thấy vừa rồi, âm lãnh nở nụ cười liền hướng sân nhỏ chỗ Hoa Nguyệt Nhu đi.

Hoa Khinh Ngôn đem được liệu mua được chia ra nấu ở trên lò, nàng tức thì dựa theo trí nhớ nguyên chủ nấu com.

Nàng tuy rằng trước kia không nấu qua com, nhưng là vì thường xuyên phải đi theo các chiến sĩ khác tới những nơi khác tác chiến, khi thiếu thốn nguyên liệu cuối cùng lấy nguyên liệu ngay tại chỗ tăng thêm trí nhớ nguyên chủ, nấu một bữa com vẫn là không làm khó được nàng đâu.

Khi nàng đem mùi vị đồ ăn bình thường bùng đến trong phòng Tô thị, Tô thị gầy còm và Hoa Hạo Nguyệt cùng một vẻ mặt bùng lấy một chén com đầy ắp, hốc mắt đều đỏ rồi, mà không gián đoạn động tác nuốt cũng đơn giản làm cho người ta nhìn ra, bọn hắn có bao nhiêu lâu không ăn com trắng bóng này rồi.

Nhưng dù cho như vậy, Tô thị cũng tốt, Hoa Hạo Nguyệt cũng tốt, đều trước tiên đem thịt trong đĩa gấp đến trong chén Hoa Khinh Ngôn, còn dặn dò:

"Ăn nhiều thịt một chút, ăn mới có thể rất xinh đẹp, đến lúc đó làm cho Quân Vô Khanh về sau hối hận hủy bỏ chuyện chung thân của muối muối."

"Là mẩu thân vô dụng, không thể để cho Nguyệt Nhi cùng Ngôn nhi mỗi ngày được ăn thịt lợn."

Hoa Khinh Ngôn vừa về đến liền đem nói chuyện Quân Vô Khanh cho nàng một ngàn lượng kim phiếu từ hôn làm bằng chứng, Hoa Hạo Nguyệt cùng Tô thị đều rất đau lòng cho Hoa Khinh Ngôn, bởi vì tại bọn hắn nhìn thấy Hoa Khinh Ngôn rất thích Quân Vô Khanh, dù cho Hoa Khinh Ngôn một mực nói nàng một chút cũng không thêm dè ý Quân Vô Khanh, bọn hắn lại cho rằng Hoa Khinh Ngôn chỉ là miễn cưỡng vui mừng cười.

Hoa Khinh Ngôn giải thích không được, đành phải im lặng không đề cập tới. Hoa Hạo Nguyệt cùng Tô thị thiếu chút nữa đem tất cả thịt trong đĩa đều gấp đến trong bát nàng, mà bọn hắn lại chỉ ăn trong bát com của mình, nàng vô cùng bất đắc dĩ mở miệng nói:

"Mẩu thân, ca ca, chỉ là thịt lợn bình thường mà thôi, các người đừng tiếc rẻ mà bỏ ăn, về sau con làm cho mẩu thân và ca ca chẳng những mỗi bữa đều ăn thịt, hơn nữa còn muốn ăn thịt thỏ gió cấp hai."

Bình thường thịt lợn dành cho hoàn toàn không có tu vi, giá cả tương đối thấp, bình thường một ngàn tệ một cân, mà nhất giai trở lên thịt Yêu thú giá cả liền lập tức tăng gấp đôi.

Nhất giai thịt Yêu thú, ít nhất mười kim tệ một cân, mà cấp hai phải lên trăm kim tệ một cân, cấp hai thịt thỏ gió phải mấy trăm kim tệ một cân, chủ yếu là phong yêu thỏ chạy cực nhanh, cơ bản bắt không được, nhưng chất lượng thịt vào miệng dù có chút thay đổi vẫn thơm nức mê người, coi như là người bị bệnh ăn cũng tiêu hóa rất tốt.

Lấy gia cảnh hiện tại của Hoa Khinh Ngôn, đừng nói thịt thỏ gió, chính là thịt lợn nửa năm qua này cũng là lần đầu tiên ăn vào.

"Được được được, Khinh Ngôn của nhà chúng ta lợi hại nhất."

Tô thị và Hoa Hạo Nguyệt cười đáp, nhưng trong lòng cảm thấy Hoa Khinh Ngôn là đang nói đùa, không phải thật, thừa dịp thời gian nói chuyện, lại gấp thịt tới trong bát Hoa Khinh Ngôn cho nàng ăn.

Hoa khinh ngôn thấy mọi người không tin, không lên tiếng nữa, nàng vẫn luôn thích lời thật việc thật, đợi ngày mai nàng đi bán thuốc mua được thịt yêu thú trở về, mẩu thân và ca ca tự nhiên sẽ tin tưởng.

Com nước xong xuôi, Hoa Khinh Ngôn sắp sửa nấu xong, phân ra bùng cho Hoa Hạo Nguyệt và Tô thị uống xong, thấy không có gì tác dụng phụ không tốt, thì yên tâm.

Doãn phủ.

Trong phòng Doãn Tử bạch, Doãn Tử bạch sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh, Doãn lão gia cùng phu nhân vẻ mặt tức giận:

"Vương Dược Sư, con ta vì sao vẫn hôn mê bất tỉnh? Tu vi của nó thật là do cái phế vật An Quốc công phủ Hoa Khinh Ngôn kia phế bỏ hay sao?"

Vương Phong thờ dài nói:

"Doãn Thiếu gia là cùng Hoa Khinh Ngôn giao thủ sau mới mất đi tu vi, đây là rõ như ban ngày đấy, về phần Doãn thiếu gia tổn thương Vương mỗ bất tài phải được dùng Thất Phẩm Phục Nguyên Đan mới có thể chữa trị đan điền cùng kinh mạch, Vương mỗ chỉ có thể làm là kéo dài tính mạng một tháng, vậy trước tiên Vương mỗ đi về trước để luyện chế đan dược."

Nói xong cáo từ rồi đi.

Vương Phong là ngũ giai luyện dược sư, chỉ có thể luyện chế không cao hơn Ngũ phẩm đan dược, thất phẩm hắn căn bản luyện chế không được, đừng

nói hần, ngay cả toàn bộ Lệ Quốc Thất phẩm đan dược cũng rải rác hầu như rất ít, có thể gặp nhưng không thể cầu.

Doãn lão gia và Doãn phu nhân sao có thể không hiểu ý tứ Vương Phong, trên mặt bọn họ tức giận càng nhiều, Doãn phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói:

"Hoa khinh ngôn cái đứa nhỏ này, lại dám đả thương con ta, nếu là con ta có mệnh hệ gì, ta nhất định phải làm cho nó đền mạng! ! Lão gia! Thiên Thanh bán đầu giá sẽ có Phục Nguyên Đan không? \ "

Về mặt uy nghiêm khí thế của Doãn Khải Phong nghĩ đến thất phẩm Phục Nguyên Đan, chau mày:

"Coi như là có bán đầu giá, giá cả cũng phải trên trăm vạn lượng kim tệ. "

Doãn phu nhân nghe thấy vậy, phần nộ quát một tiếng nói:

"Không được, Bạch nhi tổn thương tiểu tiện nhân hoa khinh ngôn kia phải chịu trách nhiệm, thất phẩm Phục Nguyên Đan chúng ta tới đòi nàg! ! Nếu nàg không có, tính mạng ti tiện của Hoa Khinh Ngôn này liền chôn cùng với Bạch nhi. "

Doãn phu nhân biết rõ Hoa Khinh Ngôn khẳng định không có khả năng có thất phẩm Phục Nguyên Đan, nàg hiện tại chỉ muốn lấy mạng Khinh Ngôn!

Đúng lúc này, một gã sai vặt tại cửa ra vào mở miệng nói:

"Lão gia, Thất Vương Gia cùng Tứ Hoàng Tử đưa thư đến. "

Doãn Khải Phong ý bảo gã sai vặt cầm đi vào, hần mở ra tại chỗ, nhanh chóng nhìn lướt qua cũng ở sau khi xem xong thư, vỗ mạnh một vào cái bàn.

Phanh! một tiếng vang thật lớn, toàn bộ cái bàn lên tiếng mà nứt ra, bể mấy khối.

"A! Lão gia, người làm sao vậy? "

Doãn phu nhân lại càng hoảng sợ, vỗ vỗ ngực, oán trách mà hỏi.

Doãn Khải Phong sắc mặt đặc biệt khó coi, ánh mắt tựa như dao găm sắc bén liếc qua Doãn Tử Bạch hôn mê bất tỉnh trên giường, hừ lạnh một tiếng đưa thư trong tay ném cho Doãn phu nhân nói:

"Tự ngươi nhìn đi! Nhìn xem nhi tử ngoan của ngươi gây họa! "

Trong lòng Doãn phu nhân lập tức bất an, vội vàng cầm qua thư, xem hết sắc mặt trắng bệch, có chút không muốn tin tưởng lúc đầu:

"Không, Bạch nhi làm sao lại làm chuyện như vậy, sáu trăm vạn lượng kim tệ! ! Nhà của chúng ta kiếm ở đâu ra. . . "

Kỳ thật tổng cộng là sáu trăm linh một vạn lượng kim tệ, nhưng mà sáu trăm vạn ở trước mặt, cái một vạn lượng kia có thể dứt khoát không đáng kể.

"Hừ, coi như con trai của ngươi hôn mê đúng lúc, nếu không ta cắt cụt hai chân của hần! ! Chuyện kim tệ ngươi nghĩ cách giải quyết thật tốt cho ta! ! "

Bạn đang đọc truyện *Y Phẩm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Không Bằng Bán Đi

Doãn Khải phong căn bản là không nỡ tiêu tốn một trăm vạn kim tệ vì Doãn Tử Bạch mua Phục Nguyên Đan, bây giờ lại phát hiện doãn tử bạch đánh cược, còn thiếu Thất vương gia năm trăm vạn, Tứ Hoàng Tử một trăm vạn lượng kim tệ, đây là muốn đào hết sạch gia sản của hần, hần cũng không chỉ có một nhi tử, làm sao có thể để cho Doãn Tử Bạch đem gia sản làm cho hết sạch, hần tức giận đến phẩy tay áo bỏ đi, ở đâu còn nhớ rõ tìm cái gì hoa khinh ngôn gây phiền toái.

Doãn phu nhân thấy Doãn Khải phong không lưu tình chút nào mà rời đi, nghĩ đến cần nhiều kim tệ như vậy, chân liền ngã xuống đất, vẻ mặt suy sụp.

Qua hồi lâu, mới đột nhiên đứng lên vẻ mặt dữ tợn nói:

"Không được, ta phải đi An quốc công phủ một chuyến! Hoa khinh ngôn! Ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi! ! "

Hoa khinh ngôn không biết Doãn phu nhân đã hận nàg tận xương rồi, nàg xác nhận chế biến dược có ích, lúc này mới trở lại trong phòng chế thuốc của

nàng.

Đan dược quán dược liệu cao nhất không cao hơn ngũ giai, vì vậy Hoa Khinh Ngôn muốn dùng đến luyện chế thuốc đẳng cấp cao dược liệu đan dược quán không có, chỉ có thể mua ở chỗ bán đầu giá.

Chỉ là mua được dược liệu tuy rằng không cách nào chế tác thuốc đẳng cấp cao, lại có thể luyện ra thuốc bổ sung huyết khí hồi máu và thuốc trị thương khép lại miệng vết thương thuốc hồi phục, tương đương với Nhất phẩm Hồi Huyết Đan và Phục Thương Đan, nhưng hiệu quả so với đan dược phải có hiệu quả hơn.

Hoa Khinh Ngôn quyết định đêm nay luyện chế hai loại thuốc này, ngày mai cầm lấy đi đan dược quán bán.

Dùng thử lò đan để chế tác thuốc, hiệu quả quả nhiên so với bát sứ tốt hơn, hơn nữa so với Hoa Khinh Ngôn dự đoán hiệu quả rất tốt, cả phòng thuốc mùi thơm làm cho người ta ngửi liên tục về thoải mái.

Hoa Khinh Ngôn đem một quả cam đỏ cho hai loại thuốc vào bình sứ, vừa rạng sáng ngày thứ hai, phục vụ Tô thị và Hoa Hạo Nguyệt ăn xong đồ ăn sáng uống xong dược liên không thể chờ đợi được đi ra.

Hoa khinh ngôn đi vào đan dược quán, liền biểu lộ ý tứ nàng cũng muốn bán thuốc.

Lâm chương quý hôm qua tiếp đãi nàng:

"Hoa tiểu thư, người nói thuốc là cái gì? "

Lâm quân sự bởi vì chuyện hôm qua Hoa Khinh Ngôn đem chân gãy của Tứ Hoàng Tử nói lại thật tốt, đối với nàng khách khí rất nhiều, vì vậy tuy rằng không biết cái gì là thuốc,

Nhưng lại như trước kiên nhẫn hỏi thăm.

"Đây là thuốc hồi máu và thuốc hồi phục thuốc trị thương, tương đương với Hồi Huyết Đan cùng Phục Thương Đan, người có thể nhìn một chút."

Hoa Khinh Ngôn cũng không nói nhầm, đưa bàn tay lớn lấy bình sứ ra.

Lâm quân sự có chút nghi hoặc mở ra, vừa mở ra, đã ngửi thấy một cỗ mùi thuốc thấm mũi, hơn nữa mùi vị kia so với đan dược càng thêm dễ ngửi cũng càng đậm đặc

Úc, nghe thấy dâng lên lại như là đan dược cực phẩm.

Lâm quân sự hai mắt tỏa sáng, chẳng lẽ đây là cực phẩm Hồi Huyết Đan?

Lâm quân sự tò mò nhìn thoáng qua, khi thấy bên trong tất cả đều là chất lỏng, toàn bộ người đều ngây ngẩn ra, hần vô cùng khó hiểu nói:

"Cái này, cái này Hồi Huyết Đan làm sao lại tan ra rồi hả? Chẳng lẽ Hoa tiểu thư người bỏ thêm nước hòa tan sao? "

Nhưng mà nếu là hòa tan, màu sắc không có thuần khiết như vậy, hơn nữa tất nhiên sẽ có tạp chất hoặc là vật lắng đọng, nhưng một lọ này, Lâm quân sự nhìn đông nhìn tây,

Cũng không phát hiện các loại tạp chất gì, tinh khiết như là nước, quả thực thần kỳ.

"Lâm quân sự, đây là thuốc, không phải là đan dược, nhưng mà nó so với đan dược tác dụng càng thêm rõ ràng, nếu là người mất máu quá nhiều dùng sẽ lập tức hồi phục huyết khí, nhưng mà đan dược thì lại phải một khắc đồng hồ mới có thể hồi phục huyết khí."

Lâm quân sự nói như thế nào cũng là luyện dược sư sinh ra, tự nhiên biết rõ điều này đại biểu ý nghĩa gì.

Ví dụ như một người mất máu quá nhiều, nếu là một khắc đồng hồ bên trong không cách nào bổ sung huyết khí, liền sẽ chết, vậy hần dùng Hồi Huyết Đan phải một khắc đồng hồ sau đó mới có tác dụng, thì tương đương với hần coi như là dùng Hồi Huyết Đan cũng không có tác dụng, nhưng mà nếu để cho hần dùng cái này cái gì mà thuốc hồi máu, có thể lập tức bổ sung huyết khí, thì cứu được rồi.

Thế nhưng . .

"Không dối gạt Hoa tiểu thư, thuốc hồi máu này, Lâm mỗ trước kia mới nghe lần đầu, coi như là thuốc này hiệu quả thật sự tốt như vậy, nhưng mà nếu người khác không đồng ý mua, vậy cho dù Lâm mỗ nguyện ý thu, cũng bán không được. . . Hay là để cho Lâm mỗ xin chỉ thị đồng gia một phen, người xem có thể chứ? "

Lâm chương quý chỉ là một người quân sự, hần không dám đưa ra quyết định tự tiện thay toàn bộ đan dược, nhất là loại quyết định mạo hiểm này.

Hoa Khinh Ngôn lông mày nhẹ chau lại, không nghĩ tới vậy mà phải xin chỉ thị:

"Chuyện đó ước chừng bao lâu có thể nhận được tin tức? "

"Đảm bảo đoán chừng ba tháng. . . "

Hoa khinh ngôn khoe miệng co lại, ba tháng? ! Nàng và mẫu thân cùng ca ca đều muốn chết đói.

Vậy còn không bằng nghiền cứu luyện đan được như thế nào, nàng từ nhỏ liền đối với thuốc các loại rất có thiên phú, nàng cũng không tin nàng có thể luyện ra thuốc, lại sẽ không luyện ra được đan dược.

Chỉ là nàng trước mắt không có ý định luyện đan dược, nàng còn muốn thử xem thuốc có thể mở rộng đi ra ngoài hay không, bởi nàng thấy tác dụng thuốc so với tác dụng đan dược càng lớn, tác dụng phụ ít hơn.

Hoa Khinh Ngôn đứng dậy hành lễ nói:

"Vậy làm phiền Lâm chương quỹ rồi, một lọ thuốc hồi máu này trước hết đặt ở chỗ của Lâm chương quỹ đi."

Hoa Khinh Ngôn có ý cầm lấy thuốc khôi phục thuốc trị thương tiến đến một đan dược quán khác thử xem.

Lâm quán sự cũng liền vội vàng đáp lễ, tiễn Hoa Khinh Ngôn rời đi.

Tiếp theo, Hoa Khinh Ngôn đi những đan dược quán khác, kết quả lại là giống nhau không dám nếm thử thuốc mới, cho dù bọn họ cũng đã có tám phần nắm chắc thuốc khôi phục tổn thương phẩm chất có thể so ra mà vượt phẩm chất cực phẩm Phục Thương Đan.

Hoa Khinh Ngôn có chút mất mát đi ra, chạy không có mục đích, hôm qua nàng mới nói qua muốn cho mẫu thân và ca ca được ăn phong thịt thỏ cấp hai, kết quả hôm nay một bình thuốc cũng không bán được.

"Ồ, Thất ca, là Thất tẩu, nàng làm sao lại có chút không vui? "

Lúc Hoa Khinh Ngôn đi qua một tòa trà lâu, lâu hai nam tử áo đỏ dựa lan can thưởng thức trà giọng điệu có chút nhẹ nhàng lên tiếng, hẳn là Cửu vương gia.

Mà Cửu vương gia đối diện đây, thì là mang theo mặt nạ màu bạc lạnh lùng huyền ảo nam tử, hẳn lạnh lùng hai con ngươi nhàn nhạt liếc mắt vô tình nhìn Hoa Khinh Ngôn, lại nhàn nhạt thu hồi ánh mắt không nói gì, mà là bùng lên một ly trà màu xanh nhạt uống thoạt nhìn đối với Hoa Khinh Ngôn hoàn toàn không thêm để ý.

Nhưng mà Cửu vương gia lại nhạy cảm phát hiện trong nháy mắt Thất vương gia thưởng thức trà đó, tay dừng một chút, mới điềm nhiên như không có việc gì tiếp tục thưởng thức trà, hẳn đang muốn vạch trần Thất Vương Gia, dưới lầu đột nhiên truyền đến âm thanh phanh nổ mạnh cùng tiếng động lớn.

"Phu quân! Phu quân! Chẳng làm sao vậy! ! "

Một người mặc xiêm y màu đỏ thẫm, đeo đai lưng đỏ đỏ trang sức nữ tử lo lắng đối với một người bị đá ra khỏi trà lâu, nam tử cả người là vết thương hô hoán.

Hoa Khinh Ngôn gần sát bên nam tử cả người là vết thương bên cạnh, nếu Hoa Khinh Ngôn vừa rời đi tới thêm hai bước, nam tử kia xác định chắc chắn sẽ phải đánh lên Hoa Khinh Ngôn rồi.

Hoa khinh ngôn lạnh nhạt nhìn nam tử hầu như sắp tử vong phía trước, rồi lại ở lúc này, một khuôn mặt mang theo bảy phần lỗ mưng ba phần dâm uế hai mươi ba hai bốn tuổi nam tử áo xanh kiêu ngạo đi ra, lôi kéo nữ tử xiêm y màu đỏ thẫm

"Tiểu nương tử, loại này mới đến tứ giai luyện nguyên kỳ phế vật sao có thể xứng với nàng, bản Thiếu Gia thế nhưng là con thứ ở An quốc công phủ, địa vị như thế nào cũng so với một gã săn bắn thuê cao hơn không chỉ một điểm, nàng theo bản Thiếu Gia, bản Thiếu Gia sẽ không bạc đãi nàng."

Nam tử áo xanh vừa vịn chân trên đường Hoa Khinh Ngôn phải qua.

Nữ tử xiêm y màu đỏ thẫm trong mắt rung rung, một khuôn mặt xinh xắn ngũ quan tinh tế lúc này hơi hơi nhăn cùng một chỗ, thoạt nhìn có chút không tình nguyện, hơi hơi giãy giụa ra.

Mà vốn nam tử té trên mặt đất không có tiếng động gì giật giật ngón tay, hao hết khí lực chống đỡ thân thể đứng dậy, một đôi con ngươi hẳn lên tia máu phủ kín hai mắt như thú dữ đang hung hăng nhìn chăm chăm vào nam tử áo xanh, thanh âm khàn giọng mở miệng:

"Hoa Khinh Mộc! Thả nương tử ta ra! ! "

Bạn đang đọc truyện *Y Phẩm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Uống Hay Không Uống ?

Nam tử áo xanh cũng chính là Hoa Khinh Mộc khinh miệt nhìn nam tử trên mặt đất, giễu cợt nói:

"Tô Thanh Phong, chỉ bằng ngươi cũng xứng cùng ta nhất quyết tử chiến? Ngươi nhìn một chút Tô gia các ngươi, đã sớm suy tàn không còn hình dáng rồi, Tuyết Nhi đi theo ngươi chỉ biết chịu khổ bị liên lụy, ôi chao, lại nói tiếp chúng ta còn là họ hàng xa đó, dù nói thế nào cô cô ngươi cũng là đại phu nhân của An quốc công phủ, Tô gia các ngươi thật đúng là sao chổi."

Chỉ cần có chút quan hệ dính tới các ngươi, đều không có kết cục tốt, đại bá ta đang yên ổn cưới cô cô của ngươi, vì vậy mà ông ấy chết không toàn thây rồi, ngươi không phải là cũng muốn hại Tuyết Nhi bị Tô gia các ngươi khắc chết chứ?"

"Im miệng! Không cho phép ngươi sỉ nhục người thân của ta! Thả nương tử ta ra!!!"

Toàn thân nam tử là máu giống như con thú bị bao vây gào rú, đáng tiếc trên người tất cả đều là miệng vết thương máu chảy đầm đìa, ngồi cũng ngồi không yên, thoạt nhìn bất cứ lúc nào đều có thể ngã xuống, ở đâu còn có cái gì là khí thế, tùy tiện một người cũng có thể tới đánh bại hắn.

Chung quanh mọi người rất nhanh liền vây quanh vòng trong vòng ngoài, Hoa Khinh Ngôn chính là muốn rời đi cũng đi không được, huống chi nàng còn không có ý định rời đi, bởi vì nàng đã nghe được hai cái tên Tô Thanh Phong và Hoa Chính.

Tô Thanh Phong không phải là biểu ca của mình sao, mà Hoa Chính, đúng là phụ thân nàng.

"Ngươi sắp chết."

Hoa Khinh Ngôn giọng điệu bình thản mở miệng, thanh âm không lớn, cũng không có tâm tình gì, giống như chỉ là đang nói một sự thật bằng cách khách quan.

Đám người Hoa Khinh Mộc sững sờ, sau đó nhìn về phía Hoa Khinh Ngôn chờ nhận ra người lập tức cười ha ha nói:

"Ôi, đây không phải Nhị muội muội sao? Thực sự là không phải là người thân không gặp mặt, Nhị muội muội tại sao lại ở chỗ này? Gian phu Thất vương gia của ngươi đâu?"

Hoa Khinh Mộc thân là con thứ của nhị phòng, nhưng một chút giác ngộ mình là con của nhị phòng cũng không có. Dù sao hần thế nhưng là thứ trưởng tử, mà Doãn thị sinh nhi tử mới tám tuổi mà thôi, huống hồ trước kia hần khi dễ Hoa Hạo Nguyệt và Hoa Khinh Ngôn là khi dễ vô cùng tàn nhẫn nhất chính là chuyện kia, đối với Hoa Hạo Nguyệt và Hoa Khinh Ngôn hần chưa từng đặt ở trong mắt.

Hoa Khinh Ngôn lại không để ý Hoa Khinh Mộc, nàng nhìn Tô Thanh Phong trên mặt đất, tiếp tục nói:

"Biểu ca, ngươi bây giờ nếu như không phục dùng Phục Thương Đan, qua nửa canh giờ nữa, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ."

Tô Thanh Phong có chút bất ngờ nhìn Hoa Khinh Ngôn, sắc mặt hần hiện lên lúng túng, bởi vì từ sau khi Hoa Chính chết, mẫu thân hần liền không bao giờ để cho bọn họ cùng hoa gia lui tới nữa, phụ thân cũng bị mẫu thân quản, càng ngày càng ít tiếp tế cho cô cô của bọn hần.

Bình thường gặp được, cũng hết sức trốn tránh, chỉ sợ Hoa Hạo Nguyệt hoặc là Hoa Khinh Ngôn sẽ đến muốn ăn muốn tiền tài các loại, vì vậy ngoại trừ phụ thân cả nhà bọn họ cùng một nhà Hoa Khinh Ngôn cơ bản không có lui tới.

Ngẫu nhiên nghe được Hoa Khinh Ngôn gọi hần biểu ca, cảm thấy có chút quái dị.

Hoa Khinh Mộc hét lên:

"Nhị muội muội, đây không phải nói nhảm sao? Chỉ cái vết thương kia, không có Phục Thương Đan đừng nghĩ chữa cho tốt, Tô gia hần cũng không có một ngàn kim tệ đến mua Phục Thương Đan, mỗi ngày cũng còn phải dốc sức bắt muôn vạn yêu thú bán lấy tiền, không thì ngay cả chính bản thân hần cũng không sống nổi, a đúng rồi, lúc Thái Tử điện hạ ngươi không phải là cho ngươi một nghìn kim phiếu sao? Hần tốt xấu cũng là biểu ca ngươi, ngươi dù sao sẽ không nhìn hần chết đi?"

Tô Thanh Phong bị nói xấu hổ cúi đầu xuống, hần lần này thực sự là bởi vì bị yêu thú cắn thành trọng thương, nếu không có Phục Thương Đan chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng người nhà đừng nói một ngàn kim tệ, ngay cả năm trăm kim tệ cũng không có. Về đến nhà biết được nương tử lại bị Hoa Khinh Mộc mang đi, vì vậy hần mới mang theo tổn thương đến đây muốn đấu một trận tử chiến với Hoa Khinh Mộc, đáng tiếc hần vốn là trọng thương bị Hoa Khinh Mộc một cước đạp ra ngoài, không hề có lực đánh trả.

Mà tiêu điểm của mọi người thì tại Hoa Khinh Ngôn bị từ hôn rồi, hơn nữa còn là bị gạt bỏ ngàn vàng không mua được một lần ân ái? Thái Tử cũng quá độc ác rồi, cho Hoa Khinh Ngôn ngàn lượng kim phiếu, nói rõ hần đối với việc từ hôn kiên quyết, đối với Hoa Khinh Ngôn chịu không nổi, biểu đạt hần tuyệt đối sẽ không thể nào thích Hoa Khinh Ngôn, đây quả thực là khinh nhục Hoa Khinh Ngôn rồi, mà dường như Hoa Khinh Ngôn nhận tiền rồi?

"Hặc hặc, Thất ca, huynh nói Thất tẩu dùng một ngàn lượng kim phiếu để đặt cược, không phải là cái một ngàn lượng từ hôn kia đi? Thất tẩu thật sự là rất có ý tứ rồi."

Cửu vương gia chợt nhớ tới hôm qua lúc đặt cược, Hoa Khinh Ngôn lấy ra một nghìn kim phiếu, vì vậy Hoa Khinh Ngôn căn bản cũng không cảm thấy cho nàng một ngàn lượng kim phiếu là xấu hổ là nhục, ngược lại qua tay nàng dùng để buôn bán lời một vạn lượng?

Cửu vương gia cười đau bụng, theo bản năng muốn đem đề tay ở trên bờ vai Thất vương gia đỡ một cái, lại bị Thất vương gia một cái ánh mắt lạnh như băng sương khế nhìn lướt qua, toàn bộ người lập tức như là một tảng băng, đầu đầy hắc tuyến méo miệng phàn nàn nói:

"Thất ca, tính cổ quái này của huynh khi nào mới có thể thay đổi được, thậm chí ngay cả đụng cũng không cho người đụng một cái, rõ ràng Thất tẩu lúc ấy còn bò trên người của huynh, huynh vậy mà không đem nàng bầm thành thịt nát, Thất tẩu ở trong lòng huynh quả nhiên không giống người thường, nàng hiện tại bị cười nhạo, Thất ca huynh vừa hay xuống dưới anh hùng cứu mỹ nhân."

Cửu vương gia đối với nam tử đeo mặt nạ màu sắc trang nhã nháy mắt ra hiệu.

"Không dùng."

Tích chữ như vàng Thất vương gia lạnh nhạt phun ra hai chữ, Cửu vương gia còn chưa kịp hỏi vì cái gì, phía dưới Hoa Khinh Ngôn liền mở miệng nói:

"Ở chỗ này ta có một lọ thuốc phục thương đan, uống xong sau nửa nén hương ở trong ngói có thể khỏi hẳn, còn có thể cùng Hoa Khinh Mộc quyết nhất tử chiến, lấy kinh nghiệm của ngói, có thể đánh bại hẳn."

Hoa Khinh Ngôn lấy ra một cái bình sứ sao tử trong tay áo, từ đầu đến cuối, thần sắc trên mặt đều rất bình tĩnh.

Nhưng Hoa Khinh Mộc lại thật giống như nghe được truyện tiểu lâm buồn cười nhất, không kiêng nể gì cả cười rộ lên nói:

"Hoa Khinh Ngôn, ngói nói cái quý gì thuốc phục thương đan? Có thể cho người ở trong nửa nén hương khỏi hẳn? Ngói cho rằng của ngói đó là cực phẩm Phục Thương Đan à coi như là cực phẩm Phục Thương Đan cũng không có khả năng làm cho người ta khỏi hẳn nhanh như vậy,

ha ha ha,

Ngói mau nhìn bầu trời xem, trâu đã bị ngói thổi bay đầy trời rồi."

"Phốc xuy!" *tiếng cười*

"Hoa Khinh Ngôn phé vật này vậy mà lại khoác lác như vậy."

Những người khác cũng nhịn không được nữa phốc xuy cười ra tiếng, bọn hắn chưa từng nghe qua có Phục Thương Đan có thể cho người ở trong nửa nén hương khỏi hẳn, nhất là Tô Thanh Phong chính là bị trọng thương, coi như là dùng Phục Thương Đan, không nằm trên giường nửa tháng, đừng nghĩ khỏi hẳn.

"Phu quân ~ không được..."

Bị Hoa Khinh Mộc một mực ôm ở trong ngực Mộ Tuyết Nhi hoa lệ vĩ đại* lắc đầu đối với Tô Thanh Phong, cũng không biết là không muốn làm cho Tô Thanh Phong và Hoa Khinh Mộc nhất quyết sinh tử hay là Tô Thanh Phong không nên tin Hoa Khinh Ngôn nói chuyện ma quỷ.

Đôi con ngói trong suốt của Hoa Khinh Ngôn lạnh lùng liếc qua Mộ Tuyết Nhi, Mộ Tuyết Nhi chống lại ánh mắt của nàng, như là bị sợ đến mất khôn, theo bản năng rúc hướng vào trong ngực Hoa Khinh Mộc, Hoa Khinh Ngôn liền dừng lại như không có gì, liền dời, lần nữa nhìn Tô Thanh Phong nói:

"Uống hay không uống?"

Mộ Tuyết Nhi lặng lẽ thở phào một hơi, mới vừa rồi bị hoa khinh ngôn chống lại trong nháy mắt đó, nàng có loại ảo giác tâm tư không chỗ nào che giấu được.

Tô Thanh Phong đối mặt ánh mắt Hoa Khinh Ngôn, hấn thê nhưng cảm thấy mắt Hoa Khinh Ngôn rất sâu, sâu làm cho người ta hoàn toàn không biết nàng đang nghĩ gì.

Bình tĩnh mà tỉnh táo, làm cho người ta có loại cảm giác cũng muốn tin phục.

Hắn nhìn hướng tay cầm bình sứ hết sức nhỏ nhỏ gầy của Hoa Khinh Ngôn, nguyên bản tâm như tro tàn con mắt hiện lên một tia vô cùng tàn nhẫn, nâng lên tay vô cùng đau đớn tất cả đều là vết thương, hung hăng cầm chặt bình sứ, hung hăng thở sâu, quyết nhiên một chút hất mở nút lọ, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn liên đồ vào trong miệng.

Tưởng rằng đan được, lại không nghĩ rằng là chất lỏng, thích thú dưới tình huống không kịp đề phòng bị sặc tới miệng liền phun thẳng ra một miếng, mùi thơm riêng biệt thuộc về Phục Thương Đan trong nháy mắt lan ra, người thấy bắt đầu làm cho người ta toàn thân đều thư giãn.

Bạn đang đọc truyện *Y Phẩm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: CỬ VƯƠNG GIA MUA THUỐC

Chung quanh tiếng hít sâu liên tiếp truyền đến, ngay sau đó là tiếng thán phục:

"Trời ạ, đây là mùi vị thượng phẩm Phục Thương Đan ư? Ngửi thấy quá dễ chịu, quá tốt."

"Cái gì thượng phẩm, rõ ràng là mùi vị cực phẩm Phục Thương Đan!"

"Người chỉ khoắc lác thôi à, người nói đã thấy cực phẩm Phục Thương Đan bình thường, các người mau nhìn hẩn nhỏ ra chất lỏng màu cam, mùi vị chính là phát ra từ hương này, cái này là cái gì thuốc phục thương đan kia? Vì sao trước kia chưa từng nghe qua?"

Ánh mắt tất cả mọi người sáng rực nhìn Tô Thanh Phong phun ra thuốc phục thương đan, mà Tô Thanh Phong cũng đã cả kinh trừng lớn hai mắt.

Tuy rằng hẩn bởi vì bị sặc một cái, nhưng còn có rất nhiều chảy đến yết hầu, hẩn rõ ràng cảm giác được cái gọi là thuốc phục thương đan này thần kỳ, nguyên bản thân thể kịch liệt đau nhức khó nhin vậy mà chảy vào một cổ thanh mát, những nơi đi qua đau đớn giảm bớt, thậm chí cảm giác được miệng vết thương có chút ngứa, dường như đang khép lại.

Tô Thanh Phong lập tức đem thuốc phục thương đan trong bình đổ vào trong miệng không còn thừa lại giọt nào nếu không phải miệng bình quá nhỏ, hẩn thậm chí nghĩ đem lưu lại để làm thuốc bôi.

Thậm chí liếm sạch sẽ, vào lúc này hẩn không bao giờ đi hoài nghi cái gì kia thuốc phục thương đan nữa rồi, hẩn chỉ là nhìn trên xiêm y mình cùng trên mặt đất nước đọng màu cam, ảo não lại đau lòng, sớm biết vật này hiệu quả tốt như vậy, hẩn coi như là sặc chết cũng không chịu lãng phí một giọt đâu.

Tô Thanh Phong cảm giác thân thể càng ngày càng thoải mái, trong cơ thể tức giận cũng càng ngày càng nhiều, lập tức không dám lại lãng phí, ngay tại chỗ bắt đầu tĩnh tọa.

Mọi người nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn xem trong nháy mắt Tô Thanh Phong thay đổi khí thế, đối với tô Thanh Phong uống đan càng phát ra tò mò, bọn hẩn đều nín thở nhìn Tô Thanh Phong, đều đang đợi chờ, bọn hẩn hết sức muốn biết Hoa Khinh Ngôn lấy ra đan có phải có hiệu quả thật hay không, có thể làm cho người bệnh trọng thương ở trong nửa nén hương liền hết bệnh

Tốt hơn, nếu đây là thật sự...

Không không không! Kết quả còn không biết đâu được, tuy rằng vừa rồi ngửi thấy được đan phát ra mùi vị xác thực đặc biệt thanh thoát, nhưng mà ai biết có phải có ích như là ngửi thấy hay không.

Tuy rằng muốn nghĩ như vậy, nhưng trong con mắt của bọn họ vội vàng rồi lại bán đứng ý nghĩ thật sự trong lòng của bọn hẩn.

Hoa Khinh Mộc nguyên bản đối với cái gì kia đan về mặt xem thường, có thể nghe đến đan mùi thuốc, trong lòng của hẩn khó tránh khỏi có chút bất an, đây Mộ Tuyết nhi, ý bảo nàng lên trước đem bình sứ Tô Thanh Phong thả trên mặt đất cầm lên.

Nhưng Mộ Tuyết nhi sẽ phải nhích người, Hoa Khinh Ngôn thế nhưng trước một bước cầm bình sứ lên rồi, cái bình sứ này tuy rằng đã bị mài mòn rồi, nhưng mà lại là tối hôm qua trong nhà nàng tìm hồi lâu mới tìm ra đấy, tổng cộng tìm được hai cái, bằng không thì hôm nay cũng sẽ không chỉ lấy hai bình thuốc đi ra.

Hoa Khinh Mộc thấy Hoa Khinh Ngôn cầm lên, trên mặt hiện lên một tia quái lạ, giọng điệu châm chọc nói:

"Hoa Khinh Ngôn, người ít ở chỗ này nói nhảm mê hoặc người khác hoặc nhiều người, cái gì kia đan của người nhất định là gạt người đấy, chỉ có Tô Thanh Phong kẻ ngu ngốc như vậy mới tin tưởng."

Hẩn nói xong, rồi ngồi xuống hướng Tô Thanh Phong nói:

"Tô Thanh Phong, người không phải là cùng với ta quyết nhất tử chiến sao? Đến đây, thời gian bản thiếu gia không nhiều lắm, nếu người hiện tại sẽ không đến quyết đấu, bản thiếu gia liền mạng Tuyết Nhi rời đi."

Tô Thanh Phong thân thể khẽ động, sắc mặt có chút khó coi, chân mày cau lại.

Hoa Khinh Mộc thấy chiêu này có ích, tiếp tục khích tướng nói:

"Người chỉ là con cóc cũng muốn lấy được Tuyết Nhi, đừng si tâm vọng tưởng nữa, Tuyết Nhi bản Thiếu Gia mang đi, người ở nơi này hảo hảo trốn tránh đi."

Hoa Khinh Mộc vừa nói xong, tô Thanh Phong "Phốc" một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, hẩn phần nộ mở mắt ra, mắt đỏ che kín tơ máu đã biến mất một ít, nhưng trên mặt tức giận thế nhưng một chút khí thế cũng không giảm.

"A! Học máu! Cái gì kia đan căn bản vô dụng mà."

"Cái gì vậy, hại lão tử uống công mong đợi."

"Liên đúng vậy mà, ta đã nói, phế vật Hoa Khinh Ngôn này, người nào không biết nàng ngay cả tu luyện cũng không thể, chứ đừng nói cái gì luyện đan, nàng còn đem mình làm luyện dược sư không thành."

Tất cả mọi người về mặt thất vọng sục sục lên tiếng, Tô Thanh Phong thể nhưng vững vàng đứng lên, đặc biệt trịnh trọng hành lễ đối với Hoa Khinh Ngôn:

"Khinh Ngôn... Biểu muội, hôm nay phân ân tình này, ta nhất định ghi nhớ trong lòng."

Tiếp theo trực tiếp hạ chiến thư nói với Hoa Khinh Mộc:"Hoa Khinh Mộc, ngươi không phải là đáp ứng cùng ta quyết nhất tử chiến sao? Đến đây đi! Nếu ngươi thắng, ta tuyệt không lại nhìn Tuyệt Nhi một cái."

Hoa Khinh Mộc chau mày:

"Ngươi thật sự khỏi rồi?"

"Không thể giả được." bốn chữ rõ ràng vừa ra khỏi miệng Tô Thanh Phong, tất cả mọi người chấn kinh rồi.

Thời gian này vẫn chưa tới nửa nén hương, vừa rồi bộ dáng Tô Thanh Phong bất cứ lúc nào có thể thổ huyết mà chết kia tất cả mọi người rõ như ban ngày đây, nhưng bây giờ thể nhưng là một bộ giống như Long Hồ bay nhảy, đầu còn có như lúc mới hấp hối.

Hoa Khinh Mộc cũng không dám tin nhìn Hoa Khinh Ngôn, Hoa Khinh Ngôn nhu nhược vô dụng, trong nhà nàng rách rưới có đồ vật gì hán cũng biết nhìn thấy tận mắt, trong tay Hoa Khinh Ngôn lúc nào có linh đan diệu dược thần kỳ như vậy rồi hả?

Hoa Khinh Ngôn cảm giác được Hoa Khinh Mộc ánh mắt tra xét, nàng lạnh giọng nói:

"Đại đường ca, ngươi nhìn ta làm gì, chẳng lẽ ngươi không dám ứng chiến? Ngươi không phải là luyện nguyên ngũ giai tu vi sao? Thanh Phong biểu ca mới sòng gọn nguồn gốc tử giai mà thôi."

Hoa Khinh Mộc bị nói sắc mặt trong nháy mắt khó nhìn lên, sắc mặt hán nghiêm túc từ trong nói:

"Ngươi giục cái rắm, bản thiếu gia há có thể sợ Tô Thanh Phong, tốt, chúng ta bây giờ liền đi lôi đài quyết nhất tử chiến."

Nhưng Hoa Khinh Mộc trong nội tâm thể nhưng càng thêm bất an rồi, hán mặc dù là luyện nguyên ngũ giai, nhưng mà kinh nghiệm thực chiến ít đến thương cảm, cơ bản không bằng đi rèn luyện qua, mà Tô Thanh Phong mỗi ngày đều tại Vạn Thú lĩnh sờ bò lăn đánh, kinh nghiệm thực chiến tất nhiên là đặc biệt phong phú, nghe nói Tô Thanh Phong còn đánh bại qua ngũ giai võ giả, trong lòng Hoa Khinh Mộc một chút nắm chắc cũng không có, chỉ là bây giờ đâm lao phải theo lao, hán chỉ có thể kiên trì lên.

Đối với tỷ thí, Hoa Khinh Ngôn không có hứng thú chút nào, bởi vì nàng theo nhất cử nhất động của Tô Thanh Phong cùng Hoa Khinh Mộc đã biết rõ năng lực Hoa Khinh Mộc có bao nhiêu, mà Tô Thanh Phong năng lực như thế nào, chỉ cần không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Tô Thanh Phong đánh bại Hoa Khinh Mộc là tất nhiên rồi.

Hiện tại trong đầu Tô Thanh Phong chỉ còn lại có hung hăng đánh như tử Hoa Khinh Mộc, cho đến lúc bọn hán đều đứng ở trên lôi đài, mới phát hiện Hoa Khinh Ngôn không theo kịp, trong lòng của hán có chút ít áy náy bản thân lúc trước trốn tránh chuyện một nhà cô cô, cũng bởi vậy, càng là hạ quyết tâm muốn đánh bại Hoa Khinh Mộc.

Khi bọn hán đều tản ra sau Hoa Khinh Ngôn liền muốn rời khỏi, không nghĩ tới trà lâu xuất hiện một gã sai vặt:

"Hoa tiểu thư, có thể xin hỏi ngươi vừa rồi lấy ra thuốc phục thương đan còn nữa không?"

Đầu lông mày Hoa Khinh Ngôn chau lên:

"Ngươi muốn mua?"

Sắc mặt gã sai vặt cứng đờ, không phải Hoa Khinh Ngôn biết hán sao? Hán thể nhưng là gia nhân đắc lực bên người Cửu vương gia đây, Hoa Khinh Ngôn không phải nên nói tặng Cửu Vương gia nhà bọn họ một lọ sao?

Thấy gã sai vặt không trả lời, Hoa Khinh Ngôn nhắc chân liền đi.

"Hắc! Thất... Hoa Khinh Ngôn tiểu thư, bổn vương là muốn mua một lọ cái thuốc phục thương đan kia của ngươi."

Lầu hai đột nhiên truyền đến giọng nói tùy tiện của Cửu Vương Gia.

Hoa khinh ngôn ngẩng đầu nhìn lại, nhưng là thoáng nhìn một bóng bóng đáng màu đen, chỉ có thể nhìn đến bóng lưng, nhưng cảm thấy không hiểu sao lại quen thuộc, nàng nhăn nhu mày, không nghĩ ra là ai, liền dứt khoát không nghĩ nữa, lúc này mới nhìn về phía Cửu Vương Gia gọi lại nàng nói:

"Một ngàn lượng kim tệ một lọ, Cửu Vương Gia muốn mua sao?"

Tiếng hít khí ở bên cạnh vang lên, Hoa Khinh Ngôn mặt không biểu tình liếc quét qua gã sai vặt, gã sai vặt nhanh chóng cúi đầu xuống, nhưng trong lòng oán thầm nói, thuốc phục thương đan hiệu quả có hữu dụng hay không vẫn không thể xác định được đâu, vừa rồi bọn hắn đều đã nhìn ra, Tô Thanh Phong là biểu ca của Hoa Khinh Ngôn, ai biết có phải là hắn thông đồng tốt rồi lừa gạt người đấy, Hoa Khinh Ngôn rõ ràng nhận ra Cửu Vương Gia, vẫn còn dám ác như vậy tàn nhẫn làm thịt Cửu Vương Gia, thật sự quá độc ác.

Hoa Khinh Ngôn thấy Cửu Vương Gia không phản ứng, cho là hắn không muốn, nghĩ đến nếu không giảm giá cho nhiều nhiều chút?

Ngay tại lúc Hoa Khinh Ngôn suy tư, giọng nói Cửu Vương Gia truyền đến:

"Tốt, bốn vương mua, nhưng mà ngươi phải cam đoan thật có thể làm cho người ta ở trong nửa nén hương khỏi hận, như nếu không, tự gánh lấy hậu quả."

Cửu Vương Gia vừa dứt lời, cũng cảm giác đối diện Thất Vương Gia lạnh lùng nhìn hắn một cái, khóe miệng Cửu Vương Gia co lại, không phải chứ, bao che khuyết điểm như vậy? Hắn lại không nói thật muốn Hoa Khinh Ngôn làm gì..

Bạn đang đọc truyện *Y Phẩm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Thu Nhập Thêm Rất Lớn

"Ừ, vậy thì ta đi về nhà lấy, nhớ kỹ mang tiền." Hoa Khinh Ngôn sắc mặt bình thản nói với tiểu tư*.

*tiểu tư: là nam nhân hầu hạ chủ, nữ thì vẫn gọi là nha hoàn đó.

Tiểu tư: "..."

Hoa Khinh Ngôn quả nhiên nhận ra thân phận hắn là tiểu tư thiếp thân của Cửu vương gia.

Hắn thân là tiểu tư thiếp thân của Cửu vương gia, tất nhiên trên người không chỉ một nghìn vàng ngân phiếu, dù sao bất kể là thưởng thức trà hoặc là mua đồ dùng, đều là hắn theo ở phía sau trả kim tệ đấy.

Cửu vương gia ra hiệu với tiểu tư một chút, tiểu tư hãy theo Hoa Khinh Ngôn đi trở về.

Tiểu tư đi vào An quốc công phủ, vừa vặn gặp An quốc công Hoa Trấn Hạ đã đi đến, Hoa Trấn Hạ thấy tiểu tư, lập tức bày ra dáng tươi cười thân mật đối với tiểu tư nói:

"Vệ tiểu ca, đã lâu không thấy, thật sự là càng ngày càng tốt anh tuấn tiêu sái, là Cửu vương gia tìm bốn quốc công có gì phân phó sao?"

Hoa Trấn Hạ làm như không thấy Hoa Khinh Ngôn ở bên cạnh

Tiểu tư, cũng chính là vệ thập tam**, lần này mới lại cảm giác được người lấy lòng cảm thấy tốt hơn hắn, cảm thấy nhìn thấy mình phản ứng giống như Hoa Trấn Hạ mới đúng chứ, Hoa Khinh Ngôn kia đúng là người hiểm thấy.

**Vệ thập tam đại khái chỉ chức quan thị vệ ngày xưa. Có nơi dịch là

Bắt quá vệ thập tam cung kính hành lễ rồi mới trả lời:

"An quốc công làm tổn thọ tiểu nhân, tiểu nhân hôm nay là phụng mệnh đến đây tìm Hoa Khinh Ngôn tiểu thư lấy đồ."

"Lấy đồ gì?" An quốc công vẻ mặt kinh ngạc thốt ra sau đó mới phát giác bản thân thất lễ rồi.

Tiểu tư không trả lời, thấy Hoa Khinh Ngôn không để ý Hoa Trấn Hạ đã rời đi, chấp tay với Hoa Trấn Hạ xong liền theo sau.

Hoa Trấn Hạ giật tái mặt, Cửu vương gia lúc nào thì quen biết với Hoa Khinh Ngôn? Nơi nào trong nội viện của Hoa Khinh Ngôn sẽ có đồ vật gì đó có thể làm cho Cửu vương gia để ý.

Hoa Trấn Hạ tiện tay vẩy tới một người hạ nhân nói

"Ngươi đi nghe ngóng một chút, Cửu vương gia tìm Hoa Khinh Ngôn là muốn gì?"

Hạ nhân lập tức lĩnh mệnh rời đi, trước tiên Hoa Trấn Hạ sẽ đem chuyện này để sang một bên.

Vệ thập tam đối với An quốc công phủ những năm gần đây này bố trí càng ngày càng xa hoa đẹp đẽ thế nhưng nhìn lại chương mất đấy, dù sao so với Vương Phủ của Cửu vương gia mà nói còn là kém xa lắm.

Chỉ là khi hắn đi vào sân nhỏ rách nát nơi một nhà ba người Hoa Khinh Ngôn ở, quả thực không thể tin được, phía trước An quốc công phủ tráng lệ như vậy ở bên trong còn tồn tại một tòa như thế. Trời mưa cũng đột sân nhỏ đồ nát, quả thực là đôi mắt tầm nhìn của hắn.

Trước kia cũng không nghe nói An quốc công đối với Đại phòng có gì khắt khe, khó khăn đâu, hơn nữa còn nghe nói những năm gần đây An quốc công này đối với goá phụ Đại phòng vô cùng chiều chuộng, nhưng bây giờ nhìn xem nơi ở cùng sân nhỏ chung quanh khác nhau một trời một vực, hẳn hẳn như lập tức liên tưởng đến sự thật. Xem ra An quốc công trước kia truyền đi thanh danh tốt, thu nhập thêm rất lớn đó.

Mà ý nghĩ này vào lúc nhìn thấy Tô thị gầy gò xương như củi và trên mặt không chút khí sắc. Lúc nhìn Hoa Hạo Nguyệt ăn mặc trường bào tẩy trắng bệch, càng thêm cảm thấy nơi này ảm đạm rất lớn đi.

Đồn đại Tô thị và Hoa Hạo Nguyệt bởi vì là một người quanh năm bị bệnh liệt giường một người biến thành tàn phế, được liệu tiêu phí cần thiết đều là An quốc công bỏ ra đấy, nhưng bây giờ nhìn cả nhà Hoa Khinh Ngôn bọn họ, vừa nhìn chính là quanh năm chịu đói, trong nội viện đáng giá nhất khả năng chính là cái nồi nấu bếp lò kia rồi.

Vệ thập tam giống như đột nhiên liên tưởng, vì cái gì Hoa Khinh Ngôn biết rõ Cửu vương gia muốn có thuốc của nàng, nàng cũng phải đòi tiền Cửu vương gia.

Hoa Hạo Nguyệt lúc này mang sang một chén nước lạnh, bát sứ còn thiếu một cái sừng nhỏ, hắn có chút xấu hổ để cho vệ thập tam uống nước:

"Vệ tiểu ca, ngại quá, bởi vì quanh năm không người thăm hỏi, vì vậy trong nhà không chuẩn bị nước trà, xin hãy tha lỗi." Vệ thập tam tốt xấu cũng là tiểu tư đắc lực của Cửu vương gia, tự nhiên sẽ không đem ý nghĩ biểu hiện ở trên mặt, hắn khách khí tiếp nhận cái chén trong tay Hoa Hạo Nguyệt uống một hớp, trong lòng đối với Hoa Hạo Nguyệt người thiên tài ngày xưa này rất là tiếc hận.

Năm đó Hoa Hạo Nguyệt thiên phú cũng nhanh cùng ngang hàng với Cửu vương gia rồi, nếu không phải không kể việc ngoài ý muốn, hiện tại Hoa Hạo Nguyệt đã kế thừa chức vị An quốc công rồi đi.

Hoa Khinh Ngôn để cho vệ thập tam ở bên ngoài chờ một chút, liền trong phòng châm giã gần nửa canh giờ, đem thuốc phục thương đan luyện chế ra, đựng ở trong bình sứ đã rửa sạch sẽ.

Vệ thập tam ở trong sân nghĩ thấy mùi hương thoang thoảng thơm dịu, trong lòng nghi hoặc không phải là đến lấy đan sao, vì cái gì nửa canh giờ, chẳng lẽ Hoa Khinh Ngôn bán đan còn thận trọng tắm rửa một phen?

Hắn hoàn toàn không đoán được nửa canh giờ này Hoa Khinh Ngôn thật sự luyện chế đan, bởi vì cho dù là một viên nhất phẩm đan được, rất nhiều luyện dược sư ít nhất đều phải tốn bốn năm canh giờ.

Mà giống như Vương Phong cấp ngũ giai Dược Sư này, luyện chế ngũ giai trúc Nguyên Đan, một lò cũng phải tốn nửa tháng, càng là đan dược đẳng cấp cao, cần thiết tốn thời gian càng dài, ví dụ như cửu giai đan dược, nghe nói Dược Thánh Bách Thảo Tử vì luyện chế một viên cửu giai liên cốt sinh cơ đan, hao tổn tròn nửa năm thời gian.

Chờ lúc Hoa Khinh Ngôn mở cửa phòng, mùi thơm đan càng lớn, vệ thập tam trong lòng đối với đan cũng vô cùng tò mò đứng lên, tiếp nhận đan thanh toán một nghìn kim phiếu sau đó liền cáo từ bước nhanh đã đi ra.

"Muội, muội muội! Người có thể luyện đan?"

Hoa Hạo Nguyệt nhìn một nghìn kim phiếu trong tay Hoa Khinh Ngôn, quả thực không thể tin được toàn bộ việc mình thấy.

Hôm qua hắn ngủ sớm, không biết Hoa Khinh Ngôn luyện đan trong phòng, thẳng đến về sau hắn nghĩ thấy được mùi thơm đan dược, mới lần thứ nhất cảm thấy xa lạ với muội muội rồi, hắn lại không biết muội muội mình có thể luyện đan, hơn nữa Cửu vương gia lại dùng một nghìn kim phiếu mua đan dược của muội muội, hắn vẫn rất rõ ràng, mùi vị Phục Thương Đan kia, hơn nữa phẩm chất tuyệt đối không thấp.

Hắn kinh ngạc nhìn Hoa Khinh Ngôn, Hoa Khinh Ngôn thế nhưng lắc lắc đầu nói:

"Ca ca, ca đã hiểu lầm, đây không phải là Phục Thương Đan, đó là thuốc phục thương đan, là ta làm bừa bán đi ra đấy, ca ca, ca biết muội muốn buôn bán mà"

"Cái, cái gì?" Hoa Hạo Nguyệt biết muội muội mình trước kia thì ưa thích buôn bán, nhưng mà hắn cũng cảm thấy là muội muội nghĩ chơi không coi trọng mà thôi.

Hoa Hạo Nguyệt mang theo khuôn mặt kinh ngạc hỏi:

"Thuốc phục thương đan? Đây là cái gì? Cửu vương gia tại sao lại tới chỗ muội muội mua?"

"Tương đương với Phục Thương Đan, chỉ là hiệu quả so với Phục Thương Đan tốt, hơn nữa ta còn buôn bán ra các đan khác, cùng tác dụng giống đan dược, chỉ là đều là chất lỏng."

Kế tiếp Hoa Khinh Ngôn nửa thật nửa giả giải thích một chút, nói nàng trước kia cũng muốn luyện đan chữa cho mẫu thân và ca ca thật tốt, vì vậy tự mình buôn bán không nghĩ tới chợt luyện thành đan, kết quả buôn bán đan phát hiện hiệu quả rất tốt.

Hoa Hạo Nguyệt biết rõ muối muối nàng bởi vì không cách nào tu luyện, vẫn muốn trở thành Luyện Đan Sư đấy, vì vậy cũng không hoài nghi, Hoa Khinh Ngôn đem nhiều phục thương đan tới.

Bưng thuốc ra cho Hoa Hạo Nguyệt nhìn, Hoa Hạo Nguyệt nếm thử một miếng, lập tức hai mắt sáng ngời, hẳn đã nếm qua Phục Thương Đan, cũng lập tức hiểu rõ thuốc phục thương đan hiệu quả phục thương đan rất tốt, trực tiếp khen Hoa Khinh Ngôn là thiên tài.

Hoa Khinh Ngôn tỏ vẻ về sau có thể thông qua bán thuốc thuốc kiếm tiền, chờ về sau được liệu mua đầy đủ hết, còn có thể luyện chế ra giai đan cao hơn chữa tốt cho mẫu thân cùng ca ca, Hoa Hạo Nguyệt tự mình xác nhận tác dụng đan, tất nhiên tin tưởng Hoa Khinh Ngôn, cũng không lo lắng Cửu vương gia sẽ tìm đến gây phiền toái, lập tức liền đem tin tức tốt này nói cho mẫu thân.

Đồng thời trong lòng Hoa Hạo Nguyệt cũng dâng lên chờ mong, bởi vì điều Hoa Khinh Ngôn nói đối với hần dụ hoặc quá lớn, có thể một lần nữa tu luyện có thể một lần nữa đứng lên, đây là hần vẫn luôn khát vọng không được đấy, bất kể như thế nào hần tất nhiên tin tưởng muối muối.

Hoa Hạo Nguyệt tin tưởng Hoa Khinh Ngôn, Tô thị nhưng lại cam chịu số phận, sáng nay bà cảm giác thân thể của mình khá hơn một chút, cảm thấy là hồi quang phản chiếu***, nhưng mà bà không thể nói với hai đứa con, chỉ là càng biểu đạt yêu thương cùng không muốn nhìn hai đứa con.

*** hồi quang phản chiếu thường là chỉ người ốm bệnh sắp chết đột nhiên cảm thấy thân thể khỏe lại nhiều nhưng sau đó vẫn từ trần.

Giữa trưa Hoa Khinh Ngôn đem thuốc nấu xong, cho Tô thị ăn và Hoa Hạo Nguyệt uống xong sau đó lại đi ra ngoài, bởi vì thức ăn hôm qua đã không còn, cho nên bây giờ nàng muốn đi ra ngoài mua.

Được liệu cần thiết của Tô thị và Hoa Hạo Nguyệt cũng chỉ có thể kiên trì vài ngày nữa, nàng còn muốn mua binh sư cùng với được liệu luyện đan, được thảo bách khoa toàn thư, tốt nhất sẽ mua bản cơ bản nhất

Bản luyện đan nhập môn, cũng xem một chút luyện chế đan cùng luyện chế đan được khác biệt ở chỗ nào.

Bạn đang đọc truyện *Y Phẩm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Hỗn Động Thiên Thư

Nói là làm, Hoa Khinh Ngôn vừa ra khỏi cửa, thì đã thẳng tay chia 1000 kim phiếu thành đủ phần, để lại mười mấy kim tệ chuẩn bị cho những khi cần đến.

Hoa Hạo Nguyệt nhìn Hoa Khinh Ngôn mang về đủ thứ bao lớn bao nhỏ toàn thuốc và thức ăn về, thì vẫn không dám tin rằng muối muối của hần thật sự có thể kiếm tiền, mà còn kiếm một phát là 1000 kim tệ, trông thân hình của muối muối thu dọn giữ lấy đủ thứ dụng cụ, thương cho muối muối bôn ba như thế nhưng cũng vô cùng áy náy, vốn dĩ phải là hần nuôi gia đình mới phải, nhưng giờ đây vì hần tàn phế, cái gánh nặng này lại được muối muối chống đỡ bằng đôi vai nhỏ gầy.

Giúp đỡ muối muối mang đồ cũng đã “”

Hoa Khinh Ngôn không hề cảm nhận được sự áy náy trong lòng Hoa Hạo Nguyệt, nàng mở một quyển dược tài đại toàn (sách thuốc) ngay cả bìa cũng đã bị hư hỏng không nhìn ra là gì mà mình đã lựa chọn ra.

Thật ra thì ban đầu nàng cũng không tính mua bản dược tài đại toàn này, nhưng mà không biết tại sao, lúc nàng ở trong khu hàng quán nhìn thấy quyển dược tài đại toàn này không được hai hồi mua, thì mà xui quý khiến lại đi mua.

Hoa Khinh Ngôn mở trang thứ nhất ra chuẩn bị xem, nhưng khi nhìn rõ trang thứ nhất, thì đột nhiên đôi mắt tròn trũng.

Làm sao có thể! Tại sao chữ bên trong không thấy được nữa!!

Hoa Khinh Ngôn kinh hoàng mở mặt sau của trang sách ra, thế mà cũng toàn trống không cả!

Nàng bị lừa?!

Nhưng mà sách này có một lượng bạc mà! Cũng đáng cho chủ quán làm giả?

Không đúng! Rõ ràng là nàng tự cầm sách, chủ quán không có thời gian đổi, nhưng vậy thì rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

Hoa Khinh Ngôn nghĩ tới nghĩ lui, [q]dđ hơi phiền não lật một trang nữa.

Ấy!

Không cần thận một cái thôi, đầu ngón tay bị trang sách cứa một cái, máu chảy ra, nhưng Hoa Khinh Ngôn còn chưa kịp cảm máu, thì ngạc nhiên phát hiện ra vết máu lại biến mất không thấy nữa.

“Cái này là chuyện gì đây!!”

Lông mày Hoa Khinh Ngôn nhíu chặt lại, hơi suy tư một lát, bèn cố sức nặn một giọt máu vào trang sách.

Quả nhiên là biến mất ngay lập tức, ngay sau đó thì chữ cũng biến mất luôn.

Hoa Khinh Ngôn: “...”

Trùng sinh ở đại lục Long Viêm trong cái thế giới huyền ảo này đã rất quái lạ, kết quả hôm nay lại còn cho nàng được mở mang tầm mắt một phen cái gì gọi là huyền ảo hơn, sách này chạm vào máu là có thể tự động biến mất.

“Nha đầu ngọc, bản tọa cũng không hề biến mất, bây giờ bản tọa đang ở trong vùng ý thức của ngươi.”

Bỗng dung trong đầu vọng lên một giọng nói sâu sắc cổ điển, mặt mày Hoa Khinh Ngôn tái đi, nàng biết vùng ý thức là cái gì, vùng ý thức tồn tại trong sâu thẳm của bản thân, phát hiện bốn chữ cứng cáp “Hỗn độn thiên thư” tỏa sáng phù phiếm mờ nhạt trên quyển sách.

“Ngươi là sách?”

Hoa Khinh Ngôn khá kinh ngạc.

“Bản tọa mới không phải là sách! Bản tọa là thiên tài học sâu biết rộng tất cả những tuyệt học trên khắp thế gian này —— Thư Linh.”

Thư Linh? Trí nhớ của nguyên chủ xuất hiện trong đầu, Thư Linh, một loại linh vật được sinh ra từ linh thức của trời đất, có thể dùng để chế tạo pháp khí thậm chí là luyện đan.

“Vô liêm sĩ! Ngươi còn muốn dùng bản tọa để luyện đan!!!” Trong đầu xuất hiện tiếng nói dị thường.

Hoa Khinh Ngôn: “..... Tại sao ngươi có thể biết được ta đang nghĩ gì?”

“Hừ! Ngươi và bản tọa đã lập khế ước máu, khi ngươi có ác ý với bản tọa, thì bản tọa sẽ biết ngay!! Ngươi đừng có mơ mà làm hại bản tọa, nếu không thì cả ngươi cũng bị phản phệ” “Khế ước máu?” Hoa Khinh Ngôn lục trong trí nhớ của nguyên chủ biết khế ước máu là gì, thì hiểu ngay, nàng mở miệng nói:

“Cho nên ngươi cũng không thể làm hại ta? Vậy ngươi có ích lợi gì?”

Thư Linh: “!!! Bản tọa có rất nhiều tác dụng! Thứ trong thiên hạ, không gì bản tọa không biết, không gì bản tọa không hiểu, cho dù ngươi muốn luyện đan, luyện khí, chế bùa hay là tu luyện, bản tọa có thể chỉ dẫn ngươi được hết. Tìm sách thích hợp nhất cho ngươi.”

Đầu lông mày Hoa Khinh Ngôn nhíu lại: “Cho nên ngươi không thể chỉ ta luyện đơn các loại?”

Hình như Thư Linh rất tức giận, điên cuồng nhảy lung tung trong đầu Hoa Khinh Ngôn: “Mới không phải! Bản tọa Q/Vũ>lq>d chính là sách quý hiếm nhất trong khắp thế gian này, nếu như tu luyện bản hỗn độn thiên thư này là bản tọa, thì ngươi sẽ trở thành người thứ hai trong thế gian này!”

“Người đứng nhất là ai?”

“Tất nhiên là chủ nhân tiền nhiệm sáng tạo ra bản tọa rồi, đáng tiếc..... Bây giờ bản tọa không tìm thấy người nữa rồi.....” Trong giọng nói mang theo mất mát vô ngần.

Hoa Khinh Ngôn không hề an ủi nó, mà lại nói huych tẹt:

“Làm sao mới có thể luyện thành bản hỗn độn thiên thư này?”

“Hô hô, ngươi sao, ngươi không thể, tu luyện hỗn độn thiên thư cần phải có toàn hệ linh căn, trong thế gian này ngoại trừ chủ nhân của ta, không ai có thể..... khoan đã! Ngươi! Thậm chí ngươi cũng có toàn hệ linh căn, làm sao có thể!!”

Các tu sĩ có năm loại linh căn Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, không một loại thì là nhiều loại, một kiểu linh căn càng ít, tu luyện, thì thiên phú lại càng cao, chẳng hạn như đơn linh căn, mà ngũ linh căn thì thiên phú lại kém cỏi nhất, nguyên chủ không có một chút linh căn này, không có linh căn thì không cách nào tu luyện được.

Nhưng mà cũng có một loại ngoài ý muốn, đó chính là linh căn biến dị, theo thứ tự là Lôi, Băng, Phong, Quang, Âm, năm loại linh căn biến dị, người có được loại linh căn này, thì cũng có thể coi như là vẫn có được thứ linh căn khác, thiên phú cũng không mọn, nhưng mà trong trí nhớ của nguyên chủ,

trong đại lục Long Viêm, hoàn toàn không một ai có được linh căn biến dị, ngay cả Hoa Hạo Nguyệt Long Lệ quốc đã từng được ca tụng là thiên tài nổi trội, cũng chỉ là đơn thủy linh căn mà thôi.

Cho nên mơ tưởng muốn có hết mười hệ linh căn, gần như là hoàn toàn không có khả năng, nhưng giờ phút này Thư Linh lại bị Hoa Khinh Ngôn làm cho chấn động đến không nói thành lời, trên người Hoa Khinh Ngôn không có khí thể của chủ nhân, nhưng mà nàng cũng có toàn hệ linh căn, thật sự là ghen hòng trần trời rồi đấy.

Nghe thấy Thư Linh rú gào lên, Hoa Khinh Ngôn cũng hơi ngạc nhiên, nguyên chủ hoàn toàn không có linh căn, điều này đã được chứng thực, cho nên nàng cũng không nghĩ tới chuyện tu luyện công pháp ở đây, dù sao thì bản thân nàng ấy có dị năng, mặc dù ||qWd@n tu luyện dị năng không thể theo thiên đạo, nhưng lại có thể sống lâu một hai trăm năm, cũng sẽ không dễ dàng bị người ta bắt nạt, nhưng mà bây giờ Thư Linh lại nói nàng có toàn hệ linh căn, chẳng phải nói là nàng thật sự có thể tu luyện sao.

Nàng đã biết chỗ tốt của tu luyện từ trong trí nhớ của nguyên chủ, lên đỉnh thiên đạo, ở đây là cái thế giới dùng võ xưng vương, chỉ có càng mạnh mới có thể muốn làm gì thì làm vậy.

“Cho nên ta có thể tu luyện hỗn độn thiên thư?”

Hoa Khinh Ngôn luôn không thích nói thừa.

Thư Linh bị lời nói của Hoa Khinh Ngôn làm lấy lại tinh thần, nó kích động đến nỗi hơi lắp bắp:

“Được, được mà.”

“Tu luyện như thế nào?”

“Ừm, ngươi bắt đầu từ căn bản đi, ha! Thế mà ngươi chẳng có một chút tu vi nào! Rõ là.....” Trong giọng nói của Thư Linh, đâu đâu cũng là ghét bỏ vô cùng.

“Bản hỗn độn thiên thư này là thần khí, ngươi có thể triệu hồi ra, mở trang sách ra nghĩ xem ngươi muốn biết những gì, chẳng hạn như ngươi muốn tu luyện, thì sẽ xuất công pháp tu luyện thần cấp, ngươi muốn luyện đan, thì sẽ xuất hiện thuật luyện đan thần cấp, ngươi muốn binh khí, có thể xuất hiện phương pháp luyện khí thần cấp, tóm lại, chỉ có ngươi không nghĩ ra được, không gì mà hỗn độn thiên thư không làm được, nhớ năm đó chủ nhân nhà ta khinh thường mọi thứ..... Ài, không nói nữa, ngươi quá yếu, bảo hại sức mạnh của ta cũng bị kìm nén lại, ngay cả hóa thành hình cũng không được, ngươi lo mà tu luyện đi, ta muốn nghỉ ngơi lấy lại sức đã.”

Hoa Khinh Ngôn: “.....”

Làm Được Tề Sư Dị Năng Giả cực mạnh ở kiếp trước, từ khi nàng đến thế giới này, thì đã không biết bị ghét bỏ bao nhiêu lần, cũng đã bị ghét tới không còn cách nào nữa rồi.

Đương nhiên, cũng không phải Hoa Khinh Ngôn thật sự hết cách, chỉ là không thèm quan tâm mà thôi, nàng luôn luôn lý trí nhất, lựa chọn lối đi có lợi nhất đối với nàng, giả nư bây giờ, nàng lại có thể tu luyện, hơn nữa từng nghe bản hỗn độn thiên thư này có thể ngộ ra những điều không thể nghĩ, hiển nhiên nàng sẽ không để vụt mất.

Hoa Khinh Ngôn tập trung tinh thần để xuất hiện sách, thế là sách xuất hiện trên lòng bàn tay, suy nghĩ để cho sách quay về vùng ý thức, thế là nó lại về vùng ý thức, và theo mỗi then chốt không gian lấy đồ từ chỗ này sang chỗ khác, cho nên rất nhanh thì đã quen tay rồi.

Mở quyển sách chẳng có chữ nào, nghĩ đến công pháp tu luyện, chỗ trang sách trống không xuất hiện những ký tự khó hiểu liên tục, những ký tự bay vào trong bộ não, Hoa Khinh Ngôn phát hiện ra nàng lại không làm gì mà tự hiểu ngay, cực kỳ dễ dàng hiểu rõ, lúc này cứ dựa theo phương thức tu luyện nạp khí.

Nạp khí là dẫn khí vào người, đây là bước nhập tu luyện đầu tiên, vì nguyên chủ không thể nạp khí, cho nên mới không thể tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Y Phẩm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hẳn Phải Chết Không Thể Nghỉ Ngờ

Hoa Khinh Ngôn rất nhanh đã lấy nguyên khí xung quanh cho vào trong cơ thể, nàng cảm thấy nguyên khí bốn phía rất dồi dào, gần như không hề kiểm chế để cho nguyên khí bốn phía hút vào trong cơ thể truyền vào đan điền.

Hoa Khinh Ngôn không biết Thư Linh vẫn âm thầm quan sát khi nhìn thấy nàng không đến nửa nén nhang liền dẫn khí nhập thể, cả kinh thiếu chút nữa kêu lên thành tiếng, mà phía sau lập tức nhìn bốn phía thấy nguyên khí đang điên cuồng hướng vào bên trong thân thể Hoa Khinh Ngôn dừng mảnh lao tới, kinh ngạc đến cầm muốn rớt xuống.

Trong đầu bỗng nảy ra suy nghĩ, Thư linh cả kinh: luyện Nguyên Nhất Giai, cho dù đan linh căn thiên tài cũng cần nửa tháng mới có thể đạt tới tu vi, thế nhưng nàng lại ở trong một nén nhang mà đạt tới.

Thư Linh tinh thần còn chưa trở lại bình thường, lại nghe vù vù một tiếng, nguyên khí ở bốn phía đã bị hấp thu gần hết, bên ngoài cũng truyền đến một chút động tĩnh, kinh động đến bắp đùi trên cơ thể của Hoa Hạo Nguyệt luôn một mực canh chừng ở bên ngoài.

Hắn thấy nguyên khí bốn phía thế nhưng không ổn định, tất cả đều bay về phía phòng của muội muội mình, ngay sau đó hắn cũng cảm giác nguyên khí bốn phía chấn động một chút, luyện nguyên nhị giai? !

Hoa Hạo Nguyệt đang vẫn còn sự kinh ngạc, từ xa ngoài sân đã truyền đến âm thanh huyền ảo.

"Doãn muội muội, Hoa Khinh Ngôn thật quá đáng, nàng chẳng những làm hại Nguyệt Nhu thiếu chút nữa mất đi danh dự, lại làm hại Từ Bạch đến bây giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh, ngươi nhất định phải vì tỷ tỷ đòi lại công đạo."

Theo mang theo giọng nói tức giận của phụ nhân truyền đến, Hoa Hạo Nguyệt chỉ thấy ở cổng ngoài sân có năm sáu người hô hào đi đến, trong đó đi ở phía trước đoàn người là Doãn thị cùng Doãn phu nhân, phía sau là con cái cùng nha hoàn về mặt hung ác, vừa thấy biết là người không tốt.

Hoa Hạo Nguyệt đối mặt này thế trận này cũng không xa lạ, trước kia đám người Hoa Khinh Mộc cũng thường xuyên đến tìm gây phiền toái, hắn đều đều mở miệng nói:

"Nhị thẩm đến có việc gì sao?"

Doãn thị cùng Doãn phu nhân đều mặc quần áo lông lầy đoan trang, trang sức cũng là những loại tốt nhất, Doãn thị nhìn về phía Hoa Hạo Nguyệt, giọng nói dịu dàng nhưng mang theo ý chất vấn:

"Kêu Hoa Khinh Ngôn ra đây, nàng lại đánh trọng thương con trai trưởng của Doãn gia hiện tại vẫn còn hôn mê bất tỉnh, đáng lẽ phải đến nhận lỗi."

Doãn phu nhân vội vã nói:

"Không chỉ là nhận lỗi mà Hoa Khinh Ngôn làm hại con ta vẫn còn hôn mê bất tỉnh, Vương được sư nói nhất định phải dùng Phục Nguyên Đan thất phẩm, nếu không sẽ khó tỉnh lại, Hoa Khinh Ngôn chẳng những phải hướng con trai ta nhận lỗi mà còn phải bồi thường cho chúng ta một viên Phục Nguyên Đan! !"

Sắc mặt Hoa Hạo Nguyệt ngay lập tức đen lại:

"Các ngươi là ngấm máu phun người! Muội muội của ta ngay cả tu hành đều không có, Doãn Từ Bạch tu hành đến ngũ giai, muội muội của ta làm sao có thể đánh hắn trọng thương, Nhị thẩm, doãn phu nhân, các ngươi hẳn là cảm thấy phòng lớn chúng ta dễ ức hiếp chăng! !"

Xi!

Vốn là dễ ức hiếp chăng.

Mấy người ... con cái nha hoàn cười nhạo ra tiếng, vội vã che miệng cười trộm.

Doãn thị cũng không kiên nhẫn nhìn Hoa Hạo Nguyệt tàn phế:

"Hoa Khinh Ngôn làm bị thương con trai trưởng của Doãn gia là có rất nhiều người chứng kiến sự việc, cho dù ngươi ngụy biện như thế nào cũng vô dụng, Hoa Khinh Ngôn dùng âm mưu quỷ kế làm hại Nguyệt Nhu gặp chuyện không may, Hoa Khinh Ngôn là cháu gái của ta, ta bề trên không so đo, nhưng bây giờ đến cả Doãn Từ Bạch nàng cũng dám đánh thương ta không thể bao che nàng nữa, ngươi mau tránh ra kêu Hoa Khinh Ngôn ra đi."

Hoa Hạo Nguyệt giọng nói kiên quyết nói: "Không có khả năng!"

Nói xong liền ngăn cản trước cửa phòng Hoa Khinh Ngôn.

Doãn thị hừ lạnh phản phác một tiếng:

"Các ngươi đi vào, bắt Hoa Khinh Ngôn ra cho ta."

Nha hoàn cùng con cái của bà lập tức tiến lên, cố ý cầm lấy xa lẫn của Hoa Hạo Nguyệt xô ngã.

Hoa Hạo Nguyệt ngã trên mặt đất, trong lúc hỗn loạn, chân tay đều bị đập lên vài cái, nhưng Hoa Hạo Nguyệt lại như cũ hô to:

"Các ngươi thật quá đáng! Muội muội của ta không đã thương người, các ngươi không có quyền bắt nàng! !"

Hắn còn chưa kịp đứng lên, chân đã bị một người gia đình hung hăng đạp một cái, Hoa Hạo Nguyệt vừa nhấc đầu, vẻ mặt của người gia đình béo kia nở ra một nụ cười âm hiểm, cố ý dùng chân nghiền nghiền chân của Hoa Hạo Nguyệt.

Phanh! đất!

"A! Chân của ta!"

Hoa Hạo Nguyệt chịu đựng đau đớn không phát ra tiếng, lại đột nhiên cảm giác đau đớn trên tay bắt đầu dữ dội hơn, tiếp theo chợt nghe đến tiếng kêu thảm thiết của những người xung quanh truyền đến.

Hắn vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy Hoa Khinh Ngôn đang đứng ở cửa phòng mặt mang sát ý một phát bắt được một nha hoàn hung hăng đá một cước vào đầu gối của nha hoàn kia.

Đất một tiếng! âm thanh của xương cốt gãy truyền đến.

"A a a! Đau quá! Chân của ta bị chặt đứt! !"

Tiếng kêu thảm thiết của nha hoàn kia truyền đến, Hoa Hạo Nguyệt nhớ rõ nha hoàn này vừa rồi đạp lên chân của hắn.

Không đợi hắn phục hồi lại tinh thần, vài nha hoàn cùng con cái khác hoặc tay hoặc chân đều bị đứt đoạn từng khúc, sau đó bị Hoa Khinh Ngôn một cước đá văng ra xa mấy trượng.

Thời gian không đến mười hơi thở, tất cả đều là tiếng kêu thảm của con cái cùng nha hoàn.

Sát ý trên mặt Hoa Khinh Ngôn chưa hết, nhưng động tác nâng Hoa Hạo Nguyệt lại vô cùng dịu dàng, còn cẩn thận giúp hắn thổi sạch sẽ lớp bụi đất dính trên người.

Doãn thị cùng Doãn phu nhân đang không chú ý bị tiếng kêu thảm thiết của hạ nhân làm thức tỉnh, lúc này mới biến sắc, Doãn thị tức giận mắng:

"Hoa Khinh Ngôn, ngươi thật to gan, dám dẫm thương người của ta ! !"

Doãn phu nhân cũng về mặt tức giận: "Hoa Khinh Ngôn, ngươi dẫm thương con ta, hôm nay ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

nhìn hai tay bị sung do bị giẫm lên của Hoa Hạo Nguyệt, trong mắt hiện lên một tia tàn ác, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Doãn thị:

"Dám dẫm thương ca ca ta, hôm nay các ngươi đừng nghĩ rồi đi tốt đẹp!"

Hoa Khinh Ngôn nói xong chuẩn bị động thủ thì nghe một âm thanh yếu ớt truyền đến:

"Ngôn nhi, không cần."

Hoa Khinh Ngôn lập tức trở về trước, dĩ nhiên là giúp đỡ cho Tô thị đang đứng ở trước cửa, bởi vì Hoa Khinh Ngôn phối các loại dược liệu vào thuốc nên Tô thị nhiều năm không thể ngồi dậy hôm nay đã có thể đứng dậy được.

"Mẫu thân! Bệnh của người đã tốt rồi sao!" Hoa Hạo Nguyệt bắt chập con đau trên người, kinh ngạc vui mừng thúc xe lăn đi qua.

Nhưng chỉ Hoa Khinh Ngôn mới biết Tô thị là đang mạnh mẽ chống đỡ, cũng chẳng quan tâm đến việc đánh Doãn thị cùng Doãn phu nhân nữa nên nàng lập tức thu chiêu giúp đỡ Tô thị ngồi lên ghế đầu có phần chênh vênh ở trong viện, ân cần hỏi han:

"Mẫu thân, bệnh của người còn chưa tốt không nên đi lại."

Doãn thị phi thường kinh ngạc nhìn Tô thị có thể xuống giường, làm sao có thể, không phải nói Tô thị đã hết thuốc chữa rồi sao, nhiều năm như vậy cũng chưa gặp qua Tô thị ngồi dậy, nhưng hiện tại bà ta lại nhìn thấy Tô thị có thể đứng dậy! !

Nàng trong lòng có chút phiền chán cùng bất an, cố gắng lộ ra một vẻ mặt tươi cười nói :

"Đại tẩu, bệnh đã tốt rồi sao? Đúng lúc, Khinh Ngôn đã phạm vào sai lầm lớn, ngươi nhìn nàng xem, dẫm thương con trai trưởng của Doãn gia coi như xong, hiện tại ngay cả hạ nhân đều đánh trọng thương thành thế này, hiện tại ca ca của ta muốn Khinh Ngôn đi xin lỗi, ngươi cũng không thể dung túng nàng."

Sắc mặt Tô thị vàng vọt, hai gò má hóp lại, chỉ có đôi mắt còn có thể nhìn ra vẻ đẹp của ngày xưa, ánh mắt nàng nhìn chăm chăm Doãn thị, giọng nói suy yếu nhưng mang theo lập trường:

"Ta tin tưởng nữ nhi của ta sẽ không tùy tiện dẫm thương người."

"Tô An Hà, ngươi đây là đang ngụy biện, hôm qua tất cả mọi người đều nhìn thấy chính nữ nhi phế vật này của ngươi dẫm thương con của ta, ngươi đừng nghĩ sẽ chối cãi được, thức thời thì kêu Hoa Khinh Ngôn hướng nhi tử của ta khấu đầu nhận lỗi rồi dâng lên Phục Nguyên Đan thất phẩm, nếu không đừng trách Doãn gia chúng ta không khách khí! !"

"A, ta là phế vật, Doãn Tử Bạch kia không cần ta ra tay đã có thể đem chính mình biến thành nửa chết nửa sống đây không phải là ngay cả một phế vật như ta đây cũng không bằng, hôm qua ta đã nói vô cùng rõ ràng, hắn biến thành như vậy là do chính hắn làm, tuổi còn trẻ mà thân thể đã bị từu sắc vết

sạch, ta có thể dám chắc nói cho người biết, nếu trong một tháng DOãn Từ Bạch không dùng Phục Nguyên Đan, hẳn phải chết không thể nghi ngờ."

"Người người người!" Doãn phu nhân bị tức đến khó thở, nhưng mà bà ta không nói được lên lời phản bác, sắc mặt cũng hơi đổi, bởi vì sáng nay bà ta đã gọi người đi tìm hiểu chuyện phát sinh hôm qua, Hoa Khinh Ngôn quả thực nói đúng căn bệnh của nhi tử bà, vừa rồi lời nói của Hoa Khinh Ngôn giống với lời nói của Vương Phong, trong lòng bà không khỏi nghi ngờ Hoa Khinh Ngôn thực sự lợi hại như vậy sao, chỉ một cái liếc mắt có thể nhìn ra được căn bệnh của con trai bà.

Bạn đang đọc truyện *Y Phẩm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Đan Dược Phục Sinh

Nhưng bây giờ không phải là lúc lo lắng những điều này, bởi vì Hoa Khinh Ngôn đập hải nhi của bà ta một cước là thật, mục đích của bà là buộc Hoa Khinh Ngôn dùng Phục Nguyên Đan để bồi thường :

"Hoa Khinh Ngôn, người không cần giả biện, con ta biến thành như vậy đều là do người sai, nếu người dùng Phục Nguyên Đan nhận lỗi với ta, ta có thể tha thứ cho người, nhưng nếu người chấp mê bất ngộ, ta sẽ cho người biết sự lợi hại của Doãn gia. "

"Mơ tưởng!" Hoa Khinh Ngôn không chút khách khí đáp hai tiếng, lúc này mới quay đầu nói với Tô thị:

"Mẫu thân, bên ngoài viện gió lớn, không có lợi cho bệnh tình của người, chúng ta vào nhà trước!"

"Đứng vậy mẫu thân, nếu như gió thổi tới làm cho bệnh tình nặng hơn thì không tốt."

Tô thị không đành lòng từ chối sự quan tâm của nữ nhi và nhi tử, gật đầu, nói với Doãn thị và Doãn phu nhân :

"Các người trở về đi, nữ nhi của ta sẽ không đi cùng các người. "

Tô thị nói xong vịn tay Hoa Khinh Ngôn đứng lên, bà nắm thật chặt tay của Hoa Khinh Ngôn, lúc này đây, bà sẽ không để Doãn thị tùy ý dẫn nữ nhi mình đi. Lần trước, suýt chút thì bà đã không thể nhìn thấy nữ nhi mình nữa, từ hôm nay về sau, cho dù là ai cũng đừng mong gây bất lợi cho nữ nhi của bà, nếu không, dù bà chết cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

"Tô An Hà, người cho rằng người ngăn được sao! "

Doãn thị và Doãn phu nhân liếc nhìn hạ nhân đã ngã đi trên mặt đất, trong lòng có chút sợ, do dự không biết có nên tiến lên bắt lấy Hoa Khinh Ngôn hay không.

Hoa Khinh Ngôn nhẹ nhàng liếc mắt.

Vù!

"Đau quá! Nôn! "

Doãn thị và Doãn phu nhân cảm thấy đầu mình như bị thứ gì đó va chạm thật mạnh, chẳng những đau kịch liệt, mà còn có cảm giác muốn ói.

Bọn nhớ đến ánh mắt vừa rồi của Hoa Khinh Ngôn, không dám tiến về phía trước một bước, cứ đứng như vậy nhìn Hoa Khinh Ngôn và Hoa Hạo Nguyệt dìu Tô thị vào phòng.

Bọn họ quay đầu nhìn nhau, trên mặt đều là hoảng sợ và xấu hổ, thất vọng rồi đi.

Sau khi Doãn thị trở lại viện của mình, còn cảm thấy đầu óc đau buốt không thôi, lại nghĩ đến chuyện Tô thị có thể xuống giường đi lại, trong lòng hết sức bất an.

"Mẫu thân, người làm sao vậy? "

Một giọng nói mềm mại vang lên, sắc mặt Doãn thị vốn không tốt, nhưng khi nhìn thấy nữ nhi Hoa Nguyệt Nhu xiêm y thượng đẳng, khuôn mặt tinh xảo tiến đến, thần sắc cũng khá lên không ít.

Bà ta cứng chiu dặn dò:

"Hải tử trong bụng con sao rồi, nếu cảm thấy không khỏe, thì không nên đi lung tung, cũng may lần này có sư phụ con bảo vệ hải tử trong bụng, nếu như hải tử lại xảy ra chuyện gì, thái tử điện hạ sẽ trách phạt. "

Hoa Nguyệt Nhu cười nhạt, nhất cử nhất động đều nhu tình như nước :

"Mẫu thân yên tâm đi, có Hồi Nguyên Đan ngũ phẩm của sư phụ, hải tặc sẽ không có chuyện gì đâu. Ngược lại con thấy sắc mặt mẫu thân không được tốt, đã xảy ra chuyện gì sao? "

Doãn thị có chút xấu hổ, Hoa Nguyệt Nhu thấy vậy, an ủi :

"Mẫu thân, Nhu nhi là nữ nhi của người, nếu có chuyện gì, người cứ việc nói với nữ nhi, chẳng những nữ nhi không nói với người ngoài, mà còn có thể nghĩ cách giúp người. "

Doãn thị suy tư một chút, cuối cùng quyết định kể lại chuyện vừa rồi, Hoa Nguyệt Nhu lo lắng bắt mạch cho Doãn thị, không thấy thân thể Doãn thị có khác thường gì mới thở phào nói :

"Mẫu thân yên tâm, thân thể của người không việc gì, chỉ là bị dọa một chút mà thôi. Nhưng Đại bá mẫu, bà ta đã có thể rời giường rồi sao? "

"Đúng vậy, lúc đó con cho ả dùng đan dược, không phải đã nói chậm nhất là đến lúc này sẽ có thể lấy mạng của ả hay sao? Sao thoát nhìn sắc mặt ả lại khá nhiều như vậy. "

"Có phải là hồi quang phản chiếu* hay không?" Hoa Nguyệt Nhu rất có lòng tin với đan dược tự luyện chế của mình, không có khả năng sẽ xảy ra sai lầm.

Doãn thị lại lắc đầu :

"Cũng có thể, nhưng ta vẫn cảm thấy có chút khác thường, ả ta sẽ không khỏi hẳn thật đó chứ!? Nếu như ả khỏi rồi, có thể cướp phụ thân con về hay không? "

Sắc mặt Hoa Nguyệt Nhu cũng trở nên ngưng trọng :

"Mẫu thân yên tâm, tìm một cơ hội, Nhu nhi sẽ đích thân đi xác nhận, mẫu thân hãy tìm người nâng những hạ nhân kia trở về đi! "

Hoa Nguyệt Nhu chưa từng để chuyện ở chung một nhà với Hoa Khinh Ngôn vào mắt, Hoa Khinh Ngôn ngu xuẩn thế nào, nàng còn không biết sao, bị nàng lừa gạt xoay vòng vòng đơn giản như vậy, lại còn mang trên lưng tiếng xấu bất trạch, hơn nữa còn bị nàng lập mưu khiến thái tử điện hạ thoái hôn. Sự tồn tại của Hoa Khinh Ngôn đối với nàng đã không còn là trở ngại, hiện giờ chẳng cần phải để ý tới. Nhưng vừa rồi mẫu thân nói một mình Hoa Khinh Ngôn lại có thể đánh bại hai nha hoàn cấp Luyện Nguyên và bà tử, có lẽ nàng cần phải đến xem Hoa Khinh Ngôn kia một chuyến.

Doãn thị gật đầu, lúc này mới thoáng an tâm, có Hoa Nguyệt Nhu ra tay, bà ta cũng không cần lo lắng.

Bên kia, sau khi Doãn phu nhân trở lại Doãn Phủ, trong lòng vẫn còn sợ hãi, Hoa Khinh Ngôn kia thật là khủng bố, suýt chút nữa bà ta đã cho rằng ánh mắt của Hoa Khinh Ngôn có thể giết người.

Đương nhiên, Doãn phu nhân không biết là, ánh mắt Hoa Khinh Ngôn không thể giết người, thế nhưng dị năng tinh thần của Hoa Khinh Ngôn vẫn tồn tại, cũng chính là thần thức, nếu thần thức lớn tới mức độ nhất định, dùng thần thức giết người cũng không hẳn là không thể.

Doãn phu nhân biết Doãn Khải Phong trở về, mới nhớ tới mục đích hôm nay của bà ta là đi vay tiền và tìm Hoa Khinh Ngôn gây phiền phức, thế nhưng lại bị Doãn thị nói lời kích thích, cuối cùng trực tiếp đi tìm Hoa Khinh Ngôn, còn việc vay tiền, đã bị Doãn thị khéo léo lừa ra sau đầu.

Bà ta không khỏi oán giận Doãn thị quá gian trá, chỉ có thể nhìn xem Doãn Khải Phong đi vay thế nào, thuận tiện kể lại chuyện xảy ra lúc chiều cho Doãn Khải Phong nghe.

Doãn Khải Phong nghe xong, rõ ràng là không tin :

"Hoa Khinh Ngôn đã được kiểm tra từ sớm, hoàn toàn là một phế vật không có linh căn, cho dù không vay được được tiền, cũng không nên dùng lý do như thế! Chuyện 600 vạn kim tệ và Phục Nguyên Đan tạm thời nàng đừng xen vào, trong khoảng thời gian này nàng hãy an phận một chút cho ta, chuyện làm ăn lớn đã tới, nếu như làm xong, đừng nói 600 vạn, cho dù là một ngàn vạn kim tệ cũng không thành vấn đề. "

Doãn thị vui vẻ :

"Thật vậy sao lão gia? "

Trên mặt Doãn Khải Phong thoáng qua vẻ đắc ý, bày ra biểu cảm nhất định phải được.

Buổi tối, lúc Hoa Khinh Ngôn tắm rửa, vẫn thăm dò nhẫn trong tay, mặc kệ nàng dùng thần lực thăm dò thế nào, cũng không thể mở không gian thuộc về nàng bên trong nhẫn ngọc ra được.

Trong không gian có rất nhiều đồ vật kỹ thuật cao mà nàng thu thập ở kiếp trước, đáng tiếc lại không thể mở ra, nàng thử dùng máu, dùng nguyên khí đánh sâu vào bên trong, dùng nhiều cách ma sát khác nhau, nhưng cũng không thể nào mở ra.

Trong lòng khó tránh buồn bực, nghĩ thầm tên nam nhân đeo mặt nạ kia rốt cuộc là người nào, làm sao để tìm được hắn.

Hoa Khinh Ngôn có chút buồn bực đứng dậy lau sạch thân thể, đang định mặc y phục, lại cảm thấy phía sau có một ánh mắt nóng rực, nàng lập tức quay đầu, không ngờ lại nhìn thấy một nam tử mặc trường bào màu đen đứng im lặng ngay phía sau, trên mặt đeo mặt nạ màu bạc, không phải người nàng vừa nghĩ đến thì là ai.

Ánh mắt nam tử đánh giá trên dưới Hoa Khinh Ngôn một lượt, Hoa Khinh Ngôn chỉ cảm thấy cả người mát lạnh, lập tức dùng xiêm y quấn chặt thân thể của mình.

"A! Ngươi là tên dòm ngó điên cuồng sao! "

Hoa Khinh Ngôn cực kỳ tức giận, lần trước, tên nam nhân này cũng xông vào ngay lúc nàng đang tắm, nàng vô cùng mãnh liệt khẳng định tên nam nhân nhất định là một gã sắc lang.

Nam tử bị cho là gã sắc lang nói:

"Dáng người cứng nhắc, mặc y phục xong thì không thể phân biệt trước sau, phẩm vị của ta không thấp như vậy. "

Giọng nói trầm thấp mà từ tính, mang theo một sự mê hoặc khiến lòng người ta sinh ảo giác.

!!!!

Hoa Khinh Ngôn giận đến đỏ mặt, ở kiếp trước, dáng người nàng vô cùng hoàn mỹ, bao nhiêu người theo đuổi nàng, nếu không phải vì nàng vẫn không gặp được người mình thích, thì hiện giờ con của nàng đã có thể tự đi mua nước tương được rồi. Nhưng khi đến nơi này, giá trị vũ lực bị ghét bỏ cũng thôi đi, đến cả dáng người cũng giống như hạt đậu mầm vậy.

Trong lòng Hoa Khinh Ngôn căm giận, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ phòng bị như cũ hỏi nam tử kia:

"Các hạ, nửa đêm ghé thăm phòng nữ tử khuê các, chẳng lẽ là vì để ghét bỏ dáng người của ta sao? "

Nam tử đeo mặt nạ màu bạc lạnh nhạt mở miệng:

"Nghe nói ngươi có đan dược, ngoại trừ dược hồi máu và dược trị thương, ngươi còn đan dược khác không? "

Rõ ràng là đang tìm hiểu bí mật lớn nhất của Hoa Khinh Ngôn, nhưng giọng điệu lại tùy ý bình thản như đang hỏi "Ngươi ăn cơm không?" vậy.

"Dựa vào đâu mà ta phải nói cho ngươi biết? "

"Ồ? Vậy ngươi có dược Phục Sinh cứu phẩm không? Cũng chính là Phục Sinh Đan. "

Phục Sinh Đan cứu phẩm, có thể khiến người chết trong vòng hai mươi tư canh giờ khởi tử hồi sinh, là đan dược ngay cả hoàng thất cũng không tiếc bất kỳ giá nào để có được.

Con người Hoa Khinh Ngôn co rụt lại, đan dược phục sinh có thể khiến người ta sống lại, nhưng ở nơi của các nàng lại thuộc về danh mục thuốc cấm dùng, bởi vì có một số người sau khi tỉnh lại thì phát điên, nhưng không thể kiểm tra được tại sao lại như vậy, hơn nữa nguyên liệu cần thiết để chế được vô cùng hi hữu và trân quý, hơn mấy trăm năm qua cũng chưa từng có ai luyện chế thành công được phục sinh, những phương pháp luyện chế được truyền lại đều không đầy đủ.

Cho đến thế hệ của nàng, không ai có thể luyện chế được, thế nhưng nàng thích nhất là khiêu chiến phương diện tri thức luyện chế thuốc, cho nên đối với dược phục sinh rất có hứng thú, sau năm năm, cuối cùng nàng cũng luyện chế được một chai dược phục sinh. Đáng tiếc nàng vừa mới luyện chế xong chưa đến vài ngày, thì đã chết ngoài ý muốn, còn chưa kịp kiểm nghiệm hiệu quả của nó.

"Ngươi muốn dược phục sinh cứu người? Ngươi hãy đi những người khác đi, bây giờ ta không có. "

"Bây giờ không có?" Nam tử mặt nạ màu bạc dường như hiểu ra điều gì, nhẹ nhàng nở nụ cười, giọng nói giống như rượu ngon mê người, Hoa Khinh Ngôn cảm thấy lỗ tai hơi ngứa, cho tới bây giờ nàng chưa từng gặp qua nam nhân nào như vậy. Chỉ cần dựa vào giọng nói, thì đã có thể khiến người ta cảm thấy mê say.

Nam tử đeo mặt nạ màu bạc khôi phục lại giọng nói lạnh nhạt:

"Vừa đúng lúc, ta cũng không cần dược phục sinh, có Tân Nguyên đan lục phẩm không? Có thể để người ở mức Luyện Nguyên Cửu Giai thuận lợi đột phá đến Cổ Nguyên Sơ Kỳ. "

Đương nhiên Hoa Khinh Ngôn biết Tân Nguyên đan có tác dụng gì, thứ đó giống như đan dược nàng dùng để thăng cấp dị năng ở kiếp trước, nàng không biết rốt cuộc nam nhân này là người nào, tại sao lại biết nhiều đan dược như vậy, nhưng nàng căn cứ vào việc Hồi Huyết đan suy đoán, nếu là như thế này thật, nam nhân này thật sự thông minh đáng sợ.

Hoa Khinh Ngôn hỏi ngược lại :

"Người muốn Tấn Nguyên đan? "

Đôi mắt thâm thúy của nam tử mặt nạ màu bạc lóe sáng sáng, hấn gật đầu :

"Đúng vậy. "

Hoa Khinh Ngôn thấy hấn gật đầu, trong lòng vui vẻ, thân thể cũng không còn căng cứng như vừa rồi nữa, nàng nhếch mép nói :

"Có thể cho người, thế nhưng có một điều kiện. "

"Nói." Nam tử mặt nạ màu bạc lại khôi phục tính cách tích cực như vàng.

Hoa Khinh Ngôn giờ nhìn ngọc trong tay lên nói:

"Nói cho ta biết làm sao để mở nhẫn ngọc này ra. "

Hoa Khinh Ngôn vừa dứt lời, cảm giác không khí bốn phía trở nên ảm thấp, thậm chí nàng còn có cảm giác thân thể nam nhân đối diện ngừng lại một chút.

*Hồi quang phản chiếu là tên thường gọi hiện tượng người ốm nặng đột ngột hồi tỉnh, khỏe lại trước khi qua đời.

Bạn đang đọc truyện *Y Phàm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Giết Người !

Chỉ là nàng thử một chút có phải nam nhân này thật sự có thể mở ngọc giới ra hay không, coi như hấn thật sự có thể mở ra, cũng không nên phản ứng mạnh như vậy đi?

“Người xác định muốn mở ra?” Ngay cả giọng nói từ tính của nam tử cũng giống như mang theo một tia bất ngờ, mờ ám, cộng thêm thuận hậu mà mê người, giống như..... giống như nam nhân sau khi thỏa mãn.

Hoa Khinh Ngôn nhanh chóng thoát ra khỏi mớ suy nghĩ rối như tơ vò, nàng gật gật đầu nói:

“Nếu người có thể giúp ta mở nó ra ta liền đưa người một lọ tấn nguyên dược tề, như thế nào?”

Dường như nam tử đang suy nghĩ có nên đáp ứng hay không.

Hoa Khinh Ngôn trộm bĩu môi, chẳng qua là một cách mở ra ngọc giới cần suy nghĩ lâu như vậy sao? Tấn nguyên dược tề muốn luyện chế nhưng không đơn giản như vậy, lúc trước nàng tiêu phí hơn một ngàn vạn thu thập đầy đủ hết dược liệu, lúc này mới luyện chế ra một lọ tấn nguyên dược tề, bởi vì là đệ nhất dược tề, cho nên vẫn luôn được nàng đặt ở nơi đó.

Nhưng sau đó lại bởi vì thành nhà bào chế thuốc đặc cấp quân khu cho nên phương diện dược liệu sẽ không bao giờ nàng phải nhọc lòng nữa, các loại dược liệu tùy nàng sử dụng.

Nếu không phải bởi vì nơi đó còn có một lọ tấn nguyên dược tề, nàng cũng sẽ không đồng ý dùng tấn nguyên dược tề tới trao đổi cách mở ra ngọc giới

Nhưng nam nhân này thế nhưng còn do dự, nàng cũng biết ở Long Lệ Quốc, Tấn Nguyên Đan ngoại trừ hoàng thất có một viên, những người khác căn bản không có.

Đúng lúc khi Hoa Khinh Ngôn chửi thầm trong lòng thì nam nhân mở miệng:

“Được, trong vòng nửa tháng ta sẽ phái người tới cầu hôn, trong một tháng cưới người vào cửa.”

Nói xong liền rời đi, lưu lại tượng đá Hoa Khinh Ngôn.

Cái quỷ gì vậy!!

Vừa rồi có phải nàng tắm rửa có gì sai rồi không, hay là lỗi tại nàng có vấn đề, nàng rõ ràng chỉ là muốn cách mở ra ngọc giới người nam nhân này nói cái gì muốn tới cưới nàng?!

Nam nhân này không phải là lỗi tai có vấn đề chứ!!!

Hoa Khinh Ngôn bị lời nói của nam tử mặt nạ bạc kia làm cho buồn bực lạ thường cả tối, làm cả đêm mơ bị nam tử mặt nạ bạc đuổi theo nói muốn cưới nàng.

Buổi sáng dậy cả người đều là khí hư ẩm ướt, thân thể này của nàng mới mười lăm tuổi, còn chưa đủ vị thành niên đâu!!!

Lần sau gặp lại nam nhân kia, nàng nhất định phải cho hắn đẹp mặt, dám trêu đùa mình.

Hoa Khinh Ngôn căn bản không tin chuyện nam tử nói là thật. Sáng sớm liền bắt đầu tu luyện.

Nàng nhớ rõ công pháp tu luyện từng nói, lúc tia nắng ban mai ngày mới lên, nguyên khí màu tím mạnh nhất, là thời cơ tu luyện rất tốt. Hoa Khinh Ngôn ngồi ở trong viện, ngày mới vừa lên nàng liền lập tức bắt đầu ngồi xếp bằng tu luyện, có thể cảm giác được rõ ràng đặc thù nguyên khí hút vào tiến vào đan điền, làm toàn thân nàng đều thoải mái vô cùng.

Cho đến khi mặt trời lên cao, Hoa Khinh Ngôn mới kết thúc tu luyện.

“Ngươi hiện tại đã tới luyện nguyên tứ giai rồi?”

Hoa Khinh Ngôn mới vừa đứng dậy, Thước Hải Trung Thư Linh mang theo giọng nói hơi hơi kinh ngạc truyền đến.

Hoa nhẹ giọng gật gật đầu nói:

“Đúng vậy, xem ra nguyên khí màu tím thực sự tốt, mới nửa canh giờ khiến cho ta liền thăng hai giai.”

Thư Linh có cảm giác vô lực phun trào, Hoa Khinh Ngôn thế nhưng nàng đương nhiên tiếp thu tổn gần nửa canh giờ ngay cả thăng hai giai là sự thật, phải biết rằng, có một số người cả đời cuối cùng đều chỉ có thể đến luyện nguyên tứ hoặc ngũ giai, cho là Đôn Linh Căn thiên tài, cũng cơ bản phải 4 tới 5 năm mới có thể đến luyện nguyên tứ giai, nhưng Hoa Khinh Ngôn thế nhưng liền dùng thời gian một ngày xoay mình liền tới luyện nguyên tứ giai.....

Ngoại trừ chủ nhân trước kia của nó, Hoa Khinh Ngôn là người thứ hai thiên phú tuyệt như thế, không hổ là toàn hệ linh căn thiên tài, thật sự đáng sợ.

Hoa Khinh Ngôn không biết tốc độ tu luyện của bản thân đem Thư Linh cái người kiêu ngạo này cũng dọa tới rồi. Chỗ nàng xem ra tứ giai thật sự quá yếu, nàng từ hôn gã cận bã Quân Vô Khanh cũng đã cứu giai, nghe nói qua đoạn thời gian Quân Vô Khanh ở tiệc mừng thọ ngày ấy Hoàng Thượng sẽ ban cho hắn một viên Tấn Nguyên Đan, cũng là một viên duy nhất.

Tu vi nam tử mặt nạ bạc nàng không thấy được, nhưng nàng cảm thấy tu vi của hắn sâu không lường được, không có khả năng chỉ ở luyện nguyên cửu giai, vậy hắn muốn tấn nguyên được tề làm cái gì? Chẳng lẽ thật là đang đùa giỡn nàng?

Hoa Khinh Ngôn nghĩ như thế nào đều cảm thấy bản thân nàng bị đùa giỡn nhưng không nghĩ vẫn luôn làm mình nhớ rõ việc quần bách như vậy, ép mình quên.

Rửa mặt xong liền bắt đầu vì Tô thị và Hoa Hạo Nguyệt nấu thuốc, bởi vì thân thể Hoa Hạo Nguyệt và Tô thị đều quá hư, hơn nữa trị tận gốc thì cần được liệu cũng chưa thu thập đầy đủ hết, bởi vậy hiện tại nấu chủ yếu chính là thuốc bổ.

Sau khi nấu thuốc xong liền bắt đầu nấu cơm, lúc này đây nàng một lần mua cũng đủ một tháng đồ ăn, bảo đảm trong tháng này sẽ không bị đói bụng.

Mới vừa cơm nước xong, bên ngoài viện liền truyền đến một giọng nói gọi Hoa Khinh Ngôn:

“Nhị tiểu thư, người ở đâu?”

Thanh âm cổ tình dè thấp, còn mang theo một tia thật cẩn thận, dường như sợ bị người nào phát hiện.

Đang lúc Tô thị và Hoa Hạo Nguyệt uống thuốc nghe được giọng nói, đều theo bản năng buông chén, Hoa Khinh Ngôn làm cho hai người an tâm uống thuốc, nàng đi ra ngoài xem.

Hoa Khinh Ngôn đi ra ngoài liền nhìn thấy một người nha hoàn mười ba bốn tuổi thông minh lanh lợi, trên mặt có vệt vàng nhìn thấy Hoa Khinh Ngôn hai mắt sáng ngời về mặt nôn nóng mở miệng nói:

“Nhị tiểu thư, cầu xin người đi xem Hạ Trúc đi, nàng... nàng sắp không ổn rồi.”

Hạ trúc?

Chốc lát Hoa Khinh Ngôn nghĩ đến nha hoàn ngày hôm trước còn giúp nàng xách đồ, bảo người nha hoàn chờ một lát, nàng thông báo một tiếng cho Tô thị và Hoa Hạo Nguyệt để cho người nha hoàn dẫn đường.

Trong lúc hiểu rõ việc của Hạ Trúc.

Thì ra là Hạ Trúc chậm trễ thời gian thế nhưng bị Hoa Nguyệt Nhu trách phạt, phạt hai mươi trọng, hai ngày không có đại phu chữa bệnh, miệng vết thương vẫn luôn không tốt, bệnh tình tăng thêm, mắt thấy sắp không ổn rồi.

Người nha hoàn này vừa mới vào phủ không lâu, cùng Hạ Trúc tương đối hợp nhau, hôm qua khi đi nhìn Hạ Trúc vẫn luôn lo lắng, biết Hạ Trúc là nha hoàn trước kia của Hoa Khinh Ngôn, sáng nay thấy Hạ Trúc đã thở thoi thóp, sốt ruột cứu người liền không rảnh lo cái khác, tới tìm Hoa Khinh Ngôn.

Hoa Khinh Ngôn đi vào chỗ đám người Hạ Trúc ở tập viện, bởi vì là nha hoàn chuyên môn thô sử hoặc là sân ở của mama thô sử cũng không xử lý chút nào, nhưng mà sân như vậy cũng phải tốt hơn nhiều so với sân tàn tạ của nguyên chủ.

Hoa Khinh Ngôn vừa vào cửa, liền nhìn thấy mặt đầy mồ hôi, môi khô nứt, hai má phỉm hồng, hai mắt nhắm nghiền, ghé vào trên giường hạ trúc. Nàng chỉ nhìn một cái, liền biết hiện tại miệng vết thương của Hạ Trúc nhiễm trùng, đã phát sốt cao.

“Ngươi giúp ta đi nấu nước sôi, lấy một bầu rượu cùng với con dao nhỏ.”

Hoa Khinh Ngôn sắc mặt bình tĩnh mở miệng, loại bệnh trạng này nàng kiếp trước gặp được không biết bao nhiêu lần, cho nên tuy rằng biết hiện tại tình hình Hạ Trúc nguy hiểm, nhưng nàng lại không vội, chỉ cần xử lý đúng lúc, sẽ không có vấn đề gì lớn, nhưng nếu lại mặc kệ đi xuống, Hạ Trúc liền sẽ bởi vì miệng vết thương nhiễm trùng mà chết, cứ cho là may mắn không chết, sốt cao cũng có thể làm nàng biến thành đồ ngốc .

Hoa Khinh Ngôn tiến lên đang muốn xem xét thương thế Hạ Trúc, người nha hoàn lại mặt đầy lúng túng nói:

“Nhị, nhị tiểu thư, nô tỳ không biết đi nơi nào lấy rượu.”

Nói xong vô cùng ngượng ngùng cúi đầu, nàng tuy rằng vào phủ không lâu, nhưng vẫn biết địa vị một nhà Hoa Khinh Ngôn ở trong phủ thậm chí còn không bằng hạ nhân các nàng, nếu là nàng dùng danh nghĩa Hoa Khinh Ngôn đi tìm quản sự lấy rượu, trăm phần trăm không có khả năng lấy được, không chỉ như thế, thậm chí hơn chính là có khả năng còn sẽ bị quản sự hung hăng trách phạt một trận.

Dường như Hoa Khinh Ngôn cũng nhớ tới địa vị hiện tại của nàng ở trong phủ, nhủ mảy, xem ra nàng phải hành động sớm một chút Hoa Trấn Hạ chẳng những bá chiếm tước vị An Quốc Công thuộc về Hoa Hạo Nguyệt còn dung túng hạ nhân coi khinh các nàng, hiện tại muốn có bầu rượu cũng không lấy được.

Nàng phân phó nói:

“Trước hết ngươi giúp ta nấu nồi nước cái khác ta tới giải quyết.”

Nấu nước ,việc này nàng vẫn có thể làm được, người nha hoàn lập tức gật đầu chạy đi.

“A!” Đột nhiên, ngoài viện truyền tới một tiếng thét chói tai của người nha hoàn.

Hoa Khinh Ngôn lập tức đi ra ngoài xem, liền thấy người nha hoàn ngã trên mặt đất, một khuôn mặt ma ma âm lãnh đang tức giận trừng hướng nàng.

Từ vị trí các nàng, Hoa Khinh Ngôn suy đoán hẳn là người nha hoàn vừa rồi đi quá nhanh, không cẩn thận va vào người của ma ma mới vừa tiến vào bị bắn ngược té ngã trên đất.

Ma ma nổi giận nói:

“Tiểu Mai, mắt ngươi để trên trán à, dám xô vào ta, da ngựa có phải hay không, ngươi cùng Hạ Trúc kia ngu xuẩn như nhau, da ngựa rồi, còn dám đến gần với phế vật Hoa Khinh Ngôn kia, xứng đáng bị đại tiểu thư đánh chết, xem ta không giáo huấn ngươi thật tốt một chút.”

Nói, tại lúc khi người nha hoàn còn chưa đứng vững liền động thủ hung hăng véo thẳng ở trên cánh tay nha hoàn trên mặt tràn đầy ác ý.

“A, đau quá, thực xin lỗi, Thái ma ma đừng véo ta mà, ta không phải là cố ý.”

Người nha hoàn đau đến trốn một mạch, không dám đánh trả.

Ma ma lại không thuận theo không buông tha nói:

“Ta thấy tiện nha đầu ngươi này chính là cố ý, tính tình giống hệt Hạ Trúc, đại tiểu thư đối với nàng tốt như vậy, thế nhưng nàng còn dám lui tới cùng Hoa Khinh Ngôn, Hoa Khinh Ngôn thiếu chút nữa hại chết đại tiểu thư, đại tiểu thư lại thiện tâm mới cho Hạ Trúc hai mươi roi mà thôi, nếu là ta, thế nào cũng phải đem Hạ trúc cho loạn côn đánh chết.”

“Ngươi muốn đánh chết ai?”

Ma ma đang véo hăng say, một tiếng mang theo giọng nói lời đình chỉ thể vang lên, Ma ma vừa ngẩng đầu, liền thấy Hoa Khinh Ngôn đứng ở cửa phòng.

Ánh mắt Hoa Khinh Ngôn sắc bén, Ma ma bị nhìn thân mình run lên, thế nhưng cảm thấy Hoa Khinh Ngôn nhìn mình ánh mắt đặc biệt làm cho người ta sợ hãi.

Nhưng mà rất nhanh ma ma liền phản ứng lại, cũng không rảnh lo véo người nha hoàn, nàng châm chọc nói mỉa mai với Hoa Khinh Ngôn :

“Ồ, thì ra là nhị tiểu thư à, người làm sao lại ở phòng của một hạ nhân vậy, cứ cho là nhị tiểu thư người tự biết là phế vật, không hề tu vi, cả hạ nhân cũng không bằng, cũng không nên đâm mình trụ lạc chứ, nếu làm lão gia và phu nhân biết việc này lại nên đau lòng nhị tiểu thư.”

Người nha hoàn đau đến ngũ quan nhăn nhúm lại, nàng trộm nhìn thoáng qua Hoa Khinh Ngôn, Hoa Khinh Ngôn lại ý bảo nàng rời đi trước, được đến phân phó, nàng đương nhiên không nghĩ lại đối mặt ma ma, chạy nhanh rời đi.

Ma ma cũng chỉ là thói quen tính thích giáo huấn nha hoàn mà thôi, cũng không tính toán bắt lại, nàng thấy Hoa Khinh Ngôn không dám nói lời nào, trên mặt càng thêm đắc ý, trước kia Hoa Khinh Ngôn chính là như vậy, nhất gan yếu đuối, tùy ý các nàng lăng nhục cả đời cũng không dám lớn tiếng.

Ma ma đắc ý dào dạt gợn tay muốn đẩy Hoa Khinh Ngôn ra, trong miệng nói:

“Nhị tiểu thư, người nhường một chút, lão nô phụng mệnh tới tìm Hạ Trúc, nàng thế nhưng bội nghĩa bỏ chủ, chết chưa hết tội, lão nô này liền đem nàng đưa tới trước mặt đại tiểu thư để đại tiểu thư tự mình rõ tính mạng nàng.”

Rắc rắc!

“A!!”

Ma ma vừa dứt lời, ngay sau đó liền cảm giác tay của mình bị Hoa Khinh Ngôn bẻ một cái, xương cốt nháy mắt đứt gãy, truyền đến đau nhức, ma ma kêu thảm thiết ra tiếng.

Một hồi lâu mới hiểu được Hoa Khinh Ngôn này đây thế nhưng đem tay nàng bẻ cho gãy, nàng chính là luyện nguyên tứ giai, ma ma bên người Hoa Nguyệt Nhu , nhưng bây giờ lại bị một phế vật bẻ cho gãy tay.

Nỗi nhục này so với đau đớn trên người càng đau hơn, nàng phần nộ kêu to nói:

“Nhị tiểu thư! Người thế nhưng bẻ gãy cánh tay của ta, ta giết người!!”

Bạn đang đọc truyện *Y Phẩm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Bó Thố

Tuy nhiên. Ma ma vừa mới gào xong, Hoa Khinh Ngôn đá một cước lên trên bụng của Ma Ma thân thể Ma Ma cứng trắng dễ dàng bay ngược ra ngoài, té lăn xuống đất, ngay cả toàn bộ mặt đất cũng run rẩy.

"A a a!" Đau đến kêu rên mãi, ả trưng Hoa Khinh Ngôn muốn rách cả mí mắt.

Hoa Khinh Ngôn lùi văng văng từng bước tới gần ma ma , giọng không gọn sóng nói:

"Người nói, Hạ Trúc vì lấy đồ giúp ta, cho nên mới bị Hoa Nguyệt Nhu trách phạt?"

Vừa rồi từ trong lời nói của ma ma thì nàng đoán được nguyên nhân thật sự Hạ Trúc bị trách phạt, bởi vì loại chuyện không phải lần đầu tiên này, do trong trí nhớ của nguyên chủ trước đây Hạ Trúc vì lên đưa thức ăn cho nguyên chủ bị phát hiện, cho nên bị phạt đối bụng ba ngày.

Bởi vì ký ức nguyên chủ rất lộn lộn, trong chốc lát nàng không muốn đứng lên, vừa rồi sau khi ma ma nhấc nhỏ, nàng vừa nghĩ đến chuyện này nếu lúc trước nghĩ đến chuyện này thì nàng sẽ không để Hạ Trúc mang giúp nàng, chẳng qua bây giờ việc đã đến nước này, hiển nhiên nàng phải làm không được hối hận.

"A a a! Đau chết, Hoa Khinh Ngôn, ta là người bên cạnh Đại tiểu thư, người dám đánh ta, nhất định Đại tiểu thư sẽ không bỏ qua cho người!!!"

cắn răng nghiền lợi bày đặt lời nói độc ác, vốn không đáp lời của Hoa Khinh Ngôn.

"Câm miệng!" Hoa Khinh Ngôn giẫm trên đầu gối của Ma Ma một cước, lạnh lùng nói:

"Nếu người nói thêm câu nói nhảm nữa, chân này của người cũng đừng nghĩ giữ được."

Nói xong, vừa hơi dùng lực, thì sắc mặt Ma Ma đau đến trắng bệch, tiếng kêu thảm của ả vọt tới yết hầu bị một cái ánh mắt nhẹ bồng của Hoa Khinh Ngôn làm cho sợ hãi rồi, trong nháy mắt đó, Ma Ma cho là mình sau một khắc sẽ bị Hoa Khinh Ngôn đạp cho gãy chân.

Hoa Khinh Ngôn thấy nàng đau đến run rẩy mãi cũng không dám kêu lung tung nữa, lúc này mắt mới nhìn xuống Ma Ma trên đất, giọng lạnh như băng nói:

"Nói, xảy ra chuyện gì mà Hạ Trúc bị đánh?"

Con người Ma Ma đảo một vòng, à nghĩ đến Hoa Khinh Ngôn sợ Hoa Nguyệt Nhu, việc này nói cho Hoa Khinh Ngôn, thua thiệt tất nhiên là Hoa Khinh Ngôn, vì vậy không hề giấu giếm mở miệng nói:

"Hạ Trúc đi đồ hương(đốt ế.=) đêm vì Đại tiểu thư, lại nửa ngày cũng chưa về, Đại tiểu thư biết được Hạ Trúc lại bỏ nhiệm vụ, thân làm nha hoàn của Đại tiểu thư lại chạy đi giúp người làm việc, cho nên trừng phạt một lần nho nhỏ, thế nhưng Hạ Trúc lại ngày một thậm tệ hơn, hai ngày cũng không đứng dậy làm việc, đương nhiên Đại tiểu thư không tha cho nha hoàn như vậy, chỉ thị lão nô đi mang theo Hạ Trúc vào, Đại tiểu thư nói, nếu Hạ Trúc thích giúp người làm việc như vậy, thì cứ thành toàn cho nàng, ban cái chết cho Hạ Trúc, đưa đến trong viện của Nhị tiểu thư người."

"Ah." Hoa Khinh Ngôn bật cười một tiếng, Hoa Nguyệt Nhu đúng là độc ác thật, chẳng qua xuống giúp cô xách đồ đạc ra, lại cũng muốn giết chết Hạ Trúc, còn định đưa thi thể Hạ Trúc đến trước mặt mình vừa cảnh cáo mình vừa làm nha hoàn khác sợ hãi.

Thật sự cô nghĩ mặt Hoa Nguyệt Nhu như liên hoa vậy mà tâm như rắn rết.

"Nếu như vậy, vậy thì người trực tiếp nói cho nàng biết, không cần phiền phức như vậy, bản tiểu thư trực tiếp mang Hạ Trúc đi là được rồi."

Hoa Khinh Ngôn thả lỏng chân, lạnh lùng nói một câu với Ma Ma

"Cút."

Khuôn mặt Ma Ma đau đến vận vẹo, hai mắt hung tợn liếc mắt nhìn Hoa Khinh Ngôn, nhịn đau đứng lên, chỉ chạy hai bước thật nhanh có vẻ mặt dữ tợn nói:

"Hoa Khinh Ngôn, người chờ, Đại tiểu thư sẽ không bỏ qua cho người!!!"

Lúc này đáng về mới giống như là bị quỷ đuổi khoanh tay chạy, Hoa Khinh Ngôn hoàn toàn không để câu uy hiếp này của Ma Ma vào mắt, càng không để Hoa Nguyệt Nhu vào mắt, có thể đối với nguyên chủ mà nói, dung mạo Hoa Nguyệt Nhu xinh đẹp lại là luyện được sư tốt nhất, khiến người ta cảm giác cao không thể chạm, nhưng đối với nàng mà nói, thủ đoạn của Hoa Nguyệt Nhu vẫn quá non nớt.

Hiện tại Hoa Khinh Ngôn có chút áy náy là, không nghĩ tới Hạ Trúc lại vì nàng mới biến thành như vậy, hơn nữa rõ ràng cho thấy Hoa Nguyệt Nhu dự định muốn chỉ thị Hạ Trúc nếu như nàng lại để cho Hạ Trúc chờ đợi ở đây, coi như chữa cho tốt nàng cũng sẽ không toàn mạng.

Nàng dứt khoát chờ nha hoàn mặt tròn trở về sau khi nấu nước nóng, mới để cho nha hoàn mặt tròn giúp đỡ nàng mang Hạ Trúc lên chính viện của mình, bởi vì sợ nha hoàn mặt tròn cũng bị nàng liên lụy, đã tạm thời để cho nàng lưu lại, Hoa Khinh Ngôn dự định giúp Hạ Trúc xử lý tốt vết thương rồi đi tìm Hoa Nguyệt Nhu một chuyện.

Lúc trở lại trong viện, Hoa Khinh Ngôn chưa lập tức chữa vết thương cho Hạ Trúc, mà vào phòng luyện chế được bổ huyết và thuốc trị thương nhất phẩm, lúc này mới bắt đầu chữa vết thương cho Hạ Trúc.

Hoa Khinh Ngôn thấy Hạ Trúc quần vết thương sơ sài, mở ra xem, bên trong đã mưng mủ, còn có mùi hôi thối, vết thương giăng khắp nơi bị mỗi nơi một chỗ, không phát sốt mới là lạ.

Trong nhà không có rượu, Hoa Khinh Ngôn không thể làm gì khác hơn dùng nước sôi ngâm dao nhỏ trong bếp sau đó qua lửa một lần, lúc này mới chữa vết thương cho Hạ Trúc.

Nha hoàn mặt tròn vẫn chờ ở một bên, trên mặt nàng mang vẻ khiếp sợ nhìn Hoa Khinh Ngôn, trong lòng rất kinh ngạc, vết thương trên lưng của hạ Trúc vừa thối lại mưng mủ, rất nhiều nha hoàn thế nhưng nàng lại thấy mặt Hoa Khinh Ngôn cũng không đổi sắc, cẩn thận tỉ mỉ chà lưng vì Hạ Trúc cạo thịt vụn.

Tiểu thư gia đình lớn làm chuyện này ở đây, nhưng Hoa Khinh Ngôn cũng không giữ thân phận một chút nào, nha hoàn mặt tròn đã có chút hiểu rõ sao Hạ Trúc giúp Hoa Khinh Ngôn, nếu bị phát hiện sẽ bị nghiêm phạt cũng phải len lén giúp đỡ Hoa Khinh Ngôn, có người chủ như vậy là khát vọng nhất của mỗi người nha hoàn.

Đến phía sau, khi Hoa Khinh Ngôn bung tới các loại chén sứ chứa các loại dược phục hồi vết thương, lúc nha hoàn mặt tròn ngửi được đan dược, đã không biết nên làm sao biểu đạt khiếp sợ của mình rồi.

Phục Thương đan chứ! Một viên sẽ trên một nghìn đồng vàng, Hoa Khinh Ngôn vì một người làm, ngay cả Phục Thương đan cũng nguyện ý lấy ra?

Nha hoàn mặt tròn nghĩ đến Hoa Nguyệt Nhu, mặc dù là luyện dược sư, thế nhưng tới nay chưa thấy nàng dùng đan dược gì thưởng cho người khác.

Chẳng qua khi nha hoàn mặt tròn thấy rõ trong tay Hoa Khinh Ngôn bung là chất lỏng màu cam, hết sức nghi ngờ, vì sao Hoa Khinh Ngôn muốn hòa tan Phục Thương đan, chẳng qua rất nhanh thì nàng hiểu, bởi vì Hoa Khinh Ngôn đang đổ thuốc Phục Thương đan lên lưng Hạ Trúc, rất nhanh, nàng dùng mắt thường nhìn lên thấy vết thương vốn dữ tợn của Hạ Trúc lại đang chậm rãi khép lại, cuối cùng chỉ còn lại có vết thương mờ nhạt.

Trời ơi! Nha hoàn mặt tròn không cách nào tin tưởng, từ lúc nào hiệu quả của Phục Thương đan tốt như vậy, thật không ngờ nhanh để vết thương của Hạ Trúc hết rồi!!!

Chẳng lẽ là Phục Thương đan cực phẩm?!

Không thể nào!

Làm sao Nhị tiểu thư sẽ có Phục Thương đan cực phẩm, nhất định là vì Phục Thương đan dùng trực tiếp ở trên vết thương, cho nên hiệu quả chỉ có nhanh như vậy, đúng! Nhất định là như vậy.

"Tới, tiểu Mai, người dứt được bỏ huyết giúp Hạ Trúc."

Hoa Khinh Ngôn cũng không có phát hiện nha hoàn mặt tròn đã vừa mới bị cảnh tượng khiếp sợ hoàn toàn gây người chút nào, nàng lại bùng ra được bỏ huyết từ trong phòng, đưa tới trước mặt nha hoàn mặt tròn.

Vẫn chỗ ở giữa nha hoàn mặt tròn đang khiếp sợ lúc này mới hoàn hồn, vội vã tiếp nhận bát, ngửi mùi đan nghe có vẻ càng thơm ngọt hơn so với được bỏ huyết, nhìn được bỏ huyết trong suốt, đã hoàn toàn không tìm được từ hình dung đối với một Hoa Khinh Ngôn phóng khoáng rồi.

Vì một đũa nha hoàn, thoáng cái thì lấy ra hai viên thuốc, phải biết rằng một người làm, tối đa không cao hơn năm cái đồng vàng là có thể mua được, thế nhưng Nhị tiểu thư lại tốn hai nghìn đồng vàng trên người Hạ Trúc một lần, đột nhiên điều này làm cho nàng có chút ước ao Hạ Trúc là nha hoàn trước kia của Nhị tiểu thư, nàng cũng muốn được để Nhị tiểu thư làm chủ tử của nàng.

Một bên Tiểu Mai cảm thán một bên cẩn thận nâng Hạ Trúc dậy, móm được cho nàng, đáng tiếc Hạ Trúc còn đang hôn mê, không cho uống được, nhìn được chạy xuống dọc theo khoe miệng của Hạ Trúc, tiểu Mai không đau lòng được, đây chính là bỏ huyết đan, một hộp nhỏ cũng có thể mua một người làm rồi, nàng càng cẩn thận kỹ càng móm thuốc, không muốn lãng phí một giọt.

Từ lúc vừa mới bắt đầu Hoa Khinh Ngôn đã cảm thấy tên nha hoàn tiểu Mai này không xấu, động tác nhanh nhẹn lại đủ cẩn thận tỉ mỉ, tâm tư cũng không xấu, Hạ Trúc có người bạn là tiểu Mai này vẫn rất may mắn, chỉ ít hôm nay nếu không phải tiểu Mai tới gọi nàng, thật sự Hạ Trúc rất có thể khó giữ được tính mạng.

Hoa Khinh Ngôn để nha hoàn mặt tròn chăm sóc Hạ Trúc, nàng dự định đi tìm Hoa Nguyệt Nhu, thế nhưng nàng vừa mới thu dọn xong dụng cụ chế được trong phòng, Hoa Nguyệt Nhu lại đã tìm tới cửa.

"Hạo ca, nhị muội có đây không?"

Lúc giọng nói Hoa Nguyệt Nhu gây yếu truyền đến, Hoa Khinh Ngôn còn trong phòng, Hoa Hạo đang chỉnh lí được liệu thay Hoa Khinh Ngôn trong viện.

Hoa Hạo cau mày liếc nhìn cách ăn mặc trắng xuất trần khen ngợi Hoa Nguyệt Nhu, thầm nghĩ muội muội của mình đã nhiều năm không mặc qua quần áo mới rồi, còn đầy mắt Hoa Nguyệt Nhu như châm biếm, Hoa Hạo đã nhìn quen sớm rồi, vốn sẽ không tức giận nữa.

Giọng của hắn không nặn không nhạt mở miệng nói:

"Nguyệt Nhu muội, muội đến tìm Khinh Ngôn có chuyện gì không?"

Hoa Nguyệt Nhu đang muốn mở miệng, thì thấy Hoa Khinh Ngôn ăn mặc quần áo thô cũ đi ra, nàng lập tức mang theo vui vẻ ôm ái mở miệng:

"Nhị muội, nếu muội muốn nha hoàn, cứ đòi với tỷ là được, tỷ tỷ còn có thể không để cho muội sao, không cần thiết mạnh mẽ tới, việc âm ỉ này thấy không tốt lắm, không biết còn tưởng rằng nhị muội thích cướp đồ của tỷ tỷ nhất."

Rõ ràng lời nói của Hoa Nguyệt Nhu là đang châm chọc Hoa Khinh Ngôn ngang ngược vô lý, thích cướp đồ với nàng nhất.

Hoa Khinh Ngôn nghe ra châm chọc của Hoa Nguyệt Nhu, lại lộ ra nụ cười nói:

"Đại tỷ nói gì vậy, Hạ Trúc vốn là nha hoàn của ta, ngoài Hạ Trúc, còn có Xuân Đào, Thu Cúc, Đông Mai, trước đây đại tỷ nói mình tay chân không thuận tiện, ngược lại ngay cả chén nước cũng không chạm được, mang tất cả nha hoàn của ta đi, đã nhiều năm như vậy, nên trả lại!"

Nháy mắt sắc mặt Hoa Nguyệt Nhu nhăn nhó một cái, lúc đó rõ ràng nàng nói quá nhiều chuyện, tay chân không rút ra được, nhưng lời của Hoa Khinh Ngôn này lại đang giễu cợt nàng giống như một người tàn phế hai chân, ngay cả nước trà cũng không chạm được, nàng hận không thể vả mặt xấu giả cười của Hoa Khinh Ngôn.

Chẳng qua trên dưới nhìn lướt qua Hoa Khinh Ngôn, tóc khô khan, da vàng như nến, vóc người cứng nhắc, xiêm y cũng cũ không bằng hạ nhân mặc, nàng lại cảm thấy không cần phải tính toán với một phế vật như vậy, về mặt xếp lên nụ cười thân thiện nắm tay Hoa Khinh Ngôn lên nói:

"Nhị muội không cần thiết vì đối với tỷ tỷ mà đòi nha hoàn, dù sao bây giờ trong viện của nhị muội. . ." Hoa Nguyệt Nhu liếc một vòng sân đồ nát nói:

"Nghe nói nhị muội đói bụng chừng mấy ngày rồi đúng không, tỷ tỷ mang theo chút gạo thiêng(*) qua đây, muội cảm nhanh đi nấu! tỷ tỷ biết muội cứ muốn ăn thứ hạt này ngon bao nhiêu, tỷ tỷ đi vấn an Đại bá mẫu trước."

(**) 灵米: “Linh Mễ”- Gạo thiêng hai từ này ta nhờ người dịch hộ chuẩn 100% :v

Hoa Nguyệt Nhu ý bảo nha hoàn sau lưng đưa một cái túi nhỏ khô đét qua.

Gạo thiêng, vốn chính là gạo có chứa sức sống, ăn có thể bổ sung nguyên khí cho người tu luyện, và tác dụng gần giống thịt yêu thú.

Khi còn bé nguyên chủ vẫn có thể ăn gạo thiêng mỗi ngày, thế nhưng từ khi phụ thân đệ đệ mất tích, mẫu thân ốm đau, ca ca bị thương, thì không còn có gạo thiêng để ăn rồi.

Thoạt nhìn Hoa Nguyệt Nhu đưa lên tay Hoa Khinh Ngôn không tới ba lạng gạo thiêng, trên mặt mang theo vẻ bối rối.

Đáng tiếc Hoa Khinh Ngôn chỉ bình tĩnh nhìn nàng, vốn dự định không muốn lấy.

Bạn đang đọc truyện *Y Phàm Cuồng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.